

Tiểu Dã Phượng Bị Hãn Long Giam Cầm

Contents

Tiểu Dã Phượng Bị Hãn Long Giam Cầm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	16
4. Chương 4	22
5. Chương 5	27
6. Chương 6	33
7. Chương 7	38
8. Chương 8	44
9. Chương 9	50
10. Chương 10	54
11. Chương 11: Kết Thúc	58

Tiểu Dã Phượng Bị Hãn Long Giam Cầm

Giới thiệu

Công chúa được sở hữu nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành vậy mà lại bị một tên bá đạo nước bạn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-da-phuong-bi-han-long-giam-cam>

1. Chương 1

“Tiểu tổ tông, thỉnh ngài ở chỗ này chờ chút, trăm ngàn lần không được chạy loạn!” một thái giám giả dạng nam nhân cung kính đối với tiểu cô nương đứng tại một bên dặn dò.

Tiểu cô nương nhìn quanh căn phòng lịch sự tào nhả trước mặt, cánh môi phẫn nộ không hờn giận mà mím chặt lại “Cha đâu? Hãn ở đâu?”

“Hoàng Thượng hiện tại đang có việc, phải trì hoãn, cứ ở đây đợi một chút, Hoàng thượng sẽ tới” Hỉ công công nhẹ giọng dỗ, nét mặt già nua lộ ra tia sủng nịnh “Tiểu nhân đi giúp ngài lấy mấy món điểm tâm, ngài trước tiên ở nơi này đợi chút”

Tiểu cô nương không đáp lời, im lặng đi đến chiếc ghế đằng trước, ngoan ngoãn ngồi trên ghế dựa, hai chân không chạm đất, tùy ý đánh qua, đánh lại.

Thấy thế, hỉ công công cười cười. “Ngài đợi chút, tiểu nhân lập tức quay lại.”

Hắn chạy nhanh mở ra cửa, lại lo lắng quay đầu dặn dò “Nhớ rõ, trăm ngàn đừng loạn đi nga!” Nói xong, mới nhẹ nhàng mà đóng cửa lại, ưỡng bước rời đi.

Nhìn quanh phòng, tiểu cô nương nhàm chán chơi bím tóc, miệng nhỏ nhắn phẫn nộ hơi hơi cong lên.

Tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng nàng hiểu được, thân phận của nàng là đặc biệt – phụ thân của nàng là đương kim hoàng thượng, mà nàng, là nữ nhi lưu lạc bên ngoài của hoàng đế phụ thân.

Nghe nói, nương nàng năm đó là hoa khôi trong thành, không chỉ có tuyệt sắc, thậm chí đa tài đa nghệ, thanh danh vang tới kinh thành, ngay cả hoàng đế phụ thân đều từng nghe được tin tức, vì tò mò, cải trang vùng trộm đi tuần đến xem kinh thành hoa khôi.

Vừa mới thấy, họ đã tạo ra một đoạn tình; Sau đó, còn có nàng.

Bất quá, hồng nhan bạc mệnh, mẫu thân vì sinh khó, vừa chào đời đã mất, nghe nói hoàng đế phụ thân lúc ấy rất thống khổ, tự tay mai táng mẫu thân, lại tiếc nuối không thể cấp mẫu thân một cái danh phận.

Tuy rằng từ khi sinh ra phụ thân rất muốn đem nàng tiến vào cung, nhưng là chuyện hoàng đế cùng yên hoa nữ tử phong lưu sự tích dẫu sao cũng là chuyện không tốt đẹp, nếu bị đồn ra ngoài, sẽ ảnh hưởng tới danh dự của hoàng đế, vì không còn cách nào khác, nên đành phải đem nàng dưỡng ở ngoài thành.

Hàng tháng hoàng đế phụ thân sẽ lên ra cung xem nàng, bằng không sao hỉ công công lại vùng trộm mang nàng tiến cung, hai cha con lén lút mà gặp nhau.

Đối này tình huống, nàng không có gì ý kiến, đối nàng mà nói, ở ngoài cung so với ở trong cung tự do hơn, cái công chúa gì đó, nàng căn bản không nghĩ sẽ làm; Hơn nữa ở trong cung, phụ thân là phụ hoàng mọi người, nhưng ở ngoài cung hẳn chính là cha nàng, không có người cùng nàng tranh.

Phụ thân thường xuyên ôm nàng, sủng nịnh, nói bộ dạng nàng giống với nương, là tiểu bảo bối hẳn thương yêu nhất, độc nhất vô nhị tiểu bảo bối.

Nàng, thật là độc nhất vô nhị.

Tuy rằng tuổi còn nhỏ, lại kế tục dung mạo mẫu thân, tuổi còn nhỏ, nhưng khuôn mặt tuyệt sắc làm cho người ta không dám nhìn gần, giống như một nụ hoa nho nhỏ, dù chưa nở rộ, đã thổ lộ ra hương mê người.

Ánh mắt thanh tú lộ ra một tia kiêu căng, mắt đẹp ngưng một chút cao ngạo, miệng nhỏ nhỏ vì đợi người thật lâu mà gờ cao lên.

Phụ thân thực chậm!

Nàng nhảy xuống ghế dựa, không kiên nhẫn ở trong phòng đi tới đi lui. Đột nhiên, nàng nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng người rất nhỏ.

Ai?

Nàng nháy mắt mấy cái, dán tai vào cửa cẩn thận nghe.

“Hừ! Bất quá là một cái tiểu ngoại quốc, phục phịch cái gì phục phịch.....”

“Làm càn!”

“Oa người như thế nào đánh người? Đáng chết! Các người còn không cùng tiến lên ”

Cái gì? Cái gì? Ở đây đánh nhau sao?

Nàng tò mò chuyển mâu nhi, nhin không được, mở cửa ra, bước nhanh mà không tiếng động đi đến bên tường, cách một đạo tường, vụng trộm xem.

Dọa!

Một bóng người phút chốc hướng tới phương hướng nàng ngã xuống, sợ tới mức nàng chạy nhanh lui lại.

“Người..... Người dám đánh thái tử, người không muốn sống nữa! Oa ”

Sau một tiếng ai rống, khắp nơi không tiếng động.

Thái tử?! Nàng cúi đầu nhìn bóng người vừa mới hướng nàng ngã đến, mặt mũi bầm dập, nhìn không ra bộ dáng gì.

Nàng vụng trộm ngẩng đầu hướng lên trên xem, một cái nam hài thân hình cường tráng đã man hướng tới người dùng sức đá “Hừ! người Thiên triều thật vô dụng!”

Nam hài khinh thường hừ lạnh một tiếng, như là cảm giác được ánh nhìn chăm chú của nàng, đôi mắt hung ác nâng lên.

“Dọa!” Nàng kinh suyễn một tiếng.

Đôi mắt lam hiếm thấy, giống như ngọc bích xinh đẹp, nhưng đôi mâu kia chứa một tia cuồng ngạo tự phụ, như đã thú cường hãn, mang theo nồng đậm tà khí, làm cho nàng hoảng sợ.

Nam hài nhìn đến nàng, đôi mắt hơi hơi híp lại, môi đã man gợi lên một chút cười làm cho người ta sợ hãi “Nàng là ai?”

Nàng không để ý tới hắn, xoay người muốn chạy.

“Đứng lại!”

Làm sao mà dám ra lệnh cho nàng? Không đến vài bước nàng đã bị bắt, tay thô lỗ bắt lấy nàng, dùng sức nâng lên của nàng mặt.

Đau quá!

Nàng cau mày, lần đầu tiên bị đối đãi thô lỗ như vậy, nàng mất hứng, mắt đẹp cao ngạo nhìn hắn “Buông!”

Nam hài không để ý, thậm chí tay càng dùng sức, đôi mâu lam cường hãn lộ vẻ hứng thú nồng đậm, như là tìm được rồi con mồi “Nàng là ai?”

Ngữ khí ngạo nghễ kia làm cho nàng không thể không hờn giận, đau đớn càng làm cho nàng phần nộ “Liên quan gì đến ngươi? Buông!” Đồ dã man!

Nàng liều mạng giãy dụa, tay chân sử dụng lực hướng trên người hắn mà công kích, nhưng phản ứng của nàng càng làm cho hắn cảm thấy hứng thú, đối với sự công kích như muối đốt của nàng, hắn vẫn không phản ứng

“Thú vị! Ta muốn nàng.” Con mồi tuyệt sắc lại cao ngạo, hắn thích!

Vô lễ!

Nghe được của hắn nói, nàng cảm thấy đã bị vũ nhục, lửa giận càng tăng lên, mắt đẹp hung tợn trừng mắt hắn, lửa giận trong đôi mâu càng lộ rõ, cũng càng mê người

“Ánh mắt nàng, ta thích.” Nam hài nở nụ cười, cười đến dã man lại bá đạo, càng nhanh cầm tay nàng.

“Điện hạ, ngài ở đâu?”

Từ ngoài truyền đến kêu gọi, nam hài nhất thời phân tâm, tay đang nắm chặt nhất thời rời lỏng, thừa dịp này, nàng dùng sức hướng tới đầu gối hắn mà đá.

Nam hài nhăn mi lại, vì đau đớn mà buông lỏng, nàng nhanh chóng đẩy hắn ra, xoay người bỏ chạy.

“Đáng chết!” Nam hài rửa lên tiếng, đang muốn đuổi theo, thuộc hạ kêu to cũng đã đi đến

“Điện hạ, nguyên lai ngài tại đây..... Ông trời! Người kia vì sao nằm trên mặt đất, xảy ra chuyện gì? Cái đó...không phải là quần áo của thái tử sao? Ngài..... Ngài đánh thái tử sao?”

Thuộc hạ hoảng sợ mau chóng gào thét, vẫn bám theo cước bộ nam hài, nam hài không hờn giận dùng sức đẩy thuộc hạ đang ra sức huyên não ra, bước nhanh đuổi theo

Nhưng, không thấy! Con mồi của hắn đã biến mất!

“Điện hạ, ngài đang tìm gì? Ông trời, ngài đánh Thiên triều thái tử như thế, cái này muốn vương như thế nào trả lại công đạo....”

Tiếng huyên não ở một bên, hắn coi như tai điếc, hắn chỉ nhớ mỗi con mồi xinh đẹp kia.

Nam hài xoay người, cũng không thèm nhìn tới thuộc hạ hắn một cái, xoay người hướng đại điện mà đi.

Ở một nơi khác, cô gái vừa chạy thoát dừng lại cước bộ thở hồng hộc, gặp cái nam nhân đã man không đuổi theo, mới nhẹ nhàng thở ra

“Ông trời! Tiểu tử tông, nguyên lai ngài tại đây, tiểu nhân không phải kêu ngài đừng chạy loạn sao? Trời ơi ngài như thế nào? Cổ tay như thế nào bầm tím lên? Phát sinh chuyện gì?” Hỉ công công khẩn trương hô to.

“Không có việc gì, chính là gặp được một cái thô lỗ dã man.” Xoa nhẹ cổ tay bị bầm tím của mình, nàng mắt hững hờ.

Tên dã man chán ghét! Vô lễ lại dã man! Cô gái mím môi, không hờn giận mà nghĩ

Nàng nhớ rõ hắn!

Tốt nhất không nên cho nàng gặp lại hắn, bằng không nàng nhất định không tha cho hắn!

Hoa lệ đại điện, văn võ bá quan tề tựu, ca hát dễ nghe, dáng người nhỏ nhắn thon dài ở giữa đại điện biểu diễn kỹ thuật nhảy múa, giơ tay nhắc chân. Lộ vẻ ôn nhu tao nhã.

Đương kim hoàng đế Thiên triều cười to, giơ lên ly rượu, kính rượu người vận áo xanh đậm ở một bên, kẻ này một thân khí chất vương giả nam nhân “Đạt Tân vương, đến! Trầm kính người một ly.”

“Ha ha! Nền bốn vương kính người một ly mới phải, hôm nay là ngày đại thọ của người, Hãn Long quốc chúng ta chúc mừng Thiên triều hoàng đế phúc như Đông Hải, thọ so với Nam Sơn.” Đạt Tân vương dừng cảm nở nụ cười, mồm to hớp một ngụm rượu ngon.

Thấy thế, Thiên triều hoàng đế càng thoải mái, một ngụm đem ly rượu uống cạn “Ha ha..... Đến! Đêm nay không say không về a!” Hắn cười nói, cung nữ một bên lập tức đem ly rượu đổ đầy.

Ngồi ở trong đại điện, bách quan cũng đều phấn khởi, chúc mừng thọ yến đương kim hoàng đế, hơn nữa, đáng giá ăn mừng nhất không phải là chuyện này mà là — hôm nay, là ngày vui Thiên triều cùng Hãn Long liên minh.

Hãn Long quốc ở phương bắc, là nơi rất hoang dã, từ các du mục dũng mãnh thiện chiến mà hình thành, từ đầu là các dân tộc phân tán, sau khi trải qua thống hợp, mới thành lập Hãn Long quốc.

Tuy rằng phương bắc là nơi hoang vu, không thể gieo trồng các loại ngũ cốc, nhưng nhân dân Hãn Long quốc không chỉ thiện chiến, càng am hiểu đào tạo ngựa, ngựa được họ đào tạo ra không chỉ cao lớn mà còn rất hùng mãnh, cả ngày đi ngàn dặm đường, là ngựa tốt khó có được.

Dựa vào năng lực thiện chiến anh dũng của ngựa, Hãn Long quốc từng bước một đánh khắp giang sơn to lớn

Không có vật tư phì nhiêu *, nhưng bọn họ có năng lực dũng mãnh đoạt lấy, công chiếm toàn bộ phương bắc, làm cho mọi người không thể không khâm phục.

(*Tức là ngũ cốc, lương thực như ở trên ý)

Hãn Long quốc cùng Thiên triều cũng từng đối địch một phương, Thiên triều vật tư phì nhiêu, đúng là thứ mà Hãn Long quốc muốn, trải qua đánh trận, song phương các hữu* đều bị thương, sau đại chiến vài năm

sau, rốt cục ký kết ước định hòa bình, hàng năm Thiên triều vận chuyển các vật tư đến cho Hãn Long quốc, mà Hãn Long quốc cũng cung cấp ngựa cho Thiên triều.

(*hai bên)

Sau khi hai bên giao dịch, dần dần, Thiên triều có lương mã, cũng thành lập bộ đội dũng mãnh, từ một trận chiến thần của Thiên triều, đã thành lập nên một khu nhà lãnh đạo Nhiếp gia quân, khiến các quốc gia kinh sợ; Mà Hãn Long quốc có vật tư của Thiên triều quốc vận chuyển đến, đã bắt đầu học tập trồng ngũ cốc, nghĩ biện pháp cải thiện cuộc sống nhân dân.

Hai bên cùng có lợi, hai quốc trăm năm hòa bình, duy trì tốt quan hệ hai bên, cũng duy trì quan hệ đám hỏi.

Tuy rằng cuộc sống của Hãn Long quốc đã cải thiện, cũng không đại biểu bọn họ đã quên đi bản năng chiến đấu do tổ tiên truyền thụ lại, bọn họ vẫn thiện chiến như cũ, hơn nữa đối với những người có ý đồ muốn xâm phạm tuyệt không nương tay, Thiên triều có “Chiến thần”, bọn họ cũng có.

“Nhìn người vẽ mặt nhàm chán, ngồi không yên sao?” Thiên triều “Chiến thần” Nhiếp Vô Tung, hộp ngậm rượu ngon trong chén, lãnh mâu ngắm nam nhân bên cạnh liếc mắt một cái.

Hách Liên Sí đang uống rượu, con người màu lam đậm quét tới nhìn Nhiếp Vô Tung một cái, một thân tư thái tản mạn, giống như dã thú ngủ say.

Thân hãn vận lấy bộ bào dị tộc màu đen, trên áo vô số hoa văn, đai lưng buộc ở trên hông thêu con rồng.

Bộ dị bào màu đen hở ra, lộ ra da thịt cổ đồng, tóc dài tùy ý rối tung, khuôn mặt thô quặng dù so ra kém với Nhiếp Vô Tung tuấn mỹ, nhưng ngũ quan như điêu khắc lại kiên cường, khí thế vừa lớn lại phát ra bờ bãi, ẩn ngấm lấy lực lượng tiềm ẩn, luôn sẵn sàng chờ phát động.

Hắn là thái tử – Hãn Long quốc, cũng tướng quân Hãn Long quốc, nắm trong tay binh lực của Hãn Long quốc, là người khiến mọi người trong Hãn Long quốc sùng kính “Hãn Long tướng quân”.

“Người đang nói người sao? Có đoạn tay áo chi phích* Nhiếp tướng quân.” Câu môi, Hách Liên Sí phun ra lời trào phúng, tuy rằng ở phương bắc, nhưng đối với chuyện mà người dân Thiên triều quốc đồn, hắn đã nghe qua

(*gay $\neg \neg$)

Đối với lời nói trào phúng của Hách Liên Sí, Nhiếp Vô Tung lơ đãng, nhún nhún vai, bạc môi khê mở “Cho dù có đoạn tay áo chi phích, kia cũng là người Nhiếp mỡ thích, so với Thiên Mân công chúa người cười tốt hơn nhiều! Ta còn phải cảm tạ người giúp ta giải quyết phiền toái này.” Hắn không chút khách khí đáp lại.

Hôm nay không chỉ ăn mừng thọ thần hoàng đế Thiên triều, cũng là vì ăn mừng hai quốc liên minh, mà đối tượng đám hỏi chính là Thiên Mân công chúa mà Hoàng Thượng sủng ái và thái tử Hãn Long quốc.

Nghe được lời nói của Nhiếp Vô Tung, Hách Liên Sí chậm rãi nheo mắt, đối với chuyện của Thiên Mân công chúa và Nhiếp Vô Tung, hắn đương nhiên cũng có nghe qua.

Cùng công chúa đám hỏi hắn không ý kiến, cười ai với hắn mà nói đều không sao cả, bất quá nghĩ đến cười nữ nhân mà họ Nhiếp không cần, hắn không thích!

Nhìn đến biểu tình Hách Liên Sí, Nhiếp Vô Tung khóe miệng gương rất cao, hắn giơ lên ly rượu “Ta phải chúc mừng người, cùng cảm ơn người.” Nói xong, uống một hơi cạn sạch!

Hách Liên Sí lạnh lùng nhìn Nhiếp Vô Tung, cũng không nâng chén, chính là thản nhiên hừ lạnh một tiếng “Nhiều công chúa như vậy, không có nghĩa là ta phải cưới Thiên Mân.”

“Phải không? Vậy đáng tiếc, Thiên Mân công chúa chính là đệ nhất mỹ nhân của Thiên triều” Nhiếp Vô Tung nói.

“Đệ nhất mỹ nhân?” Hách Liên Sí nhún mày. Lam mâu khinh quét vũ công xinh đẹp trước mắt một cái, nói “Vậy vì sao người không cần?”

“Bởi vì ta có con mèo nhỏ so với ai đó đều mê.” Nhiếp Vô Tung ôn nhu nở nụ cười, buồng ly rượu cũng ngấm bốn phía liếc mắt một cái.

“Như thế nào? Muốn chuẩn êm?” Hách Liên Sí liếc hẳn một cái

“Yến hội nhàm chán như vậy, vì sao phải lưu lại?” Nhiếp Vô Tung liếc mắt Hách Liên Sí một cái, khẩu khí hé ra một tia trêu tức “Huống chi, người muốn đám hỏi là người, không phải ta, chúc người hạnh phúc nha!”

Nhiếp Vô Tung nói xong, thừa dịp khi không có người chú ý, trước mặt Hách Liên Sí mặt vụng trộm rời đại điện mà đi.

Nhìn bóng dáng Nhiếp Vô Tung rời đi, Hách Liên Sí hừ lạnh một tiếng, nhàm chán dựa lưng vào ghế dựa, một ngụm một ngụm uống rượu, lam mâu khinh tảo não nhiệt đại điện liếc mắt một cái, trong óc nghĩ Thiên Mân công chúa sắp cưới, khóe miệng nâng lên chút trào phúng.

Chậc! Dù sao cưới nữ nhân nào cũng như vậy, công dụng của nữ nhân chỉ có thể là sưởi ấm giường!

Đêm trăng, trước điện ca hát tưng bừng, phía sau cung điện cũng là một mảnh yên tĩnh.

Một tòa biệt viện lịch sự tao nhã dựng ở một góc cung điện, lấy ngọc lưu ly xây thành ngói, ở dưới ánh trăng lóng lánh, tỏa lên ánh sáng lân lân

Biệt viện linh lung này chính là nơi cấm, hoàng thượng hạ chỉ qua, trừ bỏ người quét dọn, duy trì biệt viện xinh đẹp, cấm bất cứ người nào đi vào.

Mà lúc này, một bóng dáng màu tím nhàm chán ở bên ngoài biệt viện, đi lại ở trong vườn hoa nhỏ.

“Lâu quá!” Tần Túy Nguyệt mím môi cánh hoa, tức giận nhìn tới hướng đại điện. Ánh sáng bên đại điện phát tán ra, nói cho nàng biết yến hội còn chưa chấm dứt.

Đêm nay là thọ thần hoàng đế phụ thân, nàng từ Hoan Hỉ thành xuất phát, đi vào kinh thành. Rồi Hỉ công công mang nàng tiến cung, vì muốn chúc mừng cha nàng.

Ai biết được bọn người Hãn Long quốc không có việc gì đến đây, bắt lấy hoàng đế phụ thân, bằng không như năm vừa rồi, cha đều đã trước rồi đi yến hội, đi vào biệt viện linh lung cùng nàng cùng nhau ăn mừng.

“Rốt cuộc phải đợi bao lâu nha!” Nàng nhàm chán đi qua đi lại, ngồi vào đu dây ở dưới gốc cây, mũi chân nhẹ đá,

Loạng choạng.

Theo di động của nàng, sợi ngọc linh đang ở dưới cổ chân cũng vang lên thanh âm thanh thúy dễ nghe.

Ngửa đầu, nàng chống đỡ đu dây, mắt đẹp nhàm chán chăm chú nhìn lên mặt trăng trên trời, trong biệt viện yên tĩnh chỉ còn lại một thanh âm duy nhất, chính là được phát ra từ sợi ngọc linh đang.

Ánh trăng màu bạc chiếu lên ngói ngọc lưu ly, lưu tiết một mảnh hào quang màu bạc, lặng lẽ rơi ở trên người nàng.

Ngũ quan tinh xảo, hình thành nên khuôn mặt tuyệt sắc, bởi vì mẫu thân là mỹ nhân khó gặp, kể tục mỹ mạo của mẫu thân, cũng có thể nói nàng khuyên quốc.

Hoàng đế phụ thân mỗi khi nhìn đến nàng, luôn than nhẹ nói nàng cùng nương nàng là càng ngày càng giống nhau, may mắn thân thể của nàng không suy yếu giống nương, ở sự che chở của cha, nàng trưởng thành bình an khỏe mạnh.

Chẳng qua, nàng nữ nhi này cũng làm cho hắn thực đau đầu.

Kinh thành không ở, lại chạy đến Hoan Hỉ thành, thậm chí còn mở kỹ viện; Lúc ấy, khi hoàng đế phụ thân nghe được, tức giận đến chửi ầm lên.

Nhưng mà vô dụng, chuyện nàng muốn làm, không có người có thể ngăn cản, khi nàng mở một thanh lâu, nguyên nhân là rất đơn giản, vì muốn kiếm tiền a!

Tiền dễ kiếm nhất trừ bỏ đồ phùng, chính là thanh lâu, tiền nam nhân rất dễ kiếm!

Tuy rằng từ nhỏ đến lớn nàng ăn sung mặc sướng, muốn cái gì có cái đó; Nếu muốn có tiền, hoàng đế phụ thân có thể cấp cho nàng một đồng, nhưng nàng không cần, không phải tiền tự tay chính mình kiếm lấy, không có ý nghĩa.

Cho dù hoàng đế phụ thân phản đối cũng vô dụng, nàng vẫn là làm theo ý mình; Ở Hoan Hỉ thành mở Túy Nguyệt lâu.

Thậm chí còn cùng hoàng đế phụ thân nói rõ, nếu hần muốn phái người hủy đi Túy Nguyệt lâu, hần hủy một căn, nàng liền mở căn khác, hơn nữa vĩnh viễn sẽ không nhận thức người phụ thân như hần!

Rơi vào đường cùng, sáng tỏ tính tình của nữ nhi hoàng đế cũng chỉ biết khuất phục, không còn cách nào khác, ai kêu nàng là nữ nhi của nữ nhân mà hần yêu nhất sinh ra, hần xem nàng như tiểu tâm can* mà thương yêu, chỉ sợ nàng sống không tốt.

(*Bảo bối, người mà trái tim xem như bảo vật)

Nói đến cùng, nữ nhi sở dĩ có tính nết này, còn không phải do hần sủng quá, nên mới tạo thành sao?

Bất quá, sau khuất phục, hoàng đế cũng có điều kiện, chính là không cho phép nàng xuất đầu lộ diện đi hầu hạ nam nhân.

Điều kiện này, Tần Túy Nguyệt cũng nhận. Từ nhỏ đến lớn, chỉ có đạo lý người hầu hạ nàng, thân là thiên chi kiều nữ, đâu có thể nào hầu hạ người khác?

Nàng dựa vào thế mạnh là lắm tiền, chiêu mộ được mỹ nữ khắp nơi. Hơn nữa cũng không ép bức người khác, bán hay không bán thân, tùy các cô nương quyết định.

Nàng không chiếm tiện nghi của người khác, các cô nương trong lâu kiếm được ngân lượng thì họ bốn, nàng sáu, chỉ cần các cô nương kiếm đủ tiền, có thể chuộc thân, muốn ra đi, thì cứ tự nhiên, nàng không lưu lại.

Mỗi người đều biết, Túy Nguyệt lâu – lâu chủ dung mạo tuyệt sắc so với các hoa khôi cô nương trong lâu còn đẹp hơn nhiều, bất quá lại không ai dám trêu chọc, thế lực phía sau nàng thực kinh người, chỉ dựa vào linh lung trên cổ tay, còn có rất nhiều hoàng thân quốc thích là chỗ dựa của nàng.

Về phần này vì sao các hoàng thân quốc thích lại phải nghe lời của nàng?

Ha ha, nam nhân thôi! Một sáng khoái xuống, cái gì bí mật đều cũng có thể nói ra, mà nàng liền nắm được bí mật trong tay, bọn họ đương nhiên không dám trêu chọc nàng rồi!

Nàng! Tần Túy Nguyệt, chính là một cái ti bỉ lại có chút khôn khéo.

Ngồi ở gỗ mộc được treo lơ lửng trên cây, đầu gối hơi dùng lực, nàng mạnh mẽ mà dong đưa dây đu, mắt đẹp nhìn chăm chú đến đại điện. Cánh môi không hờn giận nhếch.

Nàng luôn luôn không kiên nhẫn, giờ hẹn* liền sắp qua, cha rốt cuộc có tới hay không?

(1 ~ 2 giờ sáng)

“Chán ghét! Muốn chờ tới bao lâu nha?” Nàng tức giận lắm lắm, xiêm y màu tím theo gió mà tung bay.

Gió thổi, theo sự đưa đưa lướt qua hai má của nàng, cũng chậm chậm bình định sự không kiên nhẫn của nàng.

Nàng rời đi đu dây, đón gió, ở dưới tàng cây chuyển quyền quyền, gơ tay, nâng chùng thân mình, chậm rãi xoay quanh, khiêu vũ.

Cánh tay áo màu tím nhạt bao quanh làn da tuyết trắng, lộ ra áo lót màu đỏ tím, phía trên là sợi vòng cổ chân trâu màu bạc

Y phục vòng quanh gáy ngọc tuyết trắng, màu tím nhạt mỏng manh lộ ra áo lót màu đỏ tím, màu tím từ tay áo kéo xuống cổ tay, đai lưng quấn chặt lộ ra eo nhỏ tinh tế, bông tai ngọc trai khê dung đưa qua lại, chuông nhỏ dưới chân phát ra thanh âm dễ nghe

Nàng chuyển chuyển, đầu có chút hôn mê, cái miệng nhỏ nhắn dật ra tiếng cười mềm mại.

Hoa quế khê rơi, bay lả tả trên người nàng, làm cả người nàng tràn ngập hoa quế hương, nàng nhin không được ngửa đầu, nhắm mắt lại, thật hít thật sâu, sau đó thỏa mãn mở mắt ra.....

Một đôi lam mâu đột nhiên đập vào mắt nàng!

“Đọa!” Nàng kinh suyền một tiếng, sợ tới mức đình chỉ động tác, kinh ngạc trừng mắt nam nhân đột nhiên xuất hiện, mắt đẹp bình tĩnh nhìn cặp lam mâu kia.

Lam mâu có chút quen thuộc, ần ần gọi lên trí nhớ của nàng.....

Hơn nữa cặp lam mâu kia nổi lên một chút dã man, nàng lập tức trừng lớn mắt.

“Ông trời!” Nàng nghĩ tới đây, theo bản năng, nàng xoay người chạy nhanh thoát đi.....

Đó là..... Con mèo xinh đẹp lại quen thuộc!

Yến hội nhàm chán làm cho Hách Liên Sí rốt cuộc chịu không được, đuổi thủ hạ đi theo, hẩn độc thân một người đi dạo nơi cung điện.

Hoàng cung này hẩn lui tới vô số lần, nhưng mà khắc sâu trong trí nhớ hẩn chính là lần trước đó... Ở nơi nào đó trong một sân nhỏ, hẩn phát hiện ra một vật nhỏ xinh đẹp.

Sau lần đó, hẩn hướng đến hoàng đế Thiên triều muốn cái vật nhỏ kia, bắt quá Thiên triều hoàng đế lại vẽ mặt nghi hoặc, nói với hẩn trong hoàng cung không có cô gái kia.

Hẩn không tin, kiên trì nhất định có, hoàng đế Thiên triều không có cách, đành phải gọi hết tất cả các tiểu cô nương trong cung ra cho hẩn nhìn xem.

Nhưng là..... Không có, hẩn tìm không thấy nàng, nhưng là cũng không có thể là ảo giác, cho nên mấy ngày nay, hẩn không ngừng ở trong hoàng cung tìm kiếm, nhưng có tìm như thế nào cũng không tìm thấy, con mèo xinh đẹp giống như là biến mất không căn cứ.

Không còn cách nào khác, hẩn chỉ phải buông tha con mèo xinh đẹp kia.

Hách Liên Sí một mình đi tới, đột nhiên nhớ tới ký ức của thơ ấu, hình ảnh tinh linh xinh đẹp kia không hiểu vì sao lại lủi đến trong óc của hẩn.

Kỳ quái, trải qua hơn mười năm, như thế nào dung mạo của tiểu vật nhỏ kia, hẩn còn nhớ rất rõ ràng, không sao quên được?

Hẩn nhớ rõ..... Hẩn dường như là ở biệt viện phía trước phát hiện ra nàng.

Hách Liên Sí ngẫm lại đường đi trong trí nhớ mà đi, lỗ tai nghe loáng thoáng một tiếng cười, nhẹ nhàng dễ nghe. Giống như linh đàng*.

(*chuông, lục lạc)

Vì tò mò, hẩn đi nhanh hơn, sau đó, hẩn thấy được ——

Tinh linh màu tím, dung mạo tuyệt sắc làm cho người ta nín thở, tiếng cười dễ nghe, giống như tiếng linh đàng phát ra cùng một dạng thanh âm, mà khuôn mặt kia, rất quen thuộc.....

Hách Liên Sí nheo mắt lại, đem khuôn mặt trẻ con trong trí nhớ cùng đối chiếu với tinh linh cùng thiên hạ xinh đẹp trước mắt —— quả nhiên là nàng?!

Lam mâu nhanh chóng dấy lên ánh lửa, mà nàng cũng phát hiện hẩn, lập tức liền xoay người thoát đi.

Muốn chạy trốn?

Hách Liên Sí môi nhất câu, nhanh chóng cất bước đuổi theo, lúc trước nàng trốn được một lần, là do hẩn sơ sẩy, lần này hẩn sẽ không phạm lại lỗi cũ, không cho nàng chạy thoát!

“A!” Tần Túy Nguyệt kinh hô một tiếng, muốn thoát đi, nhưng bóng dáng bị bắt lấy, thậm chí bị sử dụng lực, bổ nhào vào, áp đảo ở trên cổ.

“Đau quá!” Nàng nhú mào, cảm giác lưng truyền đến một trận đau đớn.

“Bắt được nàng” Hách Liên Sí bắt nàng, thân hình cao lớn áp chế nàng, một tay chế trụ cằm tinh tế của nàng, lam mâu nhìn chăm chú vào nàng “Lần này xem nàng chạy đi đâu!”

“Người!” Tần Túy Nguyệt nhìn hắn, không xem nhẹ khí lực dũng mãnh của hắn, còn có cặp lam mâu đã man — vẫn y như trí nhớ năm đó.

“Nàng là ai?” Ngón cái khẽ vuốt qua cằm tuyết trắng, sự mềm mại trên da thịt nàng truyền lại, làm tâm hắn vui vẻ, ánh lửa trong lam mâu càng tăng lên.

“Buông!” Tần Túy Nguyệt trừng mắt hắn, ra sức giãy dụa, nhưng lại đánh không lại khí lực của hắn, ngược lại người vì dùng sức mà thở hổn hển, khuôn mặt nhỏ nhắn kích động nhiễm lên một chút đỏ ửng.

Mà nàng như vậy, lại càng mê người.

Lam mâu chuyển thâm, hắn cảm nhận được hương thơm thuộc loại nàng, thân thể hai người kề sát nhau, mùi hương thuộc về nàng tràn ngập, gọi lên dục hỏa của hắn. Cặp mắt đẹp phần nộ trừng mắt hắn, kia không chịu thua, còn có ánh nhìn quật ngạo (quật cường+cao ngạo) gọi lên chinh phục của hắn, nàng như nhau năm đó rất hấp dẫn hắn.

“Ta muốn nàng.” Hách Liên Sí tuyên cáo, con ngươi nhiễm lên chút khí phách. Giống như mãnh thú cùng nhìn chăm chăm vào nàng.

Tuyên cáo của hắn làm cho Tần Túy Nguyệt không hờn giận mím môi, đành chỉ giãy dụa, cao ngạo nhìn hắn, không tốn khí thế kiêu ngạo cho hắn.

“Người đã man nhân này, xứng đôi ta sao?” Nàng hừ lạnh, mắt đẹp bất tuân* nhìn hắn.

(*không nghe lời)

Lời của nàng làm cho hắn nở nụ cười “Ha ha! Thú vị, nàng thật là người thú vị!” thiên hạ không nghe lời như vậy, hắn sẽ làm cho nàng phục tùng hắn.

“Cười cái gì..... Ngô!” Cười làm của hắn làm cho nàng không vừa ý, đang muốn mở miệng tức giận mắng, ai ngờ hắn lại đột nhiên cúi đầu, che lại môi của nàng.

Tần Túy Nguyệt trừng lớn mắt, không dám tin, trừng mắt hắn, đã man nhân thế nhưng.....

“Ngô..... Người!” Nàng tức giận đến giãy dụa, nhưng hắn lại gắt gao áp chế nàng, đầu lưỡi bá đạo mãnh liệt cạy miệng nàng, quần quýt dây dưa trong cái miệng nhỏ ngọt ngào.

“n..... Ngô.....” Tần Túy Nguyệt giận điên rồi, cái hôn dụ tình làm cho hơi thở nàng rối loạn, vì giãy giụa không được, tức giận đến há mồm cắn hắn.

Miệng đau đớn làm cho Hách Liên Sí nhíu mày, nhưng lại không buông miệng nàng ra, thậm chí đem mùi máu tươi trên miệng truyền cho nàng, đầu lưỡi hôn càng kịch liệt, thân thể cũng kề sát nàng, áp đẩy bộ ngực no đủ rất tròn.

“Ngô ân.....” Tần Túy Nguyệt vừa tức lại quẫn, trong mũi, miệng lộ ra hơi thở nóng cháy của hắn, thân thể hai người cọ sát vào nhau.

“Tiểu dã phượng, nàng trốn không được đâu!” Hách Liên Sí nói nhỏ, dùng sức cắn môi dưới của nàng một chút.

“Đau!” Tần Túy Nguyệt hô nhỏ, môi dưới mềm mại bị hắn cắn ra huyết.

“A! Đau sao?” thân lưỡi Hách Liên Sí nhẹ nhàng liếm đi huyết châu, khuôn mặt anh tuấn thô quặng không có một tia hối ý, nhìn bị cánh môi bị hắn hôn tới sưng, ngược lại càng đắc ý câu môi.

“Người..... Làm càn!” Tần Túy Nguyệt tức giận trừng mắt hắn, thừa dịp hắn thả lỏng lực đạo, dùng sức đẩy hắn ra, xoay người muốn cách ly hắn.

Hách Liên Sí thế nào sẽ cho nàng trốn nữa? Tay hắn lôi kéo, bắt mắt cá chân của nàng, lại đem nàng hướng trên người tha về.

“A!” Tần Túy Nguyệt thét chói tai, dùng sức đá hắn “Buông ra a ——”

Nàng lại bại bởi khí lực của hắn, thở hồng hộc khi bị hắn ngăn chặn, áo màu tím mỏng manh vì người giấy dựa mà bị kéo cao, hé ra da thịt tuyết trắng mê người.

Hách Liên Sí nheo mắt, lam mâu trở nên thâm thúy, bàn tay to từ bắp chân sượt tới đùi “Tiểu Phượng nhi, nàng đang dụ dỗ ta sao?”

“Đi chết đi!” Ai dụ hoặc hắn?! Còn có..... “Ai là người tiểu Phượng nhi, không nên gọi vậy!”

Nàng rống giận chụp lấy bàn tay to vô lễ của hắn, mau chóng chỉnh lại y phục, che khuất nơi xấu hổ.

“Không phải là nàng sao? Tiểu dã phượng của ta.” Hách Liên Sí nói nhỏ, đem nàng gắt gao cầm vào trong ngực. Nàng tựa như chim phượng hoàng, cao ngạo lại không ai bì nổi, nhưng cũng đã man làm cho người ta không dám lãnh giáo.

Nhưng mà, hắn thích! Dã phượng này, hắn định nàng sẽ là của hắn!

“Người!” Tần Túy Nguyệt trừng mắt hắn, “Buông! Người rốt cuộc muốn làm gì?”

Đáng giận! Đây là cái dã man nhân từ đâu đến? Nhìn quần áo trên người hắn, chính là quần áo dị tộc, đai lưng thêu rồng, chẳng lẽ là.....

“Người là người của Hãn Long quốc?” Nàng nhớ rõ chỉ theo này chỉ có hoàng tộc mới có thể mang, nhìn tuổi tác của hắn không giống như là Đạt Tân vương, chính là..... “Thái tử Hãn Long quốc?”

Cái “Hãn Long tướng quân” đáng kinh sợ của phương bắc?

“Nàng biết ta?” Hách Liên Sí nhíu mày, ngón tay chế trụ cằm của nàng, lam mâu nhanh nhìn chăm chăm nàng “Nàng là ai?”

Tần Túy Nguyệt nhìn hắn, cao ngạo phun ra bốn chữ “Thiên Môn công chúa.”

Nếu nàng nhớ không lầm, Hãn Long quốc lần này tới là cùng Thiên triều đàm hồi, đối tượng chính là Thiên Môn công chúa mà nàng chán ghét.

“Nàng chính là Thiên Môn công chúa?” Hách Liên Sí không khỏi kinh ngạc, lam mâu nheo lại “Nghe nói nàng lúc trước vẫn quần quít lấy Nhiếp Vô Tung, nàng thích hắn?”

“Liên quan gì đến người?” Tần Túy Nguyệt hừ lạnh “Biết thân phận bản cung, người, làm càn lại dã man còn không mau buông bản cung ra!”

“Đương nhiên là liên quan đến ta, đừng quên, ta là trượng phu tương lai của nàng.” Tốt lắm, hắn đối với đàm hồi lần này rất có hứng thú.

“Hừ! Ta cũng không nhất định phải gả cho người.” Tần Túy Nguyệt hừ lạnh.

“Sai! Nàng tuyệt đối sẽ gả cho ta, Thiên Môn công chúa.” Hách Liên Sí nói nhỏ, lam mâu nhanh nhìn chăm chăm nàng, lóe lên một tia tình tình thể bất buộc.

“Không như người nghĩ tốt đẹp như vậy!” Thừa dịp hắn không chú ý, Tần Túy Nguyệt mau đẩy hắn ra, nhanh chóng bỏ lên.

Mà Hách Liên Sí cũng kệ nàng giãy, dù sao biết nàng là ai, vậy là tốt lắm rồi, huống chi nàng là Thiên Môn công chúa sắp gả cho hắn.

Nàng là của hắn!

“Thiên Môn, nàng sẽ là của ta.” Nhìn nàng, hắn mỉm cười nói.

“Phải không?” Tần Túy Nguyệt nheo mắt, che giấu lấy tia giảo hoạt rồi cao ngạo nâng mắt nhìn hắn “Người chậm rãi chờ đi!”

Nói xong, nàng nhanh chóng đi, mà hắn không hề truy đuổi, mắt cúi xuống, tay nhặt lên hoa tai dưới đất lên, ngón tay khẽ vuốt qua ngọc thạch màu tím, trên phẳng phát còn lưu lại mùi của nàng.

Hách Liên Sí hôn nhẹ vòng tai, giống như tuyên thệ, nói nhỏ: “Tiểu dã phượng, nàng trốn không thoát!”

2. Chương 2

Hừ hừ, kẻ ngu ngốc kia liền ngoan ngoãn cưới Thiên Mân công chúa đi! Chúc phúc hần, ha ha.....

Tần Túy Nguyệt uống trà, tưởng tượng biểu tình khi Hách Liên Sí biết bị nàng lừa, nhin không được khoe môi gợi nụ cười đắc ý.

Chờ kẻ ngu ngốc phát hiện khi bị lừa, cho dù tức giận nàng đi chẳng nữa thì cũng không có cách, dù sao hần nhất định sẽ không tìm thấy nàng, bởi vì, đêm đó nàng không kịp cùng hoàng đế phụ thân ăn mừng, liền mau thu thập hành lý suốt đêm thoát đi kinh thành.

Hừ! Nàng cũng không phải ngu ngốc, sao vẫn ở trong cung chờ bị phát hiện? Đương nhiên là muốn trước trốn rồi tựa như năm đó giống nhau.

Nhưng mà, thật không nghĩ tới hần chính là thái tử Hãn Long quốc, cái “Hãn Long tướng quân” mà các quốc gia phải kính sợ

Nàng từng nghe nói, hần là võ tướng Hãn Long quốc, không chỉ có võ nghệ cao cường, tinh ranh hơn các loại binh pháp, lãnh đạo Hãn Long quân đánh các dân tộc rải rác không phục tùng Hãn Long quốc, thậm chí thống hợp bọn họ, làm cho quốc lực Hãn Long quốc càng cường đại.

Tuy rằng thân là thái tử, trong trận chiến hần không núp đi, ngược lại còn xung phong đi đầu, làm gương cho binh sĩ, tuyệt không làm cho thủ hạ dễ dàng toi mạng.

Hần bách chiến bách thắng, tuổi còn trẻ liền đạt được danh hiệu “Hãn Long tướng quân”, là đế vương tương lai mà mỗi người trong Hãn Long quốc tôn sùng.

Sau khi trốn về Hoan Hỉ thành, vì tò mò, nàng từng viết thư hỏi hoàng đế phụ thân chuyện năm đó.

Nghe phụ thân nói, khi đó Hách Liên Sí tiểu nam hài không buông tay luôn luôn tìm nàng, vững chắc tin tưởng thấy được nàng, hoàng đế phụ thân đành phải giả ngu, kêu các tiểu cô nương trong cung cho hần nhìn xem.

Kết quả..... Đương nhiên là tìm trong vô vọng!

Ha ha! Nhân vật mà hần cần tìm là nàng sớm rời đi hoàng cung.

Mà lần này hần lại bị nàng lừa dối, nàng nghĩ, lấy cá tính cuồng vọng của tên kia, nhất định sẽ giận đến phát điên.

“Hừ! Hách Liên Sí, dự đoán được ta, ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ.” Nằm ở ghế quý phi, Tần Túy Nguyệt hừ nhẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ lộ vẻ bất tuân.

“Ai nghĩ đều đừng nghĩ?”

Một bóng dáng nhỏ nhắn đỏ tươi đi đến, cũng không hỏi chủ nhân có đồng ý không, thẳng ngời vào ghế, một bên phe phẩy cây quạt hoa đào trên tay, một bên vì chính mình châm ly trà.

Tần Túy Nguyệt liếc mắt nhìn người mới tới, cánh môi tức giận đến hớt lên “Hoa Hỉ Nhi, ban ngày ban mặt, Túy Nguyệt lâu ta còn chưa mở cửa, ngươi đến làm gì?” nữ nhân này coi ai không ra gì, Túy Nguyệt lâu là do nàng mở nha!

“Uống trà, nói chuyện phiếm a!” Nhếch môi cười, Hoa Hỉ Nhi một bộ dáng thanh thoi, hạnh mâu liếc nhìn nữ nhân nằm ở quý phi ghế một cái.

Một thân xiêm y màu tím thanh lịch, tóc đen huyền trải dài, gần mép tóc có cài một cái đồ cài màu bạc, khuôn mặt tuyệt sắc không cần trang điểm, bộ dáng cao ngạo làm cho người ta không dám tới gần.

“Chắc chắc! Ngươi không đi thi thật sự rất đáng tiếc, nếu ngươi đảm đương hoa khôi, chỉ sợ các thanh lâu khác đều đóng cửa!” Hoa Hỉ Nhi than nhẹ.

“Những xú nam nhân kia làm sao xứng cho bốn cô nương hầu hạ!” Tần Túy Nguyệt cao ngạo dương môi cười, tay mềm tuyết trắng nhẹ cầm khối phù dung cao bỏ vào cái miệng nhỏ nhắn “Có cái thị phi gì có thể tán gẫu?”

“Như thế nào? Tin tức lớn như vậy, đều truyền khắp toàn bộ Thiên triều, người này thân là con gái riêng của hoàng đế đừng nói là chưa từng nghe đi?”

Hoa Hỉ Nhi đưa mắt nhìn Tần Túy Nguyệt, thân là bạn tốt của nàng, đối với thân phận bí mật của nàng biết được rất thanh nhị sở.

“Ta đối với những chuyện nhảm nhí này không có hứng thú” Quẹt quẹt trà sang một bên, Tần Túy Nguyệt uống một ngụm trà, mắt đẹp nhàm chán quét đến Hoa Hỉ Nhi một cái. “Mà loại tin tức gì làm cho người kinh ngạc như vậy?”

“Chắc chắn! Chuyện này rất lớn, thời gian trước vẫn quần quít lấy đương triều chiến thần chúng ta – Thiên Mân công chúa, người biết chưa?” Phe phẩy quạt hoa đào, Hoa Hỉ Nhi vẽ mặt nhiều chuyện.

Nghe được danh của Thiên Mân công chúa, Tần Túy Nguyệt trong lòng cả kinh, không hiểu vì sao trong lòng lại dâng lên chút bất an, nhưng lệ nhan vẫn bình tĩnh, chỉ có tay đang cầm ly trà là căng thẳng.

“Đương nhiên biết, nàng ra sao?” Cúi đầu uống trà, nàng giả bộ bình thản hỏi

“Nàng không phải bị chỉ hôn với thái tử Hân Long quốc sao?” Hoa Hỉ Nhi ngắm Tần Túy Nguyệt một cái, mắt đẹp xẹt qua một tia hào quang.

“Vốn thái tử Hân Long quốc cũng vui vẻ đồng ý, ai ngờ trước đó vài ngày khi hai người gặp mặt, thái tử lại giận dữ, nói thẳng nàng không phải Thiên Mân công chúa, nói Thiên triều chúng ta lấy công chúa giả lừa hắn, còn nói hắn không cần công chúa giả này, hắn muốn chân chính Thiên Mân công chúa..... Nhưng kỳ quái là, rõ ràng Thiên Mân công chúa là thật a!”

Hoa Hỉ Nhi tạm dừng lại, mắt đẹp khôn khéo không có ý tốt nhìn Tần Túy Nguyệt. “Túy Nguyệt, người nói, việc này thần kỳ hay không thần kỳ?”

Tần Túy Nguyệt buông bát trà, ra vẻ kinh ngạc nhìn Hoa Hỉ Nhi, mâu nhi vô tội đi theo chớp chớp “Là thực thần kỳ, kết quả ra sao?”

Xong đời! Nàng còn tưởng rằng Hách Liên Sí sẽ đợi khi cưới Thiên Mân mới nhìn đến nàng, không nghĩ tới hai người sẽ gặp mặt nhau sớm như vậy, hơn nữa, sự tình ngày một lớn.

Nàng nghĩ, hoàng đế phụ thân nhất định đoán “Thiên Mân công chúa” mà Hách Liên Sí muốn chính là nàng, cái này cha nhất định tức chết rồi đi?

Gặp Tần Túy Nguyệt vẽ mặt vô tội, Hoa Hỉ Nhi cũng cười thật sự ngọt, “Người cũng biết, đám hỏi này là trợ giúp chuyện hai quốc giao bang, cái loại sự tình lớn và quan trọng như vậy, nếu xử lý không tốt, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến quan hệ của hai quốc”

Tần Túy Nguyệt nghe xong, mi không khỏi nhúu “Cái thái tử Hân Long quốc kia, sẽ không phải cự tuyệt cưới Thiên Mân công chúa đi?”

“Đúng! Hắn kiên trì không cần Thiên Mân công chúa này, hắn muốn là cái Thiên Mân công chúa kia, nếu không giao ra, hắn liền cự tuyệt đám hỏi.” Hoa Hỉ Nhi lấy quạt che miệng, thanh âm phóng nhỏ “Nghe nói, cái thái tử Hân Long quốc muốn “Thiên Mân công chúa” kia đến ngay cả bức họa đều phát đi ra!”

“Cái gì?!” Tần Túy Nguyệt trừng lớn mắt “Bức họa phát đi ra?!” Không thể nào, hoàng đế phụ thân sao có thể cho tên hỗn đản kia làm như vậy?

“Phải a!” Hoa Hỉ Nhi vẽ mặt khó hiểu, nghi hoặc hỏi: “Nói cũng kỳ quái, Túy Nguyệt, người trong bức họa kia có bộ dạng thật giống người, ngay cả bức họa ta đều mang đến, người muốn hay không nhìn xem?”

“Hoa, Hỉ, Nhi!” Tần Túy Nguyệt theo quý phi ghế nhảy lên “Người, người.....”

Nữ nhân này sớm biết hết thấy mọi chuyện, vì sao ngay từ đầu lại giả ngu!

“Ai ai, đừng tức giận với ta.” Hoa Hỉ Nhi hi cười, theo trong lòng lấy ra giấy cuộn, đối Tần Túy Nguyệt lắc lắc “Tranh này đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, kỳ này mỗi người đều biết “Thiên Môn công chúa” mà thái tử Hân Long quốc muốn là ai.”

“Đáng chết!” Tần Túy Nguyệt tức giận đến thấp rửa, ảo não nhìn bức họa “Làm sao có thể? Cha ta như thế nào có thể để sự việc này phát sinh?”

Đáng giận, hỗn trưởng phụ thân kia vì sao lại cho Hách Liên Sí làm như vậy!

“Không có cách nào khác, đây chính là sự tình liên quan đến bang giao của hai quốc, hơn nữa nghe nói việc này ngay cả hoàng đế cũng không biết, chờ sau khi bức họa được tuyên bố, hoàng đế mới biết, nhưng đã không còn kịp rồi, bức họa đều truyền khắp các nơi.” Hoa Hỉ Nhi nhún nhún vai.

“Đáng chết! Hách Liên Sí đáng giận kia!” Tần Túy Nguyệt tức giận đến dậm chân, không nghĩ tới Hách Liên Sí lại đem mọi chuyện làm lớn như vậy, chuyện này ngoài dự liệu của nàng. Nàng cắn ngón tay, sốt ruột đi qua đi lại “Không cần nói cho ta biết, chuyện ta ở Túy Nguyệt lâu cũng truyền ra đi!”

“Yên tâm, người trong Hoan Hỉ thành cho dù biết cũng không dám nói đi ra, hoàn toàn giữ miệng.” Ai, mỗi người đều biết nói, Hoan Hỉ thành cái gì không có, chỉ có thể lực ác bá là nhiều nhất thôi! Không may là, Tần Túy Nguyệt đúng là ác thế lực lớn nhất, không ai dám chọc nàng.

“Về phần này các hoàng thân quốc thích, chuyện bí mật của bọn họ, ít hay nhiều người đều biết, ta nghĩ bọn họ cũng không dám nói ra, chỉ sợ.....” Hoa Hỉ Nhi dừng lại không nói.

“Chỉ sợ có mấy hiệp oán hận đến trả thù, đem hành tung của ta để lộ ra.” Tần Túy Nguyệt nói tiếp.

Nàng sợ chính là cái này. Nàng tuy rằng xử sự khéo léo, nhưng mà rất khó làm cho mọi việc chu toàn, huống chi nàng lại thực hiện bừa bãi, ắt hẳn cũng đắc tội qua vài tiểu nhân đi.

“Hành tung của ta nhất định giấu không được bao lâu.” Dừng lại cước bộ, Tần Túy Nguyệt nhíu mày “Huống chi, vì bang giao của hai quốc, hoàng đế phụ thân cũng sẽ bán đứng ta.”

Tuy rằng cha rất thương nàng, đem nàng làm bảo vật mà đau sủng, nhưng dù sao hân cũng là đế vương, vì lợi ích hòa bình của quốc gia, khó bảo toàn sẽ không đem nàng đưa cho Hân Long quốc làm lễ vật bang giao.

“Túy Nguyệt, vì hai quốc hòa bình, người liền hy sinh chính mình một chút đi!” Hoa Hỉ Nhi phe phẩy quạt hoa đào, tốt bụng khuyên bảo.

Tần Túy Nguyệt lập tức trừng mắt “Ta mới không cần! Cái Đạt Tân vương kia cũng không phải đứa ngốc, sẽ không chỉ vì chuyện đám hỏi mà phá hư quan hệ hai quốc, huống chi có nhiều công chúa như vậy, ta chỉ là con gái riêng, đưa ta làm lễ vật đám hỏi, không phải càng vũ nhục Hân Long quốc sao?” Nàng nói được đạo lý rõ ràng, nghĩ đến khuôn mặt ham vọng của Hách Liên Sí “Ta tuyệt sẽ không để hân đắc ý”

Dự đoán được ý của nàng? Không có cửa đâu!

Tần Túy Nguyệt quyết định trốn đi, về phần muốn trốn được thế nào.....

n, Thâu Thần chi cốc là chỗ tốt, nơi đó ẩn mật, không có người tìm được, hơn nữa ngoài cốc còn có đặt cơ quan, trừ phi biết trận pháp, nếu không căn bản vào không được trong cốc.

Nàng quyết định! Nàng muốn trốn tới Thâu Thần chi cốc, ở đó đợi cho mọi chuyện im ắng, chờ chuyện hai quốc liên minh chấm dứt, nàng mới xuất cốc.

Chủ ý nhất định, Tần Túy Nguyệt lập tức sắp xếp hết thảy mọi việc vặt, đem Túy Nguyệt lâu giao cho ma ma tin cậy nhất trong lâu quản lý, sau khi căn dặn mọi chuyện, sửa sang tốt gánh nặng, thừa dịp nửa đêm cưỡi ngựa ra Hoan Hỉ thành.

Đáp đáp..... (Tiếng ngựa chạy)

Nàng cúi người xuống, nhẹ đá bụng ngựa, làm cho ngựa tuyết trắng dưới thân phi nhanh trên đường, áo choàng màu tím theo gió bay phấp phới. Chờ khi cách Hoan Hỉ thành một đoạn dài, tâm mới dần dần vững vàng xuống dưới.

Giơ lên môi, nàng khẽ quát một tiếng, khi đang muốn làm cho con ngựa chạy nhanh hơn thì lại nhìn đến bóng đen che chắn ở phía trước.

Nàng nhú mày, nào có người lại không biết chết che ở chính giữa con đường? Nàng không hờn giận đối với người phía trước kêu: “Này! Mau tránh ra!”

Nhưng là bóng dáng trước mặt cũng không nhúc nhích, vẫn vững vàng đứng ở tại chỗ.

Đáng giận!

Mắt thấy vậy thì Tần Túy Nguyệt kéo nhanh dây cương, làm cho con ngựa dừng lại.

“Hí ” Ngựa trắng nhẹ hí một tiếng, cao cao đứng lên, lui lại mấy bước, sau đó không hờn giận nhẹ phun khí.

Tần Túy Nguyệt cũng không cao hứng gào thét: “Này! Người không có mắt sao, không thấy được có người đang muốn đi qua sao? Vì sao vẫn đứng ở giữa đường, muốn chết đi tìm chỗ khác...”

Đột nhiên, người giấu mình ở bóng tối, nhờ ánh sáng của mặt trăng, hơi hơi lộ ra khuôn mặt, cũng làm cho nàng xem được khuôn mặt của người phía trước.

Thanh âm mắng chửi người đột nhiên ngừng, nàng ngạc nhiên trừng mắt người đang tới, miệng không thốt nên lời

Khuôn mặt thô quặng nhẹ nhàng nhú mày, lâm lâm dã man ung dung nhìn nàng, bàn tay to nhẹ vỗ về bờm ngựa đen dưới thân, lưỡi biếng mở miệng: “Đã lâu không thấy, “Thiên Môn công chúa”, hoặc nên gọi nàng là..... Tần Túy Nguyệt?”

“Người.....” Tần Túy Nguyệt trừng mắt Hách Liên Sí, bị dọa đến nói không ra lời.

Đáng chết! Động tác của hắn so với suy nghĩ nàng còn nhanh.

Hách Liên Sí nhìn Tần Túy Nguyệt, bạc môi nhẹ câu “Thật không nghĩ tới nàng sẽ ở thành nhỏ nơi xa xôi như vậy, vì tìm ra hành tung nàng, làm ta mất rất nhiều công phu”

Mím môi, Tần Túy Nguyệt cao ngạo ngẩng đầu “Thái tử Hãn Long quốc, người không ở kinh thành chuẩn bị tốt hôn lễ của người cùng Thiên Môn công chúa, chạy tới thành nhỏ nơi xa xôi này làm gì?”

“Đương nhiên là tới tìm “Thiên Môn công chúa” của ta.” Hách Liên Sí nở nụ cười, lâm lâm nhìn lấy nàng chớp cũng không chớp một cái.

Ánh mắt kia làm cho Tần Túy Nguyệt kinh hãi, cũng không sợ hãi nhìn hắn “Tiểu nữ tử chính là cái yên hoa nữ tử*, sao có thể cùng Thiên Môn công chúa so sánh? Thái tử, người vẫn là cưới công chúa của người, thứ lỗi, tiểu nữ tử đi trước.” Nói xong, giục ngựa sẽ rời đi.

(*người chốn lầu xanh)

Nhưng Hách Liên Sí lại dùng ngựa đen ngăn trở đường đi của nàng “Như thế nào? Như vậy muốn chạy thoát?” Hắn nâng tay lên, ngón tay thon dài như khẽ lướt qua mặt nàng.

Tần Túy Nguyệt nhanh chóng lui ra, tránh đi tay hắn, mắt đẹp bất tuân nhìn hắn “Hách Liên Sí, người muốn như thế nào?” Nàng lưỡi cùng hắn quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi.

“Đương nhiên là mang nàng đi trở về, “Thiên Môn công chúa” của ta.” Hách Liên Sí cười khê, bị cặp mắt đẹp kiêu ngạo bất tuân của nàng khơi mào dục vọng.

Chính là nàng, ánh mắt như vậy, làm cho hắn chấp nhất; Cố ý tốt với nàng, muốn nàng khuất phục, muốn nàng thuộc loại hắn.

“Thiên Môn công chúa của người ở hoàng cung, chẳng lẽ thái tử đã quên những gì người điều tra được? Ta là Tần Túy Nguyệt, không phải Thiên Môn công chúa hoàng đế sủng ái.”

Nàng cao ngạo nhìn hắn, mắt đẹp xẹt qua một tia giả dối, cánh môi giờ lên một chút cười giả tạo, đem tất cả mọi chuyện giao cho hắn.

“Thái tử diện hạ, ta khuyên người tốt nhất ngoan ngoãn trở về làm đám hỏi, nếu là hồng bang giao hai quốc, thì thật không tốt, người sẽ trở thành tội nhân.”

“Không sao cả, dù sao nàng cũng là công chúa, không phải sao?” Hách Liên Sí thoải mái tiếp chiêu, dễ dàng nói mấy câu khiến cho sắc mặt nàng thay đổi.

“Người!” Đáng giận! Cha quả nhiên bán đứng nàng!

“Hoàng đế Thiên triều hứa hẹn với ta, hắn sẽ đem nàng thu làm nghĩa nữ, sau đó cho nàng thay thế Thiên Mân công chúa làm đám hỏi.” Hách Liên Sí nhẹ giọng nói, một bên thưởng thức biểu tình biểu tình của Tần Túy Nguyệt.

“Đừng nghĩ! Ta tuyệt không sẽ đám hỏi, tuyệt không gả cho người!” Tần Túy Nguyệt rút cuộc duy trì không được bình tĩnh, tức giận đến rống to.

“Nga?” Hách Liên Sí nhú mày “Chẳng lẽ nàng muốn hủy hoại giao bang của hai quốc? Vậy cũng không được rồi! Nàng sẽ trở thành tội nhân.”

“Người.....” Tần Túy Nguyệt trừng mắt Hách Liên Sí, không nghĩ tới hốt nhiên lại đem lời nói của nàng trả lại cho nàng!

Nàng tức giận đến phát run, lại không muốn nhận thua, hơn nữa nhìn thấy hắn cười đến đắc ý như vậy, lửa giận trong lòng càng tăng lên.

Đáng giận! Nàng tuyệt đối sẽ không làm cho hắn vừa lòng – đẹp ý!

Nàng cắn răng một cái, dò xét khe hở, mau đá bụng ngựa, cưỡi ngựa trắng nhanh chóng xẹt qua ngựa đen, hướng về phía trước mà chạy.

Hách Liên Sí nheo mắt, nhanh chóng giục ngựa đuổi theo, hai con ngựa một trước một sau

Hách Liên Sí là chiến sĩ chinh chiến sa trường, dựa vào kỹ càng thuật cưỡi ngựa, làm cho ngựa đen chậm rãi mà đuổi theo ngựa trắng.

“Đáng chết! Tuyệt trắng, mau nữa một chút!” Mắt thấy mau bị đuổi theo, Tần Túy Nguyệt chạy nhanh thúc giục ngựa trắng dưới thân.

“Tiểu dã phượng, nàng trốn không thoát!” Hách Liên Sí cười nói, bóng dáng nhảy, mau chóng ngồi lên lưng ngựa trắng.

“A!” Tần Túy Nguyệt hoảng sợ, lập tức bị hắn cầm vào trong ngực, hắn hoảng sợ ở trên con ngựa giầy dựa “Buông! Hách Liên Sí!”

Tuyệt trắng cảm giác được cảm xúc của chủ nhân, cũng đi theo mạnh mẽ đứng lên, vó ngựa hỗn độn ra sức chạy.

“Đừng nhúc nhích!” Hách Liên Sí nhú mày, gặp Tần Túy Nguyệt lại vùng vẫy, tình cảnh mạo hiểm hết sức, hắn chạy nhanh bắt lấy nàng. “Đừng nhúc nhích! Nàng muốn ngã xuống sao?”

“A!” Vô cùng mạo hiểm làm cho Tần Túy Nguyệt sắc mặt trắng nhợt, cũng không cam chịu yếu thế mà rống. “Cút ngay! Ta không cần người cứu, muốn ta gả cho người, ta tình nguyện ngã chết!”

Nàng rống giận, gặp giầy không ra tay hắn, cúi đầu dùng sức hướng cánh tay hắn mà cắn.

Đau đớn trên cánh tay làm cho Hách Liên Sí nhú mày, gặp ngựa trắng không phân biệt rõ phương hướng mà chạy loạn, hắn rất nhanh dùng tay điểm đi huyệt đạo của Tần Túy Nguyệt.

“Ngô.....” Tần Túy Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, trước mắt tối sầm lại, liền mềm nhũn ở trong lòng hắn.

Hách Liên Sí bắt lấy dây cương, khẽ quát một tiếng, làm cho ngựa trắng chậm rãi dừng lại.

“Tê!” Ngựa trắng hí lên, thả chậm cước bộ, chậm rãi dừng lại.

“Tình tình này..... Thực mạnh mẽ” Ôm thiên hạ trong lòng, Hách Liên Sí nhìn vết cắn trên cánh tay, đều thấy máu, và cả dấu răng.

Lam mâu nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn, tuy rằng an tĩnh, nhưng bất tuân cùng ngạo khí trên mặt không chút nào giảm, lam mâu chuyển thâm, cơ hồ mê muội. Chớp cũng không chớp nhìn nàng.

“Tiểu dã phượng, nàng càng là bất tuân, lại càng làm người ta mê muội.....” Hách Liên Sí thấp giọng, bạc môi bá đạo dán lên cánh môi mềm mại.

Cánh tay trắng kiện gắt gao ôm nàng, nàng là con mồi của hắn, một khi bị hắn bắt, cũng đừng nghĩ hắn sẽ buông tay.

“Nàng là của ta” Hắn dán cửa môi nàng và tuyên cáo, lam mâu xẹt qua tia đoạt lấy, và càng tăng lên.

3. Chương 3

Cảm giác xóc nảy làm cho Tần Túy Nguyệt ngủ không an ổn.

“Ngô.....” Nàng không hồn giận nhú mi, mở mắt ra. Lại thấy kinh hoàng khi ánh vào mắt nàng là đỉnh xe, nhìn không được mà sững sốt.

“Tĩnh?” Thanh âm trầm thấp theo bên cạnh truyền đến.

Nàng cả kinh, nhanh chóng ngồi dậy. “Hách Liên Sí! Người.....” Nàng trừng mắt hắn lại quay đầu nhìn đến bên trong của xe ngựa

Hai bên trái phải trải lên da hồ mềm mại, một bên góc đặt lên một cái hộp gỗ nước sơn đen, bên trong hộp gỗ là trang sức tinh tế, bên cạnh hộp gỗ đặt một vài cuốn sách, còn có vài lông đệm mềm mại, không gian nhỏ nhoi cực kỳ thoải mái

Mà nam nhân một bên, quần áo xanh đen, vạt áo mở rộng, lộ ra ngực tinh trắng màu đồng cổ, bộ dáng giống mãnh thú mãnh mẽ, làm cho người ta không dám khinh thường.

Mà lúc này, cặp lam mâu thâm trầm yên lặng nhìn nàng, ánh mắt nóng cháy xẹt qua làm cho nàng kinh hãi có hoảng hốt có.

“Người.....” Tần Túy Nguyệt trừng mắt Hách Liên Sí, biết chính mình bị hắn bắt, không nhìn được mím môi, cao ngạo ngẩng đầu.

“Hách Liên Sí, ngươi muốn làm cái gì? Muốn dẫn ta đi đâu?” Nàng xem cửa sổ bên ngoài, cảnh sắc thảo nguyên rộng lớn làm cho lòng nàng chợt lạnh.

“Đương nhiên là mang nàng về Hãn Long quốc, “Vương phi” của ta.” Hách Liên Sí giữ cuốn sách tay lên, lấy cuốn sách nâng lên cằm của giai nhân, bạc môi khinh cầu.

Tần Túy Nguyệt dùng sức hất đi cuốn sách trên tay Hách Liên Sí, lời nói của hắn làm cho nàng kinh hoàng không thôi.

“Hãn Long quốc? Người dựa vào cái gì mà tự tiện mang ta đi Hãn Long quốc? Còn có, cái gì Vương phi? Vương phi người là ai?”

“Như thế nào, nàng không biết sao?” Hách Liên Sí ra vẻ kinh ngạc nhìn nàng.

“Ở khi nàng mê man, Thiên triều hoàng đế một tiếng, đã tuyên bố thu nàng làm nghĩa nữ, phong làm Túy Nguyệt công chúa, hơn nữa thay thế Thiên Mân công chúa cùng Hãn Long quốc thái tử thành thân.”

“Cái gì?!” Tần Túy Nguyệt trừng lớn mắt “Làm sao có thể? Cha như thế nào làm như vậy? Ta không tin! Hách Liên Sí, ngươi đừng nghĩ gạt ta!”

“Không tin sao? Chiều thư tại đây, nàng chính mình xem lại.” Hách Liên Sí cầm lấy chiếu thư một bên, giơ lên trước mặt Tần Túy Nguyệt.

Tần Túy Nguyệt nâng tay, nhanh chóng lấy chiếu thư, chạy nhanh mở ra, vừa thấy đến văn tự viết trên mặt chiếu thư, sắc mặt lập tức trắng bệch.

“Cái vô liêm sỉ phụ thân kia.....” Quả nhiên! Nàng thật sự bị bán đi.

Nàng tức giận đến cắn răng, phần nộ đem chiếu thư vò nát rồi vứt bỏ, thân hình mảnh khảnh vì tức giận mà run run, đầu ngón tay thật sâu đâm vào lòng bàn tay.

Đáng giận! Nàng không cam lòng, lại càng không nguyện ý liền như vậy mà khuất phục, nhất định phải tìm cách.....

Ngẩng đầu, nàng áp chế lửa giận, quật ngạo nhìn về phía Hách Liên Sí “Được, cho dù dám hỏi, ta cũng muốn ở Thiên triều xuất giá!” Chỉ cần trước về Thiên triều, nàng còn có thể trốn.

Hách Liên Sí gờ lên khóe môi, vờ như thông cảm nhìn nàng “Yên tâm, chúng ta trước tiên ở Hân Long quốc thành thân, đến lúc đó lại về Thiên quốc, ta không ngại lại cùng nàng thành thân một lần nữa”

A! Nàng nghĩ đến hán không biết nàng đang nghĩ gì sao? Đáng tiếc, một khi bị hán bắt, nghĩ cũng đừng nghĩ đến bỏ chạy!

“Người.....” Bị xem thấu, Tần Túy Nguyệt cắn môi, rốt cuộc duy trì bình tĩnh không được “Người mơ tưởng! Ta chết cũng sẽ không gả cho người!”

Lửa giận ngập lên đầu. Bất chấp xe ngựa đang chạy, xoay người muốn nhảy xuống xe ngựa. Nhưng động tác Hách Liên Sí so với nàng nhanh hơn. Nàng một hàng động, hán liền nhanh chóng bắt nàng, gắt gao đem nàng kiềm chế vào trong ngực.

“Nàng nghĩ đến nàng còn có thể chạy trốn sao?” Hán ở lỗ tai nàng nói nhỏ, xoay người đem nàng đặt ở dưới thân, thân hình cường kiện dính sát vào nhau.

“Cút ngay! Buông!” Tần Túy Nguyệt lại đá lại cắn, thân thể hai người kề sát, theo của nàng giấy dựa ái muội cọ sát.

Lam mâu chuyển thâm, Hách Liên Sí cũng không kìm chế nàng, mặc nàng vờn vẹo giấy dựa, làm cho no đủ rất tròn theo vờn vẹo của nàng không ngừng cọ trong ngực của hán.

“Tiểu dã phượng, tiếp tục giấy dựa không sao cả, nếu là nàng muốn làm cho ta trên xe ngựa muốn nàng, ta cũng không phản đối.” Hán cười đến tà khí, nam tính lửa nóng cách quần áo để nơi mềm mại của nàng, trong ngực dán lấy mềm mại rất tròn, hưởng thụ giấy dựa của nàng.

Lời nói tà tứ cùng nam tính nóng rực dán nơi riêng tư, làm cho Tần Túy Nguyệt lập tức đình chỉ giấy dựa. Thân là lão bản nương chốn thanh lâu, nàng không phải cô nương ngây ngô, đương nhiên hiểu được vật dán lên nàng là cái gì.

Nàng vừa tức vừa giận, lần đầu tiên trong cuộc đời cảm thấy đã bị nhục nhã, nhưng lại không dám phản kháng, chỉ sợ hán thật sự xúc động đứng lên, ở trên xe ngựa muốn nàng.

Dã man nam nhân này vừa thô lỗ lại vô lễ, có chuyện gì mà làm không được?

“Hách Liên Sí, người rốt cuộc muốn như thế nào?” Tần Túy Nguyệt giận đỏ mặt, quật ngạo (quật cường + cao ngạo) nhìn Hách Liên Sí. Thật sự không hiểu, hán vẫn đuổi theo nàng, cuối cùng là muốn cái gì?

“Ta đã nói rồi, ta muốn nàng.” Đầu ngón tay mơn trớn môi của nàng, nàng im lặng không phản kháng mặc hán đụng chạm, nhưng cặp mâu nhi kia vẫn là kiệt ngạo bất tuân — chính là hai mắt này, làm cho hán mê muội.

“Vì khuôn mặt này?” Tần Túy Nguyệt khinh thường nở nụ cười vì nam nhân nông cạn, nàng thực hiểu biết, càng hiểu được dung mạo chính mình có bao nhiêu hấp dẫn người khác.

“A! Phượng nhi nàng là người không giá trị như vậy sao?” Hách Liên Sí cũng cười, cặp lam mâu sâu không thấy đáy kia gắt gao nhìn lấy nàng.

“Khuôn mặt này, là rất đẹp.” Bàn tay to thiếp nhẹ lên hai má mềm mại, mặt hai người dựa vào rất gần, hơi thở hán phun ra phất lên mặt của nàng. “Bất quá ánh mắt nàng đẹp hơn, ánh mắt bất tuân so với cái gì

đều hấp dẫn người, còn có cao ngạo nàng, cũng làm cho người ta muốn chinh phục, tiểu dã phượng của ta, nàng rất đẹp, khuôn mặt xinh đẹp hời hợt này ngược lại càng không thể dùng lời nói nào để miêu tả”

Lời nói của hắn làm cho nàng run sợ, nhìn cặp lam mâu kia cùng khuôn mặt anh tuấn tục tăng lần đầu nàng nói không ra lời.

Tay hắn theo hai má chuyển qua bộ ngực của nàng, dừng đến, lòng của nàng cũng thành thích nhảy “Ta nói, ta muốn toàn bộ của nàng.” Cặp lam mâu nhìn lấy nàng lộ ra thâm mãnh mẽ đoạt lấy, giống như muốn đoạt hết thảy của nàng, không chỉ thân thể của nàng, còn có lòng của nàng

“Người mơ tưởng!” Tần Túy Nguyệt cao ngạo nhìn lại hắn, run sợ càng nhiều, nhưng lại không khuất phục “Ta sẽ không thuộc loại của ngươi!”

“A! Chính là như vậy.” Hách Liên Sí nở nụ cười. Vì yêu thích nàng nên sự cuồng ngạo của nàng đối với hắn không hề hững gì “Nàng càng bất tuân, ta lại càng yêu!” Nàng thật sâu nảy lên sự chinh phục của hắn.

“Tiểu dã phượng, ta sẽ làm cho nàng ngoan ngoãn phục tùng, mặc kệ nàng có bao nhiêu cánh chim, ta đều đã nhất nhất nhổ xuống. Cho dù nàng đau, cho dù máu tươi đầm đìa, ta cũng sẽ không cho nàng chạy trốn!” Hắn tuyên cáo, lam mâu đã man nhảy lên hoa hỏa, làm cho tim nàng đập nhanh.

Nàng hiểu, hắn nói được thì làm được, hắn sẽ không dễ dàng cho nàng chạy trốn, hắn muốn cướp đoạt hết thảy của nàng, muốn nàng thần phục.

“Ngươi..... Đồ điên” Nàng trừng mắt hắn, thân mình run rẩy, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn cao ngạo, không dễ dàng biểu lộ kinh hoàng của nàng. “Hách Liên Sí, ngươi thật sự là cái đồ điên lại dã man!”

Mà nàng lại bị hắn cái người dã man này bắt được, và rơi vào quần cảnh không thể trốn được....

Không được! Nàng nhất định phải trốn! Bằng không tên điên này tuyệt sẽ không bỏ qua nàng, hắn muốn hết thảy của nàng, hắn muốn nàng phục tùng, cuồng vọng tuyên cáo của hắn làm nàng không tự chủ được sợ hãi.

“Phải! Ai bảo nàng có sức quyến rũ làm cho người ta điên cuồng?” Nàng cầm lên, hắn cười đến tà khí, không cho nàng né tránh, bá đạo hôn lấy nàng.

Nàng càng muốn trốn, hắn càng phải nàng như lời hắn đã nói. Cho dù bề gãy cánh của nàng, hắn cũng không tiếc!

“Không.....” Tần Túy Nguyệt giãy dụa muốn tách rời khỏi môi của hắn, nhưng cằm dưới lại gặt gao bị bắt lấy, lưỡi dài lửa nóng bá đạo xâm nhập vào miệng đàn hương.

Nàng trừng mắt hắn, mà cặp lam mâu kia cũng cùng nàng nhìn nhau, một chút ánh lửa xẹt qua, mâu quang đã man lại nóng cháy làm cho nàng hoảng hốt.

Ông trời! Rốt cuộc nàng là chọn tới đồ điên này ở mặt gì?

Vừa đến Hân Long quốc, Tần Túy Nguyệt một chút cũng không có đường chạy, liền lập tức bị mang vào cung điện, giống con rối bị một đám cung nữ kèm hai bên, rửa mặt chải đầu đổi phục trang, chuẩn bị cho hôn lễ vào tối nay.

Nàng mặt lạnh nghiêm lại, cũng không làm chuyện vô vị là phản kháng, tùy ý các cung nữ làm gì thì làm.

Tóc đen dài được cột lại, trên trán đội vòng vàng, ngọc ruby dán tại chính giữa của vòng vàng, lấy kim tuyến thêu thành hỉ phục hoa lệ buộc vòng quanh đường cong xinh đẹp của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc ở trên đôi môi tô thêm chút đỏ bồng, sự diễm lệ của nàng làm cho người ta nín thở.

“Công chúa, người hảo mỹ.” Cung nữ một bên không khỏi sợ hãi than, dung mạo đẹp lại tôn quý làm cho người ta muốn mù cả mắt.

Tần Túy Nguyệt mắt thâm thúy nhìn ra bên ngoài liếc mắt một cái, một chút tinh quang theo mâu hiện lên “Khoảng cách đại điển còn có bao nhiêu thời gian?”

“Bẩm công chúa, còn có một khắc*.” Cung nữ chạy nhanh trả lời.

(*15 phút)

“n..... Các người trước tiên lui xuống, ta muốn một người lắng lắng.” Tần Túy Nguyệt đậm thanh mệnh lệnh.

“Cái này.....” Cung nữ hai mặt nhìn nhau, cũng không di động.

Tần Túy Nguyệt mím môi cao ngạo nhìn các nàng, thanh âm vẫn đang bình thản, lại mang theo lời khí thế “Ta nói các người lui ra, không nghe được sao?”

“Này..... Vâng.” Chần chờ một chút, các cung nữ mới cung kính nói. “Tiểu nhân đợi ở tại cửa bên ngoài, tùy thời chờ công chúa phân phó.” Nói xong, lập tức thối lui ra ngoài

Đáng giận! Bỏ qua chính là giám thị nàng.

Tần Túy Nguyệt trừng mắt cửa, nhếch môi, quay đầu nhìn về cửa sổ ở một bên.

Nàng lập tức đứng dậy đi đến bên cửa sổ, vừa cúi đầu thấy có hai tầng lầu cao lớn, nhưng mà không làm khó được nàng.

Hách Liên Sí nhất định không biết, nàng học qua một chút võ công, tuy rằng chỉ biết một chút, nhưng muốn chạy trốn thì dư sức.

Thở sâu, nàng đứng ở lan can. Lớn mật nhảy xuống —

Nhẹ nhàng rơi xuống đất. Nàng mới dám thở. Nâng làn váy lên, nhìn bốn phía một chút, quyết định dọc theo bụi cỏ bên phải đi, vì thế lén lút đi ra sân.

“Vương phi của ta, không nghĩ tới nàng đối với hôn lễ của chúng ta khẩn cấp như vậy nha!”

Nhưng là ở sân cửa sớm có một bóng dáng đang chờ nàng.

“Người.....” Tần Túy Nguyệt buồn bực trừng mắt Hách Liên Sí, thấy vẻ mặt hân cười đến chế nhạo, nàng liền hiểu được, hết thấy động tác của nàng đều bị hắn đoán được.

Nàng căn bản trốn không thoát!

Hách Liên Sí cười nhìn Tần Túy Nguyệt, mắt nhìn đến bộ dáng tuyệt mỹ của nàng, một tia hỏa hoa theo mâu chột lóe qua.

Thân hình cao lớn của hắn được bộ áo bào đen thêu chỉ viền đường kim tuyến bao vây lấy, tóc để rối tung dài tới thắt lưng, vẫn còn lại mấy sợi tóc phân tán trước người, bộ dáng cuồng dã lại tôn quý làm cho Tần Túy Nguyệt sợ run một chút.

“Như thế nào? Nàng thích nhìn đến vậy sao?” Hách Liên Sí cười đến ngả ngớn.

Tần Túy Nguyệt nhanh chóng hoàn hồn, nhìn đến ý cười trong mắt lam kia, trong lòng quẩn lên, nhưng vẫn cao ngạo ngẩng đầu, mặt không hờn giận.

Đáng chết! Nàng như thế nào nhìn đến hắn mắt choáng váng? Người khác so với hắn, nàng cũng không phải là chưa từng thấy qua, thật sự là....Nàng thất vọng ở trong lòng thầm lên án

“Đi thôi! Vương phi của ta tiền điện đang có một đám người chờ chúng ta!” Hách Liên Sí đi tới gần Tần Túy Nguyệt, hướng nàng vươn tay.

Tần Túy Nguyệt nhìn cũng không thèm nhìn tới hắn một cái, thẳng hướng phía trước mà đi, nàng sẽ không xuẩn đến ở trước mặt hắn phản kháng, công phu mèo ba chân của nàng căn bản không thắng được hắn, ngược lại chỉ làm cho chính mình khó coi.

Nhưng là phải gả cho hắn, nàng lại không cam lòng..... Đáng giận!

Thấy nàng không để ý tới hắn, Hách Liên Sí cũng không để ý nhún vai, đi lên trước, bàn tay to giữ lấy tính chế trụ thắt lưng của nàng.

“Không nên đụng ta!” Nàng trừng hắn, dùng sức đẩy tay hắn ra.

Nhưng nàng càng phản kháng, bàn to ôm nàng càng chặt “Đừng nhúc nhích! Trừ phi nàng muốn ta trước mặt mọi người hôn nàng.” Hắn cúi đầu ở tai nàng nhẹ nhàng bật hơi.

Hơi thở nóng cháy làm cho nàng run lên, nhưng cũng thức thời dừng lại giây dựa, mắt đẹp phần hận hung hăng trừng mắt hắn.

Đồ khốn khiếp chết tiệt!

“Thế này mới ngoan.” Lửa giận của nàng chính là càng lấy lòng hắn, bàn tay to nhanh ôm thắt lưng của nàng. Vô cùng thân thiết đem nàng đưa đến đại điện.

Hai người vừa xuất hiện, đại điện lập tức xuất hiện hoan hô.

Đặt Tần vương ngồi ở trên vương vị, hoàng hậu ngồi ở một bên, trên mặt hai mừng lộ lên sự tươi cười

Tể sư cầm bào màu trắng đi tới trước mặt hai người. Một cung nữ bưng một khay gỗ đi theo bên cạnh tể sư “Thỉnh thái tử cùng thái tử phi uống rượu thánh.” Tể sư cung kính nói.

Hách Liên Sí bưng lên ly rượu ở khay lên, Tần Túy Nguyệt thẳng cúi đầu, hai tay đặt ở bên hai bên, chính là không ly rượu trên khay.

Thánh rượu vừa uống xong, quan hệ của hai người liền được định, nàng mới không cần! Mắt đẹp nhẹ nâng cao, khiêu khích nhìn Hách Liên Sí, cố ý muốn cho hắn đẹp mặt.

Hách Liên Sí nhũ mày, nhìn đến mâu quang Tần Túy Nguyệt khiêu khích, bạc môi gợi lên. “Xem ra Vương phi của ta tựa hồ muốn ta tự mình giúp nàng uống.”

Nói xong, hắn ngẩng đầu nhìn thánh rượu vừa uống, bàn tay to đi theo nắm thắt lưng của nàng, đem nàng hướng vào trong lòng, sau đó cúi đầu dán lên môi của nàng —

“Không.....” Tần Túy Nguyệt trợn mắt, không nghĩ tới hắn sẽ dùng chiêu này, đóng nhanh môi, chính là không cho dùng miệng đưa rượu tiến vào miệng nàng.

Nhưng tay hắn lại đột nhiên hướng lên trên. Thân hướng trước ngực của nàng.

“A!” Theo bản năng nàng kinh hô, thừa cơ hội này hắn đem rượu đưa vào miệng nàng, đại lượng dịch rượu theo khóe môi của hai người chảy ra.

“Ngô.....” Rượu trượt vào yết hầu, Tần Túy Nguyệt buồn bực trừng mắt Hách Liên Sí, đang muốn đẩy hắn ra, nhưng cánh tay cường kiện lại đem nàng trở về, đầu lưỡi tiếp tục làm càn ở trong cái miệng nhỏ nhắn.

Hỗn đản này!

Nàng trừng lớn mắt, né tránh lưỡi của hắn, nhưng lại trốn không qua sự bá đạo của hắn.

Đầu lưỡi nóng cháy cuồng tứ cuốn lấy đỉnh hương, không để ý kháng cự của nàng, hôn mãnh liệt. Giống như muốn cướp lấy toàn bộ hơi thở của nàng.

Hơi thở của hắn gắt gao quấn quanh nàng, cướp lấy hương thơm của nàng. Tần Túy Nguyệt dần dần thở không nổi, tay nhỏ bé phản kháng ngược lại nhanh cầm lấy quần áo của hắn, hô hấp đi theo hỗn độn.

Lý trí trong đầu dần dần bị xói mòn, loáng thoáng, nàng giống nhau nghe được hoan hô, tiếng đánh trống reo hò vang lên trong đại điện.

Nàng sửng sốt, nhanh chóng hoàn hồn, mà Hách Liên Sí cũng buông cánh môi mềm mại nàng ra. Lam mâu cười nhìn nàng.

“Thích ta giúp nàng uống rượu? Vương phi của ta.”

“Ngươi.....” Tần Túy Nguyệt đỏ mặt, trừng mắt hắn, mà ý cười trong cặp lam mâu như là đang cười nhạo nàng vừa rồi mới trầm mê, làm cho nàng buồn bực không thôi.

Mà đánh trống reo hò cùng cười đùa chung quanh, cũng làm cho nàng cảm thấy giống như đang cười nhạo nàng. Lửa giận quần khốn (quần bách + khốn đốn) làm cho nàng mất lý trí. Tức giận giơ lên tay

Ba!

Tần Túy Nguyệt phẫn nộ đánh Hách Liên Sí một cái tát, tiếng vang của bàn tay làm cho đại điện toàn bộ yên lặng, ngồi ở trên vương vị Đạp Tân vương cùng hoàng hậu cũng kinh ngạc giận tái mặt.

Lòng bàn tay sót lại đau đớn, làm cho Tần Túy Nguyệt cũng ngây ngẩn cả người, lý trí mau chóng trở về, làm cho nàng tỉnh ngộ chính mình đang làm cái gì. Nàng nắm chặt quyền đầu, ở kinh ngạc của mọi người cùng sự phẫn nộ nhìn chăm chú về hướng nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn cao ngạo giờ lên.

Hách Liên Sí chậm rãi liếm môi, không giận hờn cười.

“Thực không xong, ta đã quên Vương phi này của không chỉ [tính tình liệt,] hơn nữa tính tình cũng thẹn thùng như vậy.” Hắn cười nhìn mọi người, bàn tay to khê vượt qua cách môi nhếch lên của Tần Túy Nguyệt “Không có cách nào khác, ai bảo nàng thực mỹ làm cho ta không kìm lòng mà muốn đụng chạm.”

“Người.....” Lời nói của hắn làm cho nàng sửng sốt, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn hắn.

“Ngày tốt, đêm lại đẹp, chúng ta không nên lãng phí.” Hách Liên Sí không đứng đắn nói xong, không đợi Tần Túy Nguyệt phản ứng, liền khom người thô lỗ đem nàng khiêng trên vai.

“A! Hách Liên Sí, ngươi làm cái gì?” Tần Túy Nguyệt kêu sợ hãi, lập tức kích động giãy dụa, nắm chặt tay thành nắm đấm dùng sức đánh lưng của hắn.

“Đừng nhúc nhích, ta biết nàng cũng hưng phấn giống ta.” Hách Liên Sí cười to, dùng sức vỗ nhẹ tiểu mông của nàng.

“A! Hách Liên Sí, ngươi hỗn đản này ” Tần Túy Nguyệt la hét, hỗn đản này ở ngay trước mặt mọi người đánh mông của nàng?

Loại động tác nhục nhã này, làm cho nàng tức giận đến cắn răng, giãy dụa lợi hại hơn.

“Phụ vương, mẫu hậu, ta cùng Vương phi của ta còn có việc phải làm, thứ lỗi chúng ta cáo lui trước.” Hách Liên Sí ái muội hướng mọi người nháy mắt mấy cái.

Lập tức, không khí ứ đọng nhất thời hóa giải, tiếng cười lại nổi, thậm chí còn vang lên tiếng cười.

“Thái tử điện hạ, hảo hảo phục tùng Vương phi của chúng ta nha!”

“Đây là đương nhiên.” Hách Liên Sí cũng đi theo cười to, lại vỗ mông của thiên hạ trên vai “Hắc! Đừng nóng vội, ta lập tức mang nàng hồi tẩm điện của chúng ta.”

“Hách Liên Sí ” Tần Túy Nguyệt rống giận.

Hách Liên Sí cũng không để ý cười lớn, khiêng nàng, trước mặt mọi người tiêu sái rời đại điện đi.

“A ”

Vừa đến tẩm cung, Hách Liên Sí lập tức đem Tần Túy Nguyệt quăng đến giường lớn, nàng rên nhẹ một tiếng, buồn bực ngẩng đầu tức giận mắng “Hách Liên Sí, ngươi hỗn đản này..... A!” Mới ngẩng đầu, thân hình cao lớn đã dán lên nàng, sợ tới mức nàng chạy nhanh lùi ra sau.

“Tiểu dã phượng, nàng nên cảm tạ của ta.” Hách Liên Sí cũng không để nàng trốn, đem nàng bức đến góc, thân thể gắt gao khóa nàng.

“Nàng có biết vừa rồi ở đại điện nàng làm sai cái gì không?” Hắn hỏi, trên gương mặt vẫn có ấn bàn tay của nàng ký lên.

Tần Túy Nguyệt không nói, vẫn là quật cường nhìn hắn. Nhưng nàng biết, hành động vừa mới của nàng tương đương ở trước mặt mọi người vũ nhục Hân Long quốc, nếu không phải hắn vì nàng tìm cách, thì nàng có thể tưởng tượng ra kết cục của chính mình.

Là nàng sai lầm rồi, nàng giận đến mất đi lý trí; Nhưng là, tâm tính cao ngạo làm cho nàng phun không ra lời nói xin lỗi, cánh môi vẫn là quật cường mím, mắt đẹp vẫn đang kiêu căng bất khuất.

Nhìn bộ dáng kiêu ngạo của nàng, lam mâu nheo lại “Vương phi của ta, quật cường quá mức, sẽ làm nàng chịu khổ.”

“Thì tính sao? Mất hứng sẽ giết ta à!” Nàng khiêu khích đáp lời, mắt đẹp cao ngạo nhìn hấn.

“Giết nàng? Vậy thì không thể, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta!” Hách Liên Sí khước miêng cười, lam mâu hiện lên một tia hơi thở nguy hiểm.

Xem ra, hấn tựa hồ đối với nàng thật tốt quá! Hấn có thể cho phép nàng bất tuân, cao ngạo, nhưng là nàng cũng nên dừng đúng chừng mực, hành động mới vừa rồi của ở trên đại điện hoàn toàn chọc giận hấn.

“Hách Liên Sí, ngươi đừng mơ tưởng chạm vào ta!” Bất giữ đến lửa giận nguy hiểm trong mắt màu lam, tâm Tần Túy Nguyệt cả kinh, dò xét khe hở, nàng lập tức hướng một bên bỏ chạy.

Hách Liên Sí bắt lấy mắt cá chân của nàng, nhanh chóng đem nàng đặt ở dưới thân, bạc môi gợi lên một chút dã man “Phải không? Vậy thì ta không ngại thử xem.”

“Không cần! Tránh ra!” Nàng dùng sức giãy dụa, mắt đẹp khinh thường, giận dữ trừng mắt hấn “Hách Liên Sí, ngươi muốn bắt buộc ta sao?”

“Bắt buộc?” Hách Liên Sí nhíu mày, cuồng dã lại tự tin nở nụ cười “Sai lầm rồi, tiểu dã phượng của ta, ta sẽ làm cho nàng khóc cầu của ta.....”

Nói xong, hấn cúi đầu bắt lấy phần môi.

4. Chương 4

“Không..... Ngô.....” tay của Tần Túy Nguyệt đặt trong ngực cường tráng của Hách Liên Sí, cố gắng muốn né tránh môi của hấn “Tránh ra..... n.....”

Nàng một bên tức giận, hai chân một bên dùng sức giãy dụa, muốn đá văng hấn ra, nhưng sự giãy dụa của nàng đối với hấn một chút ảnh hưởng cũng không có, hấn dùng đầu gối áp chế chân đang đá lung tung, một tay chế trụ tay nhỏ bé đang chống đỡ của nàng, hướng lên cao.

Tư thế này làm cho bộ ngực của nàng giơ cao, gắt gao cùng hấn dán chặt.

Đầu lưỡi nóng ẩm ướt khe liếm môi của nàng, thấy nàng ngậm chặt miệng, không cho cái miệng nhỏ nhắn mở ra, hấn dùng lực cắn môi dưới của nàng một chút.

“A!” Đau đớn làm cho nàng kinh hô, lưỡi nóng cháy của hấn liền thừa cơ tham nhập miệng nàng, tiến quân thần tốc liếm qua hàm răng, quấy đảo trong cái miệng nhỏ mật ngọt.

“Ngô..... n.....” Tần Túy Nguyệt phần nộ sanh mắt to, cùng cặp lam mâu lửa nóng đối diện.

Nhìn đến trong lam mâu hiện lên một chút đục hỏa thâm nồng, lòng của nàng không khỏi run run. Hấn đã thú cùng hung mãnh xâm lược làm cho nàng hoảng sợ, nụ hôn nóng cháy kia không ngừng cướp lấy hô hấp của nàng.

Hơi thở của nàng dần dần hỗn loạn, cũng không nghĩ khuất phục, phần lưỡi trốn tránh, cố gắng né tránh lưỡi đang càn quấy ở miệng nàng.

“Không.....” Tần Túy Nguyệt ra sức phản kháng, muốn chống cự xâm lược của hấn, nhưng lời nói phần nộ kia đều bị hấn hôn vào miệng.

Đinh hương né tránh lập tức bị hấn bá đạo bất giữ, nàng muốn dùng đầu lưỡi đẩy ra hấn, nhưng hấn lại thừa cơ đem phần lưỡi cuốn lấy càng nhanh, cuồng tứ liếm dục.

Đầu lưỡi ẩm ướt nóng cháy cùng phần lưỡi dây dưa, người vì kích động truy đuổi mà tràn ra nước bọt trong suốt, từ khước miệng hai người chảy xuống, một chút một chút nhiễm ẩm ướt cảm dưới hai người.

Mà trong ngực của hấn cũng nhẹ nhàng chậm chạp cọ xát bộ ngực cao ngất của nàng, cách vãi dẹt trên chọc tình dục trong thân thể nàng.

Dần dần, cách quần áo ma sát làm cho nhũ tiêm mẫn cảm đứng thẳng, mà phản ứng cảm thấy thẹn làm cho Tần Túy Nguyệt xấu hổ giận tái mặt.

Hách Liên Sí khẽ liếm qua môi đỏ sưng của nàng, tà tứ nở nụ cười. “Mẫn cảm như vậy nha? Mới cách quần áo nhẹ cọ liền cứng rắn.”

Hắn thấp giọng nói, lam mâu nhân vì tình dục mà chuyển thâm, lửa nóng nhìn nàng, bàn tay theo nâng lên miên nhũ, lòng bàn tay ôm lấy, hơi hơi dùng lực nhẹ xoa.

Tần Túy Nguyệt trừng mắt hắn, hô hấp vì người vừa mới hôn mà hỗn loạn, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi tựa như đóa hoa, làm cho người ta rất muốn cắn một ngụm; Nhưng cái miệng nhỏ nhắn kia phun ra lời nói mê người, cũng không thuận đến cực điểm.

“Thì tính sao? Một người nam nhân khác khiêu khích ta như vậy, ta cũng sẽ có phản ứng, cũng không phải bởi vì người Hách Liên Sí!”

Nàng quật ngạo nhìn hắn, nàng đương nhiên hiểu được phản ứng của thân thể đại biểu cái gì, đã có thể minh bạch, cho nên càng cảm thấy ảo não.

Nàng rõ ràng chán ghét đụng chạm của hắn, liền ngay cả hôn của hắn cũng chán ghét, nhưng mỗi một lần hôn của hắn đều nhiễu loạn hơi thở của nàng, làm cho lý trí của nàng dần dần bị lạc.

Mà hiện tại, chính là nhỏ nhỏ thân thể cọ sát, thân thể của nàng lại đi theo động tình, càng làm cho nàng cảm thấy buồn bực.

Nàng rõ ràng chán ghét của hắn..... Vì sao thân thể không thể kháng cự?

Mà khuôn mặt anh tuấn nâng lên hình cung nụ cười khinh trào càng làm cho nàng cảm thấy tức giận, nhin không được nói ra lời nói khiêu khích, muốn đánh rơi đi dặc ý trên mặt hắn.

Lời nói của hắn làm cho Hách Liên Sí nheo lam mâu, lửa giận xẹt qua mâu, nhìn tkhuôn mặt nhỏ nhắn kiêu ngạo, nở nụ cười nguy hiểm. “Tiểu Phượng Nhi, nàng cũng thật biết làm cho người ta tức giận, nhưng mà, nàng không nên khiêu khích ta.” Ngữ tất, hắn kéo đai lưng của nàng, đem tay nàng trói chặt.

“Hách Liên Sí, ngươi làm cái gì?” Tần Túy Nguyệt bị động tác của hắn dọa đến kinh sợ rống to, hai chân dùng sức đá động.

Hách Liên Sí ngăn chặn chân Tần Túy Nguyệt, đi theo kéo đai lưng trên áo xuống, đem chia làm hai đoạn, đem hai chân của nàng mở ra, rồi cột vào trái phải của cột giường

“Hách Liên Sí! Ngươi hỗn đản này! Rốt cuộc muốn làm cái gì?” Tần Túy Nguyệt giận trừng mắt hắn, hai tay hai chân đều bị hắn trói chặt, mặc nàng giãy dụa như thế nào đều giãy không ra.

Thân thể bị đùa nghịch thành loại tư thế thẹn người này, làm cho nàng vừa sợ vừa giận, hai tay nhỏ bé bị trói lấy nắm chặt thành quyền, mắt đẹp cảnh giác nhìn hắn.

“Ta nghĩ sẽ làm cái gì? Ở Hoan Hỉ thành mở thanh lâu nàng không hiểu được sao? n?” Hách Liên Sí nhẹ câu bạc môi, ngón tay khiêu khích nhẹ trượt tới vạt áo.

“Hách Liên Sí, ngươi dám chạm vào ta!” Nàng rống giận, trừng mắt tay không an phận của hắn, ngực vì phần nộ cùng hoảng sợ mà kịch liệt nhảy lên.

“Đừng quên, nàng hiện tại là “Vương phi” của ta.” Lam mâu thâm trầm gắt gao nhìn chăm chăm nàng, khẩu khí bá đạo mang theo tuyệt đối giữ lấy. “Ta so với nam nhân khác đều có tư cách chạm vào nàng.”

“Hách Liên Sí, ngươi đi chết đi!” Tần Túy Nguyệt tức giận đến phát run, nhưng cũng sợ hãi ánh mắt của hắn, bị trói lấy nàng căn bản không thể kháng cự xâm lược của hắn.

“Phượng Nhi thân ái, ta là tính cùng nàng, hai người chúng ta cùng nhau “Dục tiên dục tử.” Hách Liên Sí cười đến khiêu khích, lời nói hàm ý làm cho mắt đẹp xấu hổ nào phun hỏa.

Người nàng vì lửa giận mà mâu nhi càng tỏ ra hung, làm cho hắn mê muội, nàng càng cao ngạo, sẽ chỉ làm hắn càng muốn nàng phục tùng.

“Người.....” Tần Túy Nguyệt tức giận đến nói không nên lời nói, khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộ mà đỏ lên, nhưng nàng càng tức giận, liền càng bị khi dễ.

Không được! Nàng phải tỉnh táo lại mới được.....

Nàng hít sâu, áp chế tức giận, cao ngạo nhìn hắn.

“Người không phải nói không mẽ mạnh áp bách ta? Nhưng hiện tại đem ta trói đến như vậy? Chẳng lẽ đường đường tướng quân Hãn Long chỉ có thể dùng loại thủ đoạn này để phục tùng một nữ nhân?” Lời nàng mang khinh thị, muốn chọc giận hắn.

Hách Liên Sí nhú mày, cũng không dễ dàng mắc mưu. “Đem nàng trói lại, đương nhiên là muốn khiêu khích nàng thật tốt, ta nói, ta muốn làm cho nàng khóc cầu ta.....”

Khuôn mặt anh tuấn chậm rãi thấp, bạc môi dán tai tinh tế, hắn ở bên tai nàng nhẹ nhàng bật hơi.

“Tiểu Phượng Nhi, phép khích tướng đối ta vô dụng, muốn ta thay nàng mở trói, trừ phi người khóc cầu ta giữ lấy nàng.”

Lời nói của hắn làm cho Tần Túy Nguyệt miễn cưỡng tỉnh táo lại, lý trí lại nhanh chóng biến mất, nàng tức giận đến rống giận: “Hách Liên Sí, người hỗn đản này..... A!”

Hắn đột nhiên ngậm lấy tai của nàng, lấy răng nhẹ cắn, làm cho nàng cảm thấy một trận run rẩy, bụng truyền nhanh đến một trận co rút.

Nhận thấy được phản ứng của nàng, Hách Liên Sí nhẹ nhàng nhú mày, nở nụ cười tà khí. “Nguyên lai, nơi này của nàng là điểm mẫn cảm.....”

Đầu lưỡi nóng ẩm ướt khẽ liếm quá khuếch tai, một chút một chút, chậm rãi liếm duyên, lại há mồm ngậm lấy vành tai bạch ngọc mẫn cảm, khiêu khích mẫn cảm của nàng, mà bàn tay to cũng đi theo tiến vào gần vạt áo

“Không..... A.....”

Tần Túy Nguyệt muốn né tránh khiêu khích của Hách Liên Sí, nhưng nàng bị trói lấy căn bản không thể động đậy, khuôn mặt nhỏ nhắn bất luận trốn như thế nào, lỗ tai mẫn cảm luôn tránh lưỡi dài nóng ẩm ướt.

Mà theo hắn trêu đùa liếm duyên, nàng cảm thấy một tia cảm giác tê dại phiếm qua toàn thân, làm cho nàng không tự chủ được dật ra thanh âm ngọt ngào.

Nghe được chính mình phát ra thanh âm xấu hổ thẹn thùng như vậy, Tần Túy Nguyệt ngẩn ra, chạy nhanh cắn môi dưới, nhịn xuống thanh âm chán ghét kia.

“Phượng Nhi, thanh âm nàng thật là dễ nghe.” Hách Liên Sí ở bên tai nhẹ nhàng tổ cáo, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lấy dáy tai, đầu ngón tay thì đặt trong xương quai xanh xinh đẹp.

Mềm nhẹ lại ái muội phủ lấy làm cho da thịt tuyết trắng nổi lên một trận run rẩy, Tần Túy Nguyệt nhắm mắt lại, cũng không né tránh, cắn chặt cánh môi, quật cường dùng thân thể cứng ngắc chống cự hắn.

Thấy thế, Hách Liên Sí thấp giọng nở nụ cười.

“Phượng Nhi của ta, nàng càng quật cường, càng kích lên chinh phục của ta.” Âm ách thanh âm nói xong, môi nóng ẩm ướt chậm rãi dời xuống, nhất nhất liếm duyên qua làn da tuyết trắng

Mà ngón tay cũng cách cái yếm cầm một cái miên nhũ, năm ngón tay chộp lấy, không nhẹ không nặng vuốt ve, lòng bàn tay cách áo lót nhẹ cọ nhũ tiêm mẫn cảm.

Mà môi lửa nóng cũng đi vào một no đủ khác, cách cái yếm há mồm ngậm lấy nhũ tiêm, lấy đầu lưỡi đỉnh làm, ở trên vải dệt nhẹ vòng quanh vòng quanh.

Không cần.....

Tần Túy Nguyệt liều mình kháng cự dục vọng từ thân thể dâng lên, nhưng mắt nhắm lại, làm cho nàng càng có thể cảm giác rõ ràng được khiêu khích của hắn, người trở nên càng mẫn cảm, thổ dốc trở nên càng dồn dập, làm cho nàng rất muốn mở miệng cự tuyệt.

Nhưng nàng sợ, sợ chính mình vừa mở miệng, lời nói sẽ trở thành tiếng rên rỉ thẹn người.

Nàng chỉ có thể cắn chặt môi, tay nhỏ bé bị buộc chặt trên đỉnh đầu nắm chặt thành quyền, cố gắng chống cự khiêu khích của hắn.

Thấy nàng vẫn quật cường, môi dưới cắn nhanh như vậy, Hách Liên Sí khóe môi nhất câu, hai ngón tay kẹp lấy nhũ lõi nổi lên thành đỉnh trên áo lót, ngón tay chơi đùa nhẹ nhàng.

Mà hàm lấy một nhũ tiêm khác cũng nhanh lấy rắn nanh cắn đi sợi dây trên cái yếm, làm cho tuyết nhũ một bên lộ đi ra.

“Phượng Nhi, nàng xem, thân thể nàng so với cái miệng nhỏ nhắn của nàng thành thực hơn, nàng hồng như vậy, cứng rắn như vậy..... Nàng thích ta chạm vào nàng như vậy, có phải hay không?” Hắn nói nhỏ, đầu lưỡi khẽ liếm qua nhũ lõi đỏ sẫm, mà ngón tay kẹp lấy nhũ tiêm cũng đi theo nhẹ kéo, trêu chọc tình dục của nàng.

“n.....” Tần Túy Nguyệt thét lớn một tiếng, trong ngực nhũ lướt qua ẩm ướt nóng cháy xúc cảm làm cho nàng trực giác mở mắt ra, đã thấy nhũ lõi chính mình bị hắn ngậm lấy, tà tứ hút, thậm chí phát ra chặc chặc thanh.

Mà cặp lam mâu kia tà khí nhìn nàng, một tay kia tùy ý vuốt ve tuyết nhũ đầy đặn, nhẹ vắn đỉnh nhũ lõi.

“Không..... A.....” Theo cảm năng nàng há mồm cự tuyệt, nhưng mở miệng cũng không áp lực được chính cảm giác của bản thân, mà vang ra rên rỉ

Mà hắn liền bắt được trong nháy mắt, môi nóng ẩm ướt làm cần ngậm nhũ tiêm, ngẫu nhiên liếm qua nhũ mềm mại trắng mịn, một tay dùng sức kéo hạt đậu đỏ, không thể nhìn nữa chịu cách vãi dột, bàn tay trực tiếp chà xát lấy miên nhũ, đem xoa thành các loại hình dạng, hai ngón tay kẹp lấy nhũ lõi, theo vuốt ve mà nhẹ kéo.

Hắn nâng lên đầu gối hướng đến đỉnh tiết khó tuyết trắng, một chút một chút nhẹ cọ mềm mại giữa chân, vuốt phẳng ra mấy phần dịch ẩm ướt.

“n a.....” Ngọt ngào yêu kiều không được từ nhỏ miệng dật ra, Tần Túy Nguyệt muốn nhìn xuống, nhưng lại đánh không lại khiêu khích âu yếm của hắn.

Nàng nhận thấy được giữa chân trong lúc đó chậm rãi tràn ra một chút dịch ẩm ướt, kia động tình mật dịch làm cho nàng xấu hổ ảo não, lại chịu đựng không được.

Cảm giác được mật dịch thấm ra, Hách Liên Sí tà tứ nở nụ cười, đầu lưỡi liếm nhũ tiêm ướt át, răng nanh nhẹ kéo.

“Cảm giác được sao? Nàng đã ẩm ướt.....”

Hắn cắn nhũ lõi đỏ tươi, đầu góc dùng lực khinh cợt đỉnh mẫn cảm vài cái, làm cho dịch ẩm ướt xuyên thấu qua tiết khó, ẩm ướt dính vật liệu may mặc của hắn.

“A..... Không cần.....” Nàng buồn bực trừng mắt hắn, nhưng lại lại không thể phản bác lời nói của hắn, cảm thấy thẹn cảm mãnh liệt chiếm đầy lòng của nàng.

Nàng không thể tin được, thân thể của nàng vì hắn đụng chạm mà dựng lên phản ứng, rõ ràng nàng là trăm ngàn lần không muốn, vừa vặn thể lại kháng cự hắn không được.

“Nàng muốn ta, phải không?” Con người lam nhanh nhìn chăm chăm nàng, không dài dòng, muốn nàng thừa nhận rằng nàng vì hắn mà động tình.

“Không! Ta không cần..... Ta tình nguyện muốn nam nhân khác, cũng không cần người..... A!” Lời còn chưa dứt, nhũ tiêm mẫn cảm lập tức cảm thấy một chút đau đớn.

Hách Liên Sí dùng sức cắn nhũ tiêm, lam mâu nheo lại, tay vuốt ve một đoàn tuyết nhũ khác cũng không lại ôn nhu, ngược lại cuồng tứ xoa nắn, mà một tay kia cũng đi xuống kéo tiết khó, bàn tay to dán lấy hoa huyết dính hoa lạc, ngón tay nhẹ xoay hoa khâu mẫn cảm.

“Phượng nhi, chọc giận ta đối nàng không có gì tốt cả.” Thanh âm khàn khàn mang theo một tia lửa giận, ngón tay tìm tới hoa huyết ngay trước nhụy châu, đầu ngón tay nhẹ bấn một cái.

“A!” Tần Túy Nguyệt nhin không được phát ra một chút ngâm nga, thân thể run rẩy, hạ phúc cũng hưng phấn mà một trận co rút.

Ngón tay thon dài nắn lấy nhụy châu đỏ bừng, mang theo tay cứng rắn cọ xát tiểu hạch.

Mà môi nóng ẩm ướt cũng dời xuống, liếm qua bụng tuyết trắng, ở tiểu rốn chậm rãi vòng vòng, đầu lưỡi lại tham nhập rốn đáng yêu.

“Ngô..... Không cần.....”

Tần Túy Nguyệt lắc lắc đầu không được nhẹ ngâm, theo đụng chạm của hắn, da thịt toàn thân phẳng phất như bị lửa làm bỏng. Chọc nàng rất khó chịu.

Hạ phúc không ngừng co rút lại, giữa chân truyền đến một trận cắn thực cùng ngứa cảm. Kích thích thân thể của nàng, mà dịch ướt cũng không được mà lưu tiết.

“Không cần?” Hách Liên Sí nhíu mày, bàn tay to lướt qua hương vị ngọt ngào hoa dịch, “Nhưng là nàng xem..... Thân thể nàng không phải là nói như vậy, nhiều nước như vậy, biến tay của ta đều ẩm ướt”

Mâu sương mù, nàng xem đến hoa dịch trên tay hắn, không khỏi cảm thấy một trận xấu hổ, còn không kịp mở miệng, lại nhìn đến lưỡi hắn khẽ liếm bàn tay to dính đầy hoa dịch.

“Không.....” Nàng trợn to mắt, không thể tin được nhìn hắn.

“Thực ngọt.....” Hắn tà tứ nói xong, đầu lưỡi liếm duyên hoa dịch trên tay. Lam mâu gắt gao nhìn nàng “Hoa dịch nàng thật ngon...”

“Người.....” Nàng đỏ mặt, nói không nên lời nói.

Hành động xấu hổ như vậy hắn như thế nào mà làm được? Mà lòng của nàng, lại vì sao cuồng quyến bộ dáng của hắn mà run rẩy.....

“Nàng muốn ném thử?” Hắn tà khí nhìn nàng, không đợi nàng kháng cự, ngón trỏ cùng ngón giữa liền khép lại chen vào trong cái miệng nhỏ.

“Không..... n.....” Nàng muốn đẩy ra ngón tay hắn, nhưng đầu lưỡi nhất đụng tới, thường đến là loại tư vị ngọt ngấy của chính mình.

Ngón tay hắn nhẹ kẹp lấy lưỡi của nàng, ở miệng đàn hương quấy làm, đùa bỡn cái miệng nhỏ nhắn ướt át trơn trượt, muốn nàng thưởng thức kỹ hương vị của nàng.

“Như thế nào? Thích hương vị chính mình sao?” Hắn hỏi, khuôn mặt anh tuấn cũng đi theo cúi xuống, đi vào giữa chàm dính đầy mật ngọt.

Nhìn đến hành động của hắn, Tần Túy Nguyệt trừng lớn mắt, lập tức hiểu được hắn muốn làm gì, nàng muốn mở miệng dọa hắn, nhưng ngón tay di động ở miệng làm cho nàng phát không ra thanh âm

Lam mâu nhìn hoa huyết mê người kia, yêu dịch trong suốt lóe ra thủy quang, mùi ngọt ngấy rất mê người, hắn tham lưỡi khẽ liếm đóa hoa một chút, đầu lưỡi thường đến hương vị ngọt ngào yêu dịch, đôi môi ngậm lấy một mảnh trong đóa hoa, nhẹ nhàng duyên lấy.

“n.....” đầu lưỡi nóng ẩm ướt đang ngậm duyên làm cho nàng cả kinh, lập tức cảm thấy một trận tê dại, cả người hư nhược.

Lưỡi lửa nóng hút ẩm ướt trong đóa hoa. Đầu lưỡi ngẫu nhiên liếm qua hoa khô, cũng không xâm nhập, gần ở huyết ngoài đùa bỡn.

Trong ngậm duyên, môi nóng ẩm ướt nhẹ nhàng đi qua, ngậm lấy tiểu hạch được giấu ở hoa thịt, dùng răng nanh khẽ cắn một chút.

Mà một tay kia cũng đi theo đẩy đóa hoa ra, ở giữa chân mẫn cảm nhẹ nhàng đùa, ngẫu nhiên xâm nhập một chút, đã lập tức rời khỏi.

Giống như ngựa cùng khiêu khích làm cho Tần Túy Nguyệt cảm thấy thật là khó chịu, hô hấp dồn dập, phần lưỡi sớm vô ý thức triển duệ ngón tay hần, theo ngón tay hần gây xích mích, khẽ liếm qua lại.

Nàng càng chủ động nâng lên tuyết đồn, hòa đón theo hần, bản năng khát cầu càng nhiều, lý trí sớm biến mất, còn lại tình dục nồng đậm.

Nàng đã không biết chính mình đang làm cái gì, chỉ cảm thấy nóng quá, thật là khó chịu, kia ngựa cảm hư không không ngừng tra tấn nàng, hoa vách tường co rút lại, cuốn ra càng nhiều hoa dịch, kể ra khát cầu của nàng.

Nhìn đến nàng bởi vì tình dục mà mê loạn, Hách Liên Sí rút ngón tay trong cái miệng nhỏ ra, mà theo ngón tay rời đi, nước bọt do cùng nàng giao quần cũng hóa thành chỉ bạc ái muội, liên tiếp tay của hần sụt qua cánh môi mê người.

“Phượng Nhi, muốn ta sao?”

Ngón tay ướt át nhẹ đặt ở cánh môi đỏ tươi, đầu lưỡi mềm mại khát vòng mà tìm hiểu, khẽ duệ ngón tay hần.

“Muốn..... Ta muốn.....” Nàng trực giác hưởng ứng, lời vừa ra khỏi miệng, lý trí hỗn loạn hơi hoàn hồn một chút, làm cho nàng lập tức hiểu được chính mình vừa mới nói gì. “Không.....”

Nàng trừng lớn mắt, muốn thu hồi vừa rồi câu nói kia, nhưng..... Không còn kịp rồi!

Hách Liên Sí gọi lên đắc ý cười, ở trước nàng đổi ý, ngón tay kẹp lấy hoa châu non nớt, lưỡi cũng đi theo dùng sức hút đóa hoa sớm ướt sũng.

5. Chương 5

Đầu lưỡi nóng ẩm ướt liếm qua đóa hoa, bạc môi ngậm lấy một mảnh trong đó, làm càn hút, đầy đủ yêu dịch nhất nhất bị hần chặn lại uống hết, phát ra chắc chắn thanh âm.

Ngón tay kẹp lấy hoa châu theo môi hút lấy cùng nhau lôi kéo, xoa nhẵn, làm cho nhụy châu mãi cảm ở đầu ngón tay sưng đến nở rộ.

Ngẫu nhiên, ngón tay Hách Liên Sí qua hoa khâu, đầu lưỡi cũng đi theo nhẹ liếm thủy huyết trơn trượt, khiêu khích tình dục Tần Túy Nguyệt, muốn nàng vì hần cháy.

“Không..... n.....” Lắc lắc đầu, Tần Túy Nguyệt nức nở, thủy huyết non nớt theo Hách Liên Sí đùa, truyền đến một cỗ ngựa cảm, kích thích thân thể của nàng, làm cho thần trí lại dần dần lạc mất đi đâu, chỉ còn lại tình dục tràn ra.

Yêu dịch theo lưỡi liếm không được mà lưu tiết, hỗn hợp nước bọt hần liếm duệ lưu lại, đem kiều hoa vốn ướt đầm nhiễm càng ẩm ướt, mà dục hỏa cũng càng tăng lên.

Nghe nàng rên rỉ yêu kiều, càng thêm dẫn động dục hỏa của Hách Liên Sí, hạ phúc trướng đau. Khát vọng vùi vào trong thủy huyết ướt át.

Nhưng là không được, hần còn không có thường đủ của nàng ngọt.

Nhịn xuống dục hỏa bùng bùng phần chần, Hách Liên Sí làm càn dùng lưỡi duệ làm đóa hoa ẩm ướt, ngón tay buông ra hoa châu đỏ tươi, đi xuống tham nhập hoa khâu.

Ngón tay thô ráp mới tham nhập tiểu huyết, vách tường hoa mãi cảm liền lập tức co rút nhanh, hấp lấy ngón tay hần càng nhanh.

“n.....” Cảm giác được dị vật đâm vào, Tần Túy Nguyệt nhịn không được rút bụng một cái, vách tường hoa chặt ních cũng đi theo co rút lại.

“Phượng Nhi, nàng hảo nhanh.....” Chặt hẹp của nàng sớm làm cho nóng thiết sưng lên càng hưng phấn, hạ phúc truyền đến một chút đau đớn khó nhịn.

Hắn thở sâu, răng nanh khẽ cắn đóa hoa ẩm ướt một chút.

“A!” Tần Túy Nguyệt nhẹ ngậm lên, hạ phúc nhẹ đau mà thả lỏng, mà ngón tay hắn nhân cơ hội tham nhập hoa huyết.

“Đau..... n.....” Tần Túy Nguyệt hơi hơi nhú mi, cảm giác được ngón tay hắn ở trong cơ thể nàng, mang đến một chút đau đớn, nhưng là trong lúc đau đớn lại mang theo một chút tê dại cùng xôn xao, loại cảm giác xa lạ này, làm cho nàng không biết làm sao.

Nghe được nói nhỏ của nàng, môi giống như trấn an nhẹ nhàng duyên đóa hoa ướt át, đầu lưỡi khẽ liếm hoa khô, âu yếm thân thể mềm mại.

Theo liếm duyên của hắn, thân mình buộc chặt chậm rãi thả lỏng, nhưng ngón tay hắn yên lặng bất động ngược lại làm cho nàng cảm thấy có điểm hư không.

Yêu dịch lưu tiết, vách tường hoa bắt đầu mấp máy co rút lại, mà nàng bản năng lắc lắc tuyệt đồn, cái miệng nhỏ nhắn dật ra lời rên rỉ.

Nghe được rên rỉ của nàng, biết nàng bắt đầu động tình, Hách Liên Sí đắc ý gờ lên ý cười.

Ngón tay vẽ bề ngoài yêu dịch, ngón tay thon dài bắt đầu chậm rãi đi đến, qua lại ra vào thủy huyết, cọ xát hoa thịt mẫn cảm.

Ngón tay vừa di động, yêu dịch đi theo quấy làm mà chảy ra, từng giọt từng giọt bị tham lam làm ẩm ướt, ngọn lửa tùy theo – theo vào, ngón tay đi theo luật động hút hoa huyết, thỉnh thoảng hơi hơi đâm vào.

“Ách a.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, liền ngay cả da thịt cũng nhiễm lên đỏ ửng mê người, mắt sương mù Tần Túy Nguyệt, tiểu huyết chặt ních vì hắn ra vào mà trở nên mềm mại ướt át, làm cho hắn luật động càng thông thuận.

Yêu dịch theo ngón tay ra vào quấy ra tư tư nước thanh, hỗn hợp theo chắc chắc hút thanh, đan vào thành tiếng vang phiến tình, càng kích thích nàng.

Nàng thổ hấp, bị tình dục mạnh mẽ nắm chắc lấy, rốt cuộc tìm không trở về lý trí, chỉ có thể đóng đưa cái miệng hòa đón theo động luật của ngón tay, bản năng khát vọng càng nhiều.

Thấy nàng bắt đầu hưởng thụ, Hách Liên Sí nâng mắt mê muội nhìn nàng.

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia nở rộ lên sự tuyệt diệu khiến người mê muội, mắt đẹp phiếm thủy quang mông lung, liền ngay cả da thịt cũng nhiễm lên một tầng mê người đỏ bừng, mĩ làm cho người ta tưởng hung hăng giữ lấy.

Mà nàng, là của hắn!

Lam mâu phiếm lấy tình dục nồng đậm, cởi bỏ đai lưng trói chặt hai chân tuyệt chắc, làm cho chân của nàng khôi phục lại tự do.

Rơi vào tình dục nàng sớm đã quên đi sự chống cự, hai chân nhất được tự do, ngược lại cong đầu gối lên, động đập vòng eo mảnh khảnh, tuyệt đồn cao thấp di động phối hợp ngón tay luật động

Hoa vách tường co rút nhanh, mà ngón tay dài ra vào mà tăng thêm lực đạo ma sát

Tay bị trói lấy kích động giãy dụa, nàng cảm thấy ngực nhũ nặng trĩu, thật là khó chịu, muốn dùng tay để xoa, nhưng lại không thể đụng vào.

“n..... Nóng quá.....” Nàng chịu không nổi yêu kiều, khát cầu nhìn hắn “Cho ta.....”

Nàng lay động cái miệng, yêu dịch theo động tác của nàng từng giọt từng giọt trào ra, nhiễm ẩm ướt đệm giường.

“Cho nàng cái gì?” Ngắc đầu, Hách Liên Sí khẽ liếm môi thủy lượng, liền ngay cả cảm dưới cũng một mảnh tình lượng, tất cả đều là yêu dịch của nàng.

Mà ngón tay dài ở kiêu hoa ra vào theo cong lên, trêu đùa vách tường hoa mẫn cảm, ngón tay thô nhẹ cọ hoa thịt non mịn co rút nhanh.

“A!” Tần Túy Nguyệt nhin không được ưỡn cả người lên, ngực nhũ no đủ khát vọng phiếm đỏ ửng, liền ngay cả nhũ tiêm phần hồng cũng kích tỉnh, đỏ tươi giống như quả mâm xôi.

“Ngực..... Thật là khó chịu.....” Nàng khó nhin nhìn hấn, ngực nhũ sưng trề điện làm cho nàng cảm thấy thật là khó chịu.

“Muốn ta xoa xoa sao?” Bàn tay to cầm một đoàn no đủ. Ngón tay làm càn vuốt ve trắng mịn đầy đà kia “Thích như ta vậy như sao? n?”

Hấn xoan nắn tuyết trắng nhũ mềm mại, nhìn nhũ lồi kiêu diễm vắng ra khe hở, ngón tay một kẹp, bàn tay đi theo xoa bóp nhẹ kéo.

Mà ngón tay dài ở hoa huyết di động cũng không đình chỉ luật động, ngược lại -lại tham nhập thêm một ngón, ngón trở cùng ngón giữa khép lại, thật sâu mai nhập thủy huyết ẩm ướt.

“Ách a.....” ngón tay lại lần nữa tham nhập tạo ra vách tường hoa. Làm cho nàng cảm thấy đau đớn, nhưng trong ngực nhũ âu yếm lại mang đến một trận khoái cảm, hai loại bất đồng cảm giác đánh sâu vào thân thể của nàng, làm cho nàng không biết nên phản ứng làm sao.

Ngón tay chôn chặt trong thủy huyết không đợi nàng thích ứng, ở vách tường hoa ướt át qua lại động luật, hưởng thụ nơi chật hẹp bao vây.

Mà ngón cái cũng kìm khóa hoa ngay trước tiểu hạch, đi theo ngón tay luật động đè ép nhụy châu mẫn cảm

“n..... A.....” Run rẩy cùng khoái ý làm cho vách tường hoa co rút lại, chỉ chốc lát, trong hoa thịt lập tức truyền đến từng trận co rút.

Hách Liên Sí nheo lại lam mâu, biết nàng mau đạt tới lần cao trào đầu tiên, ngón tay dài tăng tốc luật động, ngẫu nhiên ưỡn lên bên trong vách tường mẫn cảm.

Mà ngón cái cũng đi theo đè ép hoa châu đỏ tươi, rút ra chọc ghẹo thân thể nhiệt tình, muốn nàng ở hấn dưới thân nở rộ, thổ lộ kiêu diễm mê người.

“Ừ..... A.....” Tần Túy Nguyệt sớm không chế không được chính mình, chỉ có thể đắm chìm ở tình dục lý, hạ phúc hưng phấn mà co rút lại, mà hoa vách tường cũng co rút lại, động tác truyền đến từng trận tê dại cùng vui thích.

Nàng nhin không được dật ra một tiếng mị nhân nức nở, cảm giác trước mắt một trận sương mù, yêu dịch đi theo theo ở chỗ sâu trào ra.

Hấn lập tức rút ngón tay ra, nhìn kiêu thái mê người của nàng, rốt cuộc hạ phúc ẩn nhẫn không được đau đớn, thô lỗ cởi bỏ quần lót, làm cho lửa nóng sớm kêu gào không thôi phóng thích mà ra.

Hấn ngồi chồm hổm ở trước người nàng. Nâng lên mông trắng, khi nàng hư nhược đắm chìm ở trong dư vị cao trào, nóng thiết ngay trước hoa huyết ướt sũng nhẹ cọ, sau dấn lên mấy phần hoa dịch ướt át, thất lực nhất động, đỉnh nam tính đẩy khóa hoa ẩm ướt ra, dùng sức nhập vào một cái —

Đột nhiên tiến vào mở ra hoa kính chật ních, tiến quân thần tốc phá đi lá mỏng thuần khiết, thật sâu vùi vào huyết trơn ướt át.

“Không — a —” Xé rách cùng đau đớn làm cho Tần Túy Nguyệt khóc hô lên thanh, thân thể buộc chặt, lý trí vì đau đớn mà khô phục. “Hách Liên Sí!”

Nàng trừng mắt hấn, đau đớn kia báo cho nàng biết nàng đã thành người của hấn, cũng làm cho nàng hồi tưởng lại những sự việc ban nãy.

Nàng đắm chìm ở dưới sự trêu đùa của hấn, không thể tự chủ dật ra rên rỉ ngọt ngào thẹn nhân, thậm chí còn mở miệng cầu hấn.....

Càng nghĩ càng cảm thấy thẹn, mà hư thân đau đớn cũng làm cho nàng càng ảo não, nàng không có phản kháng, cứ như vậy mặc hấn giữ lấy?

“Phượng Nhi, nàng là của ta.” Hắn bắt lấy hai chân của nàng, đem phân ra, khuôn mặt anh tuần dương một chút chấp nhất, như là biểu thị công khai, đến lúc này lui mông, lại dùng lực đi phía trước một cái, không để ý của nàng trúc trắc, thật sâu xỏ xuyên qua nàng.

“Không..... A.....” Di động của hắn cọ xát huyết vách tường hoa, mang đến càng nhiều đau đớn, làm cho nàng không khoẻ giãy dụa “Tránh ra! Hách Liên Sí! Người đi ra ngoài”

Nàng phần nộ gào thét, hạ phúc đau đớn dùng sức mà kháng cự, muốn bài trừ đi của hắn đi.

Nhưng này động tác lại làm cho vách tường hoa non nớt hấp lấy lửa nóng nam tính càng nhanh, cũng càng kích khởi dục hỏa Hách Liên Sí.

“Ồ..... Không cần..... Đau..... Hách Liên Sí.....” Cuồng mãnh di động của hắn chỉ làm cho nàng cảm giác được đau đớn, nàng thống khổ hô, muốn hắn rời đi.

Bàn tay nhỏ bé bị trói lấy dùng sức giãy dụa, hai chân bị chế trụ cũng không ngừng đá động, muốn hắn dừng động tác lại.

Nhưng sự vận vẹo của nàng lại làm cho hoa huyết gắt gao hấp chặt lấy nam tính của hắn, một cổ mất hồn khoái ý làm cho Hách Liên Sí rốt cuộc không thể ôn nhu, cuồng tứ luật động.

Biết phản kháng hắn không được, Tần Túy Nguyệt nhịn xuống khóc kêu, nhắm mắt lại, giống cái búp bê vải, vô lực thừa nhận tiến lên của hắn, chờ đau đớn biến mất.

Nhưng dần dần, nàng lại cảm thấy đau đớn chậm rãi chuyển làm một trận tê dại, chẳng những không khó chịu, ngược lại có điểm gãi ngứa khoái cảm khắp người.

“n.....” Nàng nhịn không được dật ra một tiếng than nhẹ “Hách, Hách Liên Sí.....”

Nàng mở mắt ra nghi hoặc nhìn hắn, cảm xúc trong cơ thể là cái gì? Nàng rõ ràng cảm thấy rất đau nhưng là tuyệt đồn lại theo bản năng nâng lên. Thậm chí lắc lư đứng lên.

Thấy nàng bắt đầu hưởng thụ tiến lên của hắn, hắn gọi lên môi, khuôn mặt anh tuần lộ vẻ tà tứ mê người, rất nhanh động thất lưng, đỉnh đầu nóng thiết dùng sức đi phía trước và chạm vách tường hoa miễn cảm.

“A!” Tần Túy Nguyệt nhịn không được rên rỉ, cảm thấy bên hông truyền đến chút mê dại khoái ý, vách tường hoa cũng đi theo co rút lại.

“Nàng thích, phải không?” Cúi đầu duyên lấy tai của nàng, đầu lưỡi ngả ngớn, ngậm duyên lấy dây tai bạch ngọc miễn cảm.

“Không..... n.....” Nàng muốn phủ nhận, nhưng điểm miễn cảm bị hắn hút. Lời nói phản bác trong nháy mắt hóa thành mềm mại rên rỉ đáng yêu.

Mà lửa nóng thô dài cũng qua lại luật động cắm vào thủy huyết, va chạm mỗi một chỗ trơn trượt mềm mại, theo tiến lên của hắn, yêu dịch trong suốt cũng bị khuấy đảo mà ra, làm cho hắn ra vào càng thông thuận.

“Thích ta như vậy động sao? n?” Ngậm lấy môi dưới đầy đà, hắn ác thanh thấp hỏi, lui mông lại, lại lấy lực cuồng mạnh mẽ đạo xuyên vào hoa huyết.

Nam tính nóng rực theo tiến vào ma sát vách tường hoa miễn cảm, lấy như khẽ một chỗ lướt qua hoa thịt trơn mềm.

“A!” Thân mình Tần Túy Nguyệt nhịn không được run rẩy, hoa huyết kích động co rút lại, hoa huyết gắt gao hấp lấy nam tính.

Hách Liên Sí đã nhận ra, di động mông, làm cho lửa nóng thô tùy ý di động, không ngừng cọ chỗ trơn mềm kia.

“Không cần..... Nơi đó.....” Tần Túy Nguyệt chịu không nổi lắc đầu, chỗ trơn mềm vừa bị đụng chạm, làm cho nàng có loại mau đi tiểu cảm giác, thân thể mềm mại run rẩy. Phân không rõ là vui thích hay là thống khổ.

Nàng nhịn không được nâng mi lên, hàm răng khê cắn môi dưới, biểu tình giãy dụa lại nhịn không được, rất mê người!

Hách Liên Sí cay ra miệng ngọt, liếm qua hàm răng cuốn lấy phần lưỡi, phóng đảng triển duyên, tham lam xuyết ẩm trong cái miệng nhỏ mặt ngọt.

Mà nam tính thô dài lớn hơn nữa và chạm kiều hoa, cọ xát trơn mềm mẫn cảm, quấy làm ra càng nhiều yêu dịch.

“Ừ.....” Tần Túy Nguyệt sớm không thể phản kháng, tình dục khổng chế được nàng, phần lưỡi phóng đảng cùng Hách Liên Sí quấn lấy, duyên ra nước bọt, vì người không rãnh nuốt, nên làm ẩm ướt cảm dưới của hai người.

Mà đùi tuyết trắng cũng ôm lấy thắt lưng của hắn, tuyết đồn nhiệt tình lắc lư, hòa đón nam tính cháy nóng ra vào.

“n..... Ta muốn a.....” Phần lưỡi triển miên cùng hắn, nàng phóng đảng yêu kiều, cảm giác hạ phúc truyền đến từng ngọn lửa, thân thể của nàng rất nóng như bị thêu đốt, “n..... Lại sâu một chút a.....”

Nàng phe phẩy trán, khát cầu nhìn hắn, tay nhỏ bé bị buộc chặt sớm kích động bị đai lưng tạo ta mấy vết hồng ngân.

Nghe lãng ngâm của nàng, cảm giác được thủy huyết rất nhanh co rút lại, Hách Liên Sí híp lại con người, bàn tay to nâng lên mông cánh hoa, hưởng thụ bị khoái ý hấp lấy, nhanh hơn tiến lên.

Đại lượng mồ hôi theo va chạm động tác tích lạc, thân thể mềm mại hỗn hợp lên mồ hôi, mà nơi riêng tư giao nhau lại ẩm ướt nóng không chịu nổi, thân thể giao triển ra hỏa hoa nóng cháy.

“n a..... A.....” Tần Túy Nguyệt phóng đảng yêu kiều, hai chân quấn lấy thắt lưng của hắn. Cảm thụ được thô trưởng lửa nóng ra vào, vách tường hoa bắt đầu kịch liệt co rút lại.

Mất hồn khoái ý đánh sâu vào thân thể của nàng, ở trong thủy huyết nam tính thô dài tiến lên ngày càng sưng, không ngừng ma sát huyết nộn vách tường hoa.

Nàng rốt cuộc không chịu nổi, thân thể mềm mại dần dần hư nhuyển, cảm thấy quá nhiều khoái cảm đem nàng bức đến tuyệt cảnh, làm cho nàng cả người run rẩy.

Biết nàng nhanh đến đạt đỉnh, Hách Liên Sí thô rống một tiếng, mau động thắt lưng, rất nhanh ở trong thủy huyết tiến lên qua lại.

Cuối cùng khi một lần tiến vào, cảm giác được hoa kính chặt ních co rút đạt tới cực hạn, hắn đột nhiên rút ra.

“Không..... Ô.....”

Hách Liên Sí đột nhiên rời đi làm cho Tần Túy Nguyệt dật ra kháng nghị nước nở, nhanh đến đạt đỉnh đột nhiên tạo ra hư không, làm cho nàng khó nhịn lắc lắc thân mình.

“Không cần..... Tiến vào a.....” Nàng lang thang mở đùi ra, làm cho nơi riêng tư ướt đầm lộ ra, phe phẩy cái mông khát cầu tiến vào của hắn.

Hách Liên Sí nhịn xuống muốn hung hăng xỏ xuyên qua dục hỏa của nàng, lam mâu nhìn tư thái lang thang trên người của nàng, bạc môi khinh cầu.

“Muốn ta sao?” Hắn hỏi, ngón tay nhẹ đảo qua hoa khâu.

“Ô.....” Nàng run rẩy, thống khổ lắc lắc thân mình, bị tình dục khổng chế sớm đã quên kiều ngạo, chỉ khát cầu nhồi nhét của hắn.

“Muốn..... Cầu người..... Tiến vào a.....” Mắt đẹp phiếm thủy quang mỏng manh, nàng nhẹ thở gấp, thân thể mềm mại phiếm ứng đỏ mê muội, bộ dáng yêu mị không có người có thể kháng cự, cam nguyện chết ở dưới thân nàng.

Buộc chặt thân mình, Hách Liên Sí nhin không được thở sâu, nhưng đôi mắt lại luyến tiếc dời trên người nàng đi.

“Người yêu nữ này.....” Hấn thấp giọng, cúi đầu dùng sức hôn lấy cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ của nàng “Nói tên ta, cầu ta giữ lấy nàng....”

Hấn nhẹ môi dưới đỏ tươi, bá đạo mệnh lệnh, hấn muốn nàng thuần phục, muốn nàng biết nam nhân đang giữ lấy nàng là ai.

“n..... Sí..... Tiến vào.....” Liếm lưỡi của hấn, Tần Túy Nguyệt căn bản không biết chính mình đang làm cái gì, nàng chỉ cảm thấy thân thể rất hư không, hư không làm cho nàng thật là khó chịu.

Tình dục hỏa diễm thù đốt nàng, làm cho nàng thống khổ khó nhin.

Nghe được khẩn cầu của nàng, Hách Liên Sí rốt cuộc áp chế không được nam tính đang sưng, tay cởi buộc chặt trên tay nàng, đem nàng bay qua thân, đưa lưng về phía hấn.

Bàn tay to nâng lên tuyết đồn, nàng cảm nam tính sưng tấy dính thủy lượng, từ phía sau từ từ tiến vào thủy nhuần kiều hoa.

“n a.....” Tần Túy Nguyệt ngẩng đầu yêu kiều lên, tay nhỏ bé nắm chặt chặn dêm, hấn thật sâu tiến vào làm cho vách tường hoa một trận co rút nhanh, nháy mắt đạt tới cao trào.

Hoa huyết chặt hẹp bởi vì cao trào, bắt đầu co rút lại, đè đẩy thô dài chôn ở trong hoa thịt.

Hấn hưởng thụ hoa vách tường đè đẩy, bàn tay to chế trụ tuyết đồn, sau đó rất nhanh di động, ra sức theo phía sau xô xuyên qua thủy huyết.

Lửa nóng luật động ma sát vách tường hoa non nớt, làm cho do bị vây cao trào Tần Túy Nguyệt run rẩy, dư vị khoái cảm không được mà rên lên.

“Ừ..... Ách a.....” Nàng cắn môi dưới, nhin xuống rên rỉ, hai luồng tuyết nhũ trầm điện theo va chạm của hấn mà lay động, tóc dài mờ hôi ẩm ướt dán ở hai má, làm cho hấn xem không thấy vẻ mặt mê loạn của nàng.

Lửa nóng trong ngực dán lên lưng tuyết, hấn đẩy ra tóc dài, đem khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên, bạc môi bắt trụ lấy cái miệng nhỏ nhắn hôn không ngáy.

Đầu lưỡi hai người ở môi ngoài dây dưa quấn quýt, duyên ra nước bọt trong suốt, hơi thở hai người đồn đập mà dày đặc. Hấp thu hơi thở của đối phương.

Thất lưng mạnh mẽ mà có lực rất nhanh va chạm mông thịt tuyết trắng, giao kích ra ba ba tiếng vang, hỗn hợp yêu dịch kích quấy mà ra tiếng nước trạch trạch, càng kích thích dục hỏa hai người.

Theo cuồng mạnh mẽ tiến lên, làm cho Tần Túy Nguyệt cảm thấy cả người hư ma, trước mắt một mảnh mơ hồ, dần dần sử không ra lực.

Mới vừa rồi hai lần cao trào sớm làm cho thân thể mềm mại mất cảm đến cực điểm, vài lần cuồng mãnh luật động, tình dục tích lũy đã đến đạt cực hạn, rốt cuộc không thể phụ nổi càng nhiều.

“Không.....” Nàng rốt cuộc chịu không nổi đá đầu, thống khổ khẽ nấc: “Không cần..... Ta không cần”

Nhưng nam tính đang xuyên xô qua không buông tha nàng. Ngược lại trều sáp nhanh hơn, muốn đem nàng đùa đến hư.

Nhưng nàng mới vừa đi về phía trước một chút. Một đôi bàn tay to lại lập tức chế trụ lấy eo nhỏ của nàng, dùng lực đem nàng lôi kéo. Mà mông cũng đi theo phía trước dùng sức đỉnh đầu. Nóng thiết thật sâu vùi vào thủy huyết.

“A!” Kích thích qua mạnh mẽ làm cho nàng hô lên, rốt cuộc chống đỡ không được thân thể, mềm nhũn ghé vào trên giường.

Mông tuyết trắng bị nâng lên cao, Hách Liên Sí như là mãnh thú không biết chừng mực, ngón tay gắt gao cầm lấy mông thịt, nam tính lửa nóng ra sức luật động qua lại thủy huyết mê người.

“Ô ân.....” Tần Túy Nguyệt hừ nhẹ, tay nhỏ bé nắm chặt chăn đệm, cảm giác nơi riêng tư truyền đến từng trận tê dại. “Không được..... Ô..... Ta không được.....”

“Phượng Nhi, kêu tên của ta..... Ta là ai.....” Hách Liên Sí ách thanh thấp hỏi, cảm thấy sau lưng lủi lên một chút khoái ý tê dại, nhưng hắt cấn rằng, không dễ dàng chịu phóng xuất ra nóng rực, muốn nàng trả lời hắt, hô tên của hắt.

“Ân..... Sí..... Hách Liên Sí.....” Nàng khóc hô hưởng ứng yêu cầu của hắt. “Người ta không được..... Sí.....”

Nghe được thiên hạ khóc kêu, Hách Liên Sí vừa lòng gọi lên bạc môi, động mông dùng sức va chạm kiều hoa.

“Phượng Nhi, nhớ kỹ, nàng là của ta.....” Hắt lại tuyên cáo, gầm nhẹ thanh, nam tính thật sâu mai nhập chỗ sâu bên trong hoa huyết, mới cam tâm thả lỏng thân mình, đem bạch dịch nóng rực phun trào ra, tưới ướt hoa giường.....

6. Chương 6

Toàn thân..... Đau quá!

Tần Túy Nguyệt ghé vào trên giường, cầm chăn che lại phần mông, sợi tóc đen nhánh che khuất lưng tuyết trắng, lại che giấu không được kích tình duyên ngân trên người.

(Nếu ai không biết ngân là gì thì xin mời tự giơ tay lên, dùng miệng hút vào thịt thật sâu, đó, chính cái này)

Nàng mệt mỏi mở toan đôi mắt nặng trĩu, cảm thấy môi khô, yếu hầu cũng khô rát.

Nàng liếm liếm môi, muốn đi lấy nước, nhưng mới động một chút, thân thể lập tức truyền đến từng trận đau nhức, làm cho nàng nhịn không được than nhẹ ra tiếng.

“Đau quá.....” Nàng nhú chặt mày liễu, thần trí sương mù dần dần thanh tỉnh, nghĩ tới tất cả mọi việc ngày hôm qua “Hách Liên Sí.....”

Nàng cấn rằng nhịn xuống kháng nghị từ xương cốt truyền đến, miễn cưỡng ngồi dậy, vừa động, lúc này giữa liền chậm rãi chảy ra chất lỏng màu trắng.

Nàng vừa cúi đầu đã thấy, trên da thịt chính mình đều lưu lại tất cả dấu vết của hắt, liền ngay cả nơi riêng tư cũng sưng đỏ, ẩ ẩ phiếm ra bạch dịch ẩm ướt làm cho mặt nàng đỏ lên.

Tối hôm qua, nàng thua!

Nàng thần phục ở dưới sự khiêu khích của hắt, thậm chí lang thang quần quít lấy hắt. Khóc hô tên của hắt, cầu hắt giữ lấy.....

Mỗi một trận kích thích, hồi tưởng lại đều làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn càng hồng, hàm răng cấn chặt cánh môi, Tần Túy Nguyệt ảo não nhắm mắt lại, buồn bực nắm bắt vãi trải giường.

Nàng không thể tin được tối hôm qua cái nữ nhân lẳng kia chính là nàng, thanh âm xấu hổ thẹn người như vậy, tư thế dâm lẳng như vậy...Nàng như thế nào lại thực hiện?

“Đáng chết! Đáng chết!” Nàng tức giận đến đánh vào giường, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ xấu hổ cùng tức giận, nàng cảm thấy đáng xấu hổ, mà nghĩ đến cái nam nhân đáng giận kia, lại cảm thấy phần hận.

Chinh phục thân thể của nàng tử, nàng có thể tưởng tượng của hắt đắc ý.

Nàng là của ta ——

Lời tuyên thệ giữ lấy kia hiện lên trong óc, cấp lam mâu nóng cháy. [Phệ nhân] xâm lược, mỗi khi nhớ tới luôn một trận tê dại.....

Ôm chặt lấy mình, nàng cố gắng kháng cự. “Hách Liên Sí. Người mơ tưởng!”

Tần Túy Nguyệt cắn cánh môi ngạo nghễ nói nhỏ, cho dù thân thể thuần phục, lòng của nàng cũng sẽ không là hẳn.

Nàng rất hiểu biết loại nam nhân này, một khi có được, một khi phục tùng, bọn họ chỉ biết xem như giày cũ, như là chiến lợi phẩm.

Nàng sẽ không là chiến lợi phẩm của hắn, lại càng không hội thuộc về hắn!

Đầu ngón tay thật sâu đâm vào trong lòng bàn tay, nàng thề ở trong lòng, nàng chỉ thuộc về chính mình, hắn vĩnh viễn đừng nghĩ đến nàng sẽ phục tùng hắn.

“Vương phi, người tỉnh.” Hai tiểu cung nữ đi vào tắm diện, đi đến trước giường, cung kính hướng Tần Túy Nguyệt hơi gập người “Vương phi, tiểu nhân danh gọi Sha na, đây là của muội muội ta Thu na, về sau chúng ta sẽ hầu hạ người”

Tần Túy Nguyệt quay đầu nhìn về phía hai người, các nàng giai mặc áo lông cừu màu xanh, đội nón màu xanh, tướng mạo tương tự, bất quá Sha na có vẻ chính chắn, mà Thu na hơi có tính trẻ con

Một đôi mắt tò mò nhìn nàng “Oa! Vương phi, bộ dạng người đẹp quá nga! So với đệ nhất mỹ nhân trong Hãn Long quốc chúng ta – Đa Lệ Nhi còn mỹ!” Thu na nhin không được kinh hô.

“Thu na.” Sha na nhẹ quát “Không cho phép không quy củ.”

“Vương phi, thực xin lỗi, Thu na tuổi còn nhỏ. Có vẻ không hiểu chuyện, thỉnh người thứ lỗi.” Sha na chạy nhanh xin lỗi.

Tần Túy Nguyệt nhìn bộ dáng thiên chân cùng nụ cười nồng hậu của Thu Na, hờn giận trong lòng cũng phai nhạt đi “Không quan hệ, Thu na thực đáng yêu.” Nàng không phải là người giận chó đánh mèo, lại càng không đem sự tức giận chuyển trên người của kẻ khác.

Nghe được Vương phi nói nàng đáng yêu, Thu na mặt nở nụ cười, động tác nhanh nhẹn bưng lên thủy bồn*.

(*chậu)

“Vương phi, ngài muốn hay không rửa mặt chải đầu một chút? Nhanh đến thời điểm ngo thiện, thái tử có phân phó, đến lúc đó sẽ cùng người dùng bữa”

“Ai muốn cùng hắn dùng cơm!” tâm tình Tần Túy Nguyệt vừa mới chuyển tốt, lập tức biến mất, nàng mặt lạnh lùng, khinh thường hừ nhẹ.

Sha na cùng Thu na nhìn nhau một cái, đứng ở tại chỗ, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Tần Túy Nguyệt nhìn hai người liếc mắt một cái, thu đi lửa giận, đạm thanh hỏi: “Ta nghĩ tắm rửa, có thể giúp ta chuẩn bị thùng nước ấm?”

“Có, nước ấm sáng sớm liền đã được chuẩn bị Vương phi muốn đun nóng sao? Tiểu nhân lập tức đi chuẩn bị.”

“Không cần.” Tần Túy Nguyệt chậm rãi bước xuống giường. Mới vừa đứng lên, chân hư nhược thiếu chút nữa đứng không vững.

Nàng vừa đứng, chất lỏng giữa chân lập tức đi xuống, chậm rãi trượt trên đùi.

Cái loại cảm giác xấu hổ làm cho nàng phần hận mà cắn môi, ảo não thầm nghĩ tẩy đi dấu vết của Hách Liên Sí ở trên người nàng lưu lại.

Phủ thêm quần áo, nàng lập tức đi về phía sau tắm cung để tắm, tao tao nhả tiến vào đục thùng* rộng thùng thình, cầm lấy khăn mặt dùng sức sát thân thể.

(*thùng tắm bằng gỗ)

“Vương phi, Thu na giúp ngài.” Thu na chạy nhanh tiếp nhận khăn ướt, mềm nhẹ giúp nàng chà sát tuyết lưng, một bên tra hô “Vương phi ngài có phải hay không đang giận thái tử không bởi ở bên người? Người

đừng giận thái tử, thái tử thân là tướng quân, sáng sớm sẽ luyện binh tập thao diễn, hơn nữa gần đây thu phục bọn dân tộc khác, tuy rằng quét sạch, nhưng lại làm cho thủ lĩnh Đạt Ba chạy mất, thái tử luôn luôn phải phái người đi bắt Đạt Ba...”

Đạt Ba?

Tần Túy Nguyệt nhớ rõ đã từng nghe qua, vài cái du mục dân tộc liên hợp phản lại Hãn Long quốc, không người quấy nhiễu nhân dân, sau lại bị Hách Liên Sí dẫn binh càn quét thủ lĩnh du mục dân tộc này dường như tên Đạt Ba.

“Thu na! Người như thế nào cùng Vương phi nói chuyện này?” Sha na cầm vài món quần áo đi vào phòng tắm, vừa nghe đến lời nói của Thu na liền giận lên.

Thu na rụt vai, ngập ngừng nói: “Ta, ta là xem Vương phi dường như đang giận thái tử, mới muốn giúp thái tử giải thích.....”

“Người.....”

“Không sao.” Tần Túy Nguyệt ngăn cản Sha na quở trách “Thu na chính là hảo tâm, người không cần mắng nài, còn có, Thu na, người nhớ kỹ, về sau không cần ở bên tai ta nói tốt cho Hách Liên Sí, người càng nói, ta chỉ sẽ càng chán ghét hẳn, biết không?”

“Ách..... Vâng.” Thu na tuy rằng khó hiểu, nhưng vẫn cung kính trả lời.

“n, thế này mới ngoan.” Tần Túy Nguyệt vừa lòng sờ sờ Thu na đầu, thế này mới nhìn đến quần áo trên tay Sha na

Vừa thấy đến, nàng sửng sốt.

Áo lông cừu màu tím, không có dư thừa viền may, gần ở cổ tay áo chính là một mảnh lông hồ màu trắng, liền ngay mũ ấm cũng là màu tím, tất cả thiết kế đều là kiểu nàng thích.

“Quần áo.....” Quần áo là mới, nàng cũng không kinh ngạc, nàng kinh ngạc là quần áo như thế nào là màu sắc nàng yêu thích?

“Vương phi, quần áo của người nhiều ngày trước thái tử liền phái người đi làm, vải dệt đều là chọn kỹ lựa khéo, hơn nữa nhanh đến mùa đông, người là người phía nam, nhất định không thể thích ứng giá lạnh của phương bắc, cho nên thái tử đã sai người giúp người tạo ra quần áo mùa đông, tất cả đều là hồ cừu giữ ấm cực tốt” (Da hồ + Da cừu)

Sha na cười giải thích, lại chạy nhanh bổ thêm một câu “Vương phi, thái tử thật sự đối với người tốt lắm! Chúng ta vẫn là lần đầu tiên nhìn đến thái tử sủng một nữ nhân như vậy!”

“Phải không.....” Tần Túy Nguyệt sâu kín nheo mắt, tim đập nhanh, lại bất tuân hơi nhếch môi, cao ngạo mở miệng “Ai thèm? Hẳn nghĩ đến dùng quần áo có thể lấy lòng ta sao? Hừ! Không đẹp giống như hẳn nghĩ đâu, thật muốn lấy lòng ta, để lại ta đi.....”

“Vậy thật đáng tiếc, nhưng cả đời ta cũng sẽ không nghĩ dùng chiêu này đến lấy lòng nàng!”

Vừa nghe đến thanh âm kia, Tần Túy Nguyệt lập tức giận tái mặt.

Hách Liên Sí đi vào phòng tắm, lam mâu nhìn thẳng thiên hạ trong đục thùng.

Tóc dài ướt đầm, khuôn mặt nhỏ nhắn phỉm một chút đỏ ửng mê người, bọt nước theo xương quai xanh xinh đẹp chảy xuống, đi vào trong khe hõm trước ngực.

“Thái tử.” Sha na cùng Thu na chạy nhanh quỳ xuống thân mình.

“Hách Liên Sí! Ai cho người vào!” Vừa thấy đến hẳn, Tần Túy Nguyệt mau chóng cúi người, làm cho nước trong đục thùng ngập đến cổ, mắt đẹp tức giận trừng mắt hẳn.

Không hiểu, vừa thấy khuôn mặt anh tuấn tục tằng kia, còn có ngực cổ đồng hơi để lộ ra một nửa, nàng liền nghĩ đến triển miên kích tình đêm qua, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn không được một trận lửa nóng.

Hách Liên Sí vẫy tay làm cho cung nữ lui ra, lam mâu thủy chung cũng chưa rời đi Tần Túy Nguyệt, thường thức tư thái xinh đẹp lúc nàng tắm rửa, bạc môi khinh cầu.

“Đây là tắm cung của ta, ta muốn tiến vào liền tiến vào, ai có thể quản ta?” Nói xong, hắn chậm rãi đi về hướng đục thùng, tay cởi bỏ quần áo trên người.

“Hách Liên Sí, ngươi cút cho ta!” Tần Túy Nguyệt tức giận hất nước về hướng hắn, nhìn đến hắn bắt đầu cởi quần áo, lập tức trừng lớn mắt. “Ngươi muốn làm gì?”

“Sáng sớm thao luyện, toàn thân ta đều là mồ hôi, ta không ngại cùng nàng hai người tẩy rửa!” Hắn tà khí cười, chỉ chốc lát, quần áo trên người toàn cởi, nam tính dưới thân sớm dâng trào.

Tần Túy Nguyệt trừng mắt hắn, nhìn đến lửa nóng thô dài lập tức há hốc mồm. Thật lớn như vậy..... Làm sao có thể đi vào trong thân thể của nàng?

“A! Phượng Nhi, ánh mắt nàng lấy lòng ta.” Hách Liên Sí thấp giọng nở nụ cười.

Tiếng cười đánh thức nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn càng hồng, nàng xấu hổ quần bách đừng tay chải tóc.

“Ngươi muốn tắm cho ngươi tắm!” Tần Túy Nguyệt không dám nhìn hắn, cũng bất chấp toàn thân chính mình trần trụi, chạy nhanh đứng dậy, vội vàng muốn rời đi đục thùng.

Nhưng Hách Liên Sí như thế nào cho nàng rời đi? Ta hắn một ven ôm lấy thắt lưng nàng, đem nàng khóa vào trong ngực, thân hình cao lớn cũng đi theo bước vào đục thùng.

“A!” Tần Túy Nguyệt kinh kêu, dùng sức giãy dụa. “Hách Liên Sí, ngươi buông!”

Bên trong đục thùng chứa mình nàng thì còn chỗ trống, nhưng hắn vừa tiến vào, lại chiếm hết toàn bộ không gian, nước tràn ra hơn phân nửa, nàng vừa cử động, thân thể hai người liền ma sát lẫn nhau.

Hách Liên Sí gắt gao khóa nàng, đục vọng lửa nóng để ở trong mông nàng, uy hiếp ở bên tai nàng nói: “Nàng lại cử động, ta không ngại tại đây muốn nàng!” Nói xong, tay không an phận đi vào trước kiêu hoa, ngón tay tà tứ quấy rối hai cánh hoa.

Tần Túy Nguyệt cả kinh, cảm nhận được lửa nóng ở giữa mông, còn có ngón tay hắn.....

“Ngô.....” Đùa bỡn của hắn làm cho tư hoa mãi cảm run rẩy, nàng nhịn không được dật ra một tiếng buồn ngâm nho nhỏ, nhưng cũng không dám lại giãy dụa, thân thể cứng ngắt, ngoan ngoãn ngồi ở trên đùi hắn.

“Thế này mới ngoan.” Sâu sắc nghe được thanh âm thật nhỏ ngâm nga, Hách Liên Sí môi nhất câu, bàn tay to hướng lên trên cầm một cái dây dề, năm ngón tay khép lại xoa bóp trắng trắng mịn màng kia, mà ngón tay ở nơi riêng tư cũng nhẹ nhàng khiêu khích đóa hoa mãi cảm.

“Ngươi..... Ngươi đừng sờ loạn!” Tần Túy Nguyệt tức giận đến hắt đi bàn tay to trước ngực, tay kia đi xuống bắt lấy tay đang trêu đùa ở nơi riêng tư.

“Tối hôm qua nàng không phải thực yêu ta sờ nàng, thậm chí còn khóc cầu ta.....” Hắn ở nàng bên tai nói, nhiệt khí thổi qua tai mãi cảm của nàng.

“Ngươi..... Câm miệng!” Nghe được hắn nhắc tới tối hôm qua, Tần Túy Nguyệt càng buồn bực, phần nộ quay đầu trừng hắn.

“Chính là phản ứng bản thân của thân thể thôi, mới không phải bởi vì ngươi..... A!” Nàng trừng lớn mắt, lời nói còn lại đều bị nam tính lửa nóng tiến vào trong thân thể đánh gãy.

“Đau.....” Hoa kính do bị can thiệp, hơn nữa trải qua cả một đêm dây dề, đóa hoa sớm sưng đỏ không chịu nổi, căn bản không dậy nổi, hướng hồ hắn đột nhiên tiến vào.

“Phượng Nhi, chúng ta đây muốn hay không thử lại xem....” Ngâm lấy vành tai của nàng, Hách Liên Sí ở bên tai nàng nói nhỏ.

Ngón tay nhẹ kẹp lấy tiểu hạch trước hoa huyết, nhẹ nhàng vuốt ve, một tay đi theo cầm một đoàn miên nhũ, ngón tay kẹp lấy nhũ lõi, đi theo khe kéo xoa làm.

“Không..... Ngô.....” Nàng trừng mắt hắn, mắt đẹp lộ vẻ không khuất phục.

Lam mâu nheo lại, hấn thẳng lưng làm cho lửa nóng đi vào càng sâu, qua lại luật động ở hoa huyết “Phượng Nhi, nàng càng xem ta như vậy, sẽ chỉ làm ta càng muốn nàng.”

Nàng luôn có thể dẫn phát thú tính của hấn, làm cho hấn như thế nào cũng muốn không đủ nàng, mới vừa rồi tiến vào phòng tắm, vừa thấy đến nàng, dục vọng đã dậy lên.

Nàng phục tùng đã không phải trọng điểm, hấn thâm nghĩ muốn nàng, muốn nàng thuộc về hấn, muốn cặp mắt xinh đẹp chỉ có hấn!

“Ta không thuộc về người..... n.....” Nàng cắn môi nhịn xuống rên rỉ, quật cường phản kháng, không cho chính mình lâm vào trong dục hỏa .

“Phải không?” Hấn rời khỏi thân mình, làm cho lửa nóng lui tới huyết khẩu, lại thâm mạnh một cái tiến vào, đỉnh thô dài nhập vào, mà hoa vách tường theo tiến vào của hấn, cũng hấp quấy hấn càng nhanh.

“Nhưng thân thể nàng không phải nói như vậy..... Cảm giác được sao? Nàng đem ta hấp rất nhanh.....” Hấn thô ách nói nhỏ, ngón tay kéo làm nhụy châu mãi mãi, trêu chọc tình dục của nàng.

Mà động mông cũng rất nhanh di động tới, nam tính thô dài va chạm các nơi trong hoa huyết, nước ẩm theo mạnh mẽ va chạm vẩy ra dục thùng, theo ra vào của hấn, cũng đi theo chen vào hoa kính.

“n a.....” Cuồng tứ ra vào làm cho Tần Túy Nguyệt rớt cuộc nhịn không được rên rỉ, tay nhỏ bé nhanh cầm lấy mép thùng.

Nàng nâng lên phần mông, ở khi đỉnh hấn hướng lên trên, tuyết đồn đi theo đi hạ xuống, phối hợp tiến lên của hấn, làm cho hấn đi vào càng sâu.

“Ân..... Lãng như vậy..... Nàng dám nói nàng không cần ta sao?” Lang thang của nàng làm cho hấn gọi lên cười, bàn tay to nắm chặt tuyết nhũ mềm mại, đè ép nhũ tiêm trơn mềm.

“Ân.....” Nàng than nhẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng cũng không thuần phục, thậm chí kiêu ngạo mà nhìn hấn “Đây chính là nhu cầu của thân thể... Tâm của ta không phải của người.....”

Nàng không phải của hấn! Nàng sẽ không thuận theo hấn, sẽ không trở thành sủng vật nhu thuận của hấn!

“Nàng.....” Hách Liên Sí nhìn chăm chăm nàng, rõ ràng thân thể hai người gần sát như vậy, nhưng hấn vẫn cảm giác được nàng cách hấn rất xa.

Cho dù có được thân thể của nàng, hấn vẫn là không có được tâm nàng!

Phát hiện này làm cho tâm tình của hấn ác liệt lên, trong lòng dâng lên chút một chút bối rối, làm cho hấn càng muốn gặt gao khóa lấy nàng.

“Tốt lắm.” Hấn thô lỗ hôn lấy môi của nàng, cắn vào cánh môi nàng, bá đạo bắt đỉnh hương mê người.

Mà nóng thiết cũng không ngừng qua lại luật động, xô xuyên qua mỗi một chỗ mềm mại thủy huyết, làm cho toàn bộ thân thể của nàng nhiễm lên ký hiệu thuộc loại của hấn.

“Cho dù nhốt nàng cả đời, ta cũng sẽ làm cho nàng thuộc về ta, cả đời nàng đều đừng nghĩ trốn!” Hấn cắn của nàng môi. Ách vừa nói nói.

“Ân.....” Cánh môi đau làm cho nàng nhú mảy, nhưng phun ra lời nói lại vẫn quật cường “Ta sẽ trốn..... Nếu có cơ hội..... Ta sẽ trốn..... A a.....”

Nam tính thô dài đột nhiên rất nhanh vào thủy huyết, ngón tay kẹp lấy hoa châu cũng đi theo dùng sức lôi kéo, kích thích mãi mãi của nàng.

Đánh ra tiếng nước, nước trong thùng bị bắn xuống đất, thân thể hai người dán chặt vào nhau, đem nước ẩm nhiễm càng nóng, thân thể hai người cũng càng ẩm ướt.....

“Ta sẽ không cho nàng trốn.” Hấn tuyên cáo, đỉnh đầu nóng thiết dùng sức, ở hoa vách tường co rút lại phun ra bạch dịch nóng rực.

Nhưng cánh tay sắt lại thủy chung không buông nàng ra, đem nàng gắt gao trấn vào trong ngực, hơi thở nóng rực phát lên tai nàng “Ta đã nói rồi, dù có phải dùng cách gì, hay bẻ gãy đi cánh của nàng, ta cũng sẽ không cho nàng trốn khỏi ta!”

Lời nói tàn nhẫn lại bá đạo, xuyên thấu thần trí mơ hồ của nàng, nàng nhin không được trong lòng run lên, thân thể run run cũng không rõ ràng là sợ hãi hay là do cao trào mà hưng phấn....

7. Chương 7

Nàng ở tại quốc gia này, giống như bị cô lập.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Túy Nguyệt lạnh nhạt lên, nhàm chán ngồi ở trên thảm cỏ, mắt đẹp nhìn theo người đang bận rộn ở trước mắt, mà nàng chỉ lẳng lặng ngồi ở một bên, giống cái người ngoài cuộc.

Hôm nay là đại điển săn bắn nửa năm một lần của Hãn Long quốc, sáng sớm, tất cả người hoàng tộc đều lui tới đây để săn bắn, mà nàng cũng không tránh được bị Hách Liên Sí mang đến.

Nghĩ đến nam nhân đáng giận kia, khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh nhin không được nhiễm lên một tia lửa giận.

Hỗn đản kia thật đúng là rất biết cách dùng thủ đoạn, đem nàng đứng lên, mặc kệ nàng đi đến thế nào, bên người nhất định cũng sẽ có người trông coi, cũng sẽ không để cho nàng cơ hội ở một mình.

Mà mỗi đêm, hắn cũng luôn quần quít lấy nàng, mặc kệ nàng kháng cự như thế nào, cuối cùng nhất định sẽ trầm mê ở sự chạm lấy của hắn, khóc hô, cầu hắn muốn nàng.

Đến cuối cùng, phản ứng của nàng cũng trở nên mỏng manh, hắn so với nàng còn hiểu biết thân thể của nàng, mà nàng..... Cũng không hề bài xích đụng chạm của hắn.

Nhận thấy được điểm này, Tần Túy Nguyệt cảm thấy không cam lòng.

Mặc kệ nàng lạnh lùng như thế nào mà chống đỡ, hắn tổng có thể khơi mào lửa giận trong lòng nàng, làm cho nàng mất hết lý trí, mỗi một lần quyết đấu, nàng luôn là người thua: Duy nhất không có thua, là nàng còn có được tâm chính mình.

Tay nhỏ bé nhéo ngực, Tần Túy Nguyệt nhếch cánh môi, lại một lần nữa nói cho chính mình, lòng của nàng còn ở đây, còn không có thua trận!

Nếu tâm thua, nàng nhất định không hề là chính mình nữa mà hắn..... Chỉ sợ cũng sẽ đối với nàng mà khinh thường.

Nghĩ đến này, ngực không hiểu đau xót.

Nhắm mắt lại, nàng lựa chọn xem nhẹ, nhát gan như nàng không đi thăm dò.

Đối với Hách Liên Sí, nàng chỉ có chán ghét!

“Vương phi, thái dương sắp lên cao, người muốn hay không muốn uống chút trà?” Sha na đổ một ly trà, thật cẩn thận bưng đến trước mặt Tần Túy Nguyệt.

“Cám ơn.” Tần Túy Nguyệt mở mắt ra, cười tiếp nhận.

“Vương phi, Thu na giúp người quạt.” Thu na cầm cây quạt, chậm rãi vì Tần Túy Nguyệt quạt gió lạnh.

“Thu na, không cần quạt, ta không nóng.” Tần Túy Nguyệt thản nhiên mở miệng, cúi đầu uống ngụm trà, lá trà giống như là trà của Hoan Hỉ thành, này cũng là Hách Liên Sí phái người chuẩn bị riêng.

Mắt thâm thúy, nàng nhẹ xuyết một ngụm trà ngọt, tâm tư lưu chuyển.

Khi người giúp nàng pha trà, nàng cực kỳ kinh ngạc. Nam nhân phía nam thích uống trà, nhưng trà của Hân Long quốc cùng phía nam không giống, bọn họ phần lớn uống sữa cùng trà bánh, trộn lẫn thành trà sữa.

Nàng từng nếm thử quá, nhưng mà hương vị kia như thế nào nàng cũng uống không quen, không nghĩ tới quá vài ngày, nàng cứ nhiên có trà long tỉnh thượng hạng.

Thu na nói, biết nàng uống không quen trà sữa của bọn họ, cho nên Hách Liên Sí cho người đi đến Hoan Hỉ thành để mua được trà nàng thích uống nhất do Ngu gia sản xuất, nhưng lại cho người dạy các nàng nên pha trà như thế nào, rồi pha cho nàng uống.

Không chỉ như thế, hắn còn biết nàng không thích thịt cá, kêu người đến ngoại thành phía nam mua đồ chay nàng thích ăn cho nàng.

Hắn đối với nàng sủng nịch làm cho người ta ca ngợi, liền ngay cả quần áo trên người nàng là vải dệt, cũng là hắn tỉ mỉ chọn lựa.

Tay nàng vỗ nhẹ áo choàng lông thú, còn có y phục tím đậm, váy hồ trắng, quần dài chấm tới chân, cùng đôi ủng.

Mỗi một dạng, đều là đường thêu thanh lịch, cùng với màu sắc nàng yêu thích.

Hắn rất hiểu biết nàng; Mà nàng, lại đối với hắn hoàn toàn không biết gì cả.

Thậm chí ngay cả hắn nghĩ cái gì. Nàng cũng không biết. Lại càng không biết, hắn làm gì đối với một sủng vật không phục tùng tốt như vậy để làm gì? Không ngờ đều là phục tùng thủ đoạn của nàng?

Hắn cũng quá hoang phí đi? Mà nàng. Rõ ràng không cho chính mình luôn chú ý, nhưng lại luôn không tự chủ phát hiện được, tất cả vật dụng của nàng, mỗi một vật nhỏ. Đều là hắn đặc biệt chuẩn bị.

Những phát hiện này kích thích tâm của nàng, làm cho nàng cảm thấy có điểm hoảng, có điểm loạn, có điểm..... Không biết làm sao.

“Vương phi, người không đi cùng hoàng hậu và các nàng nói chuyện phiếm sao?” Thu na ngẩng đầu nhìn đến lầu bên kia nói chuyện náo nhiệt, nhìn lại, Vương phi của các nàng lại cách rất khá xa.

“Ta đi sẽ chỉ làm cho không khí lạnh đi!” Nàng mắt đẹp, Tần Túy Nguyệt thản nhiên nhìn lầu dưới náo nhiệt liếc mắt một cái.

Ở trong này, cũng chỉ có Sha na cùng Thu na cùng nàng nói chuyện. Còn lại thì đối nàng thập phần lạnh nhạt.

Có lẽ là do hôn lễ trước kia, nàng cho Hách Liên Sí một cái tát, làm cho các nàng lưu lại ấn tượng không tốt, đến nay cũng đối với nàng làm như không thấy.

Nghe được lời của nàng, Thu na cùng Sha na liếc mắt một cái, chính không biết nên nói cái gì, tiếng vó ngựa lại truyền đến.

“A! Thái tử đã trở lại.” Thu na vui vẻ kêu.

Tần Túy Nguyệt nhin không được nhìn hắn, chỉ thấy Hách Liên Sí một thân y phục màu đen, tóc dài rối tung đến vai, tư thế hiên ngang oai hùng cưỡi trên con ngựa màu đen, bộ dáng cuồng dã làm cho người ta nhìn không được, ngừng lại tâm trí, ngây ngốc không dời tầm mắt mờ mịt.

Mà khuôn mặt anh tuấn thô Quảng ôm lấy cười. Cùng cười ở một bên là cô gái xinh đẹp, cô gái này nàng không xa lạ, là người trong miệng Thu na đã nói đệ nhất mỹ nhân Đóa Lệ Nhi của Hân Long quốc.

Nhìn đến bộ dáng hai người nói chuyện vô cùng thân thiết, Tần Túy Nguyệt nói không nên lời, ngực không hiểu truyền đến một trận buồn.

Tần Túy Nguyệt nhú mày, cực lực muốn bỏ đi buồn đau trước ngực, càng muốn đừng mở mắt, không cho chính mình nhìn. Nhưng mâu nhi lại như thế nào cũng rời không được.

Thẳng đến cặp mắt lam cùng nàng chống lại, nàng quay đầu, lập tức hừ lạnh.

Hách Liên Sí xuống ngựa, bước đi hướng nàng. “Như thế nào một người ở nơi này? Thực nhàm chán?” Hấn ngồi ở bên cạnh nàng ngón tay nâng lên mặt của nàng.

Tần Túy Nguyệt hất đi tay hấn, lạnh lùng liếc hấn một cái.

“Không liên quan chuyện đến người! Không có việc gì thì đi săn bắn của người đi” Nói xong, nàng ngẩng đến Đóa Lệ Nhi. Không tự giác nói một câu. “Dù sao cũng có đệ nhất mỹ nhân cùng người, hấn là cũng không tịch mịch!”

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng liền hối hận, hận không thể cắn đầu lưỡi chính mình.

Làm cái gì? Nàng như thế nào nói ra giọng điệu chua như vậy, khiến cho chính mình dường như đang ghen vậy!

Nghe được lời của nàng, Hách Liên Sí sững sốt, nhin không được cười to ra tiếng, cánh tay ôm lấy thắt lưng của nàng, đem nàng ôm vào trong ngực “Phượng Nhi của ta, nàng đang ghen sao?” Nàng cầm lên, hấn hưng phấn dạt dào nhìn nàng, đúng vậy từ bên kia hấn nhìn được vẻ mặt không tự nhiên ảo não của nàng.

“Nhàm chán! Dám chua có cái gì ngon mà ăn? Người đừng tự cho là đúng!” Tần Túy Nguyệt xấu hổ nói, tay nhỏ bé cố gắng đẩy hấn “Đi ra! Trước công chúng, không được ôm ta!”

Người này có biết hay không, có rất nhiều người đang nhìn nha? Cứ như vậy đối ôm ấp nàng, hấn không biết xấu hổ, nhưng là nàng biết!

Nhưng nàng lại không biết khuôn mặt nhỏ nhắn của chính mình đang đỏ bừng lên, trong thật đáng yêu, làm cho Hách Liên Sí không thể di dời tầm mắt, đem kiêu thái khó gặp của nàng thu hết đáy mắt.

“Phượng Nhi, nàng làm cho ta thật muốn hôn người.” Nàng đáng yêu như vậy, làm cho tim hấn thấp thỏm động, thật hy vọng nàng vẫn như vậy.....

“Cái gì?” Tần Túy Nguyệt cả kinh, vội vàng dùng lực đẩy ra hấn, bắn ra cách hấn rất xa, cảnh giác trừng mắt hấn “Ta cảnh cáo người, đừng xằng bậy nga!”

Bộ dáng kinh hoảng của nàng làm hấn nở nụ cười, bắt lấy tay nàng, dùng lực đem nàng kéo về trong lòng, ái muội ở bên tai nàng nói nhỏ.

“Được rồi! Vậy đợi buổi tối lại tính.” Nói xong, rằng nanh không an phận nhẹ cắn vành tai tinh tế.

Lời lẽ của hấn làm cho thân thể của nàng cảm thấy một trận tê dại, bên tai nhin không được đỏ lên, khốn quẫn đẩy ra hấn.

“Hách Liên Sí người.....” Nàng trừng hấn, nhưng khuôn mặt anh tuần kia lại cười đến ngả ngón, làm cho nàng ảo não mắng không ra nói đến. Người này da mặt như thế nào dày như vậy?

“Sí ca ca, chúng ta đi săn còn chưa phân thắng bại! Người vừa rồi không phải cá cược với ta, xem con mồi ai nhiều sao?” Đóa Lệ Nhi cười ngựa tới gần bọn họ, đôi mắt nhìn thẳng Hách Liên Sí, ngay cả xem cũng không xem Tần Túy Nguyệt một cái.

“A! Người có thể nào một lần săn thú thắng ta?” Hách Liên Sí cười khẽ, khuôn mặt anh tuần dán lên chút cuồng ngạo, đủ để cho bất luận kẻ nào động tâm.

“Hừ! Ta lần này nhất định sẽ thắng người.” Đóa Lệ Nhi hừ nhẹ, cao ngạo nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Ha ha! Ta đây sẽ mỗi mắt mong chờ.” Hách Liên Sí đứng dậy, quay đầu nhìn về phía Tần Túy Nguyệt, mà nàng cũng nhìn hấn, hai người ánh mắt chống lại, mắt đẹp càng mở to.

Hách Liên Sí gợi lên một chút cười sủng nịch, hướng Tần Túy Nguyệt đưa tay “Phượng Nhi, nếu ở đây nhàm chán, muốn hay không cùng đi săn thú?”

“Cái gì?” Nghe được lời nói của hấn, Tần Túy Nguyệt sững sốt, kinh ngạc quay đầu nhìn hấn.

Hách Liên Sí sớm bảo người ta khiên một bạch mã lại đây.

“A! Tuyệt trắng!” Vừa thấy đến ngựa của chính mình, Tần Túy Nguyệt lập tức trừng lớn mắt, nhảy dựng lên dùng sức ôm lấy ngựa chính mình.

“Tuyệt trắng! Tuyệt trắng! Người làm sao có thể ở đây?” Nàng vui vẻ kêu to, hai má trắng cọ con ngựa.

Mà tuyết trắng cũng nhẹ kêu, lưỡi khê liếm mặt chủ nhân.

“Ha ha.....” Tần Túy Nguyệt cười khanh khách, vui vẻ nhìn ngựa yêu quý. “Oa, người dường như biến mất nha!”

Như là nghe hiểu chủ nhân ngại nó, tuyết trắng mất hứng phun khí, đầu nhăm thẳng trong lòng nàng cọ.

“A..... Rất ngứa nga!” Tần Túy Nguyệt cũng ôm lấy đầu ngựa yêu, dùng sức xoa bồm nó, tươi cười sáng lạn cũng chưa từng biến mất.

Hách Liên Sí lẳng lẳng nhìn, có điểm đồ kỵ con ngựa này, mặc kệ hắn làm sao lấy lòng tiểu dã phượng, nàng chính là không đối với hắn cười, mà con ngựa này có thể làm nàng cười đến thoải mái như vậy, thậm chí chủ động âu yếm, thật sự là làm cho người ta đồ kỵ.

“Sao? Muốn hay không cùng nhau săn thú?” Hắn ho nhẹ, cố ý đánh gãy vô cùng thân thiết của các nàng, muốn lực chú ý của nàng phóng tới hắn trên người.

Tần Túy Nguyệt nhìn về phía Hách Liên Sí, khuôn mặt nhỏ nhắn kiêu ngạo mà nâng lên. “Người đem tuyết trắng cho ta, không sợ ta cười nó chạy đi sao?”

Hách Liên Sí nở nụ cười, khuôn mặt anh tuấn cuồng ngạo “Vây cũng phải nàng chạy trốn như thế nào! Phượng Nhi, ta dám đưa ngựa cho nàng, liền đại biểu ta có nắm chắc nha!”

Nghe được lời nói của hắn, Tần Túy Nguyệt nhăn mặt, nhăn cái mũi, không tự giác hiển lộ kiêu thái “Hừ, vậy thì thử xem xem nha!” Nói xong, nàng lưu loát nhảy lên con ngựa tuyết trắng, nâng lên dây cương. Khẽ quát một tiếng, như gió cùng rong ruổi mà chạy đi

Hách Liên Sí cười khê, cũng không cam yếu thế ngồi trên ngựa, lập tức đuổi theo.

Thừa sức gió, Tần Túy Nguyệt cúi người xuống, cơ hồ cùng con ngựa hợp thành một thể, ở trên thảo nguyên mênh mông.

Nàng nghe được phía sau truyền đến tiếng vó ngựa, gọi lên môi, nàng chỉ thị con ngựa trái phải mà chạy, tiến vào trong rừng cây, rẽ trái rồi rẽ phải muốn bỏ rơi người phía sau.

Thẳng đến tiếng vó ngựa biến mất, nàng mới khiến tuyết trắng dừng lại, vui vẻ xoa xoa gáy nó “Tuyệt trắng, người thật lợi hại, bỏ rơi được cả Hách Liên Sí.”

Nghe được chủ nhân khen ngợi, tuyết trắng kiêu ngạo mà hí lên.

“Ha ha!” Tần Túy Nguyệt cười dùng tay chải tóc, nhảy xuống ngựa, nhìn rừng cây rậm rạp, mày nhện không được nhăn lại “Nhưng mà, làm sao thoát khỏi đây?”

Không xong! Vì muốn bỏ rơi Hách Liên Sí, nàng khiến tuyết trắng không ngừng hướng về phía sâu trong rừng cây mà chạy, cái này dường như lạc đường.

“Không xong!” Nàng xem xem bốn phía, cảm thấy cảnh vật đều không sai biệt lắm, nàng căn bản là không có ấn tượng, lại càng không biết nên đi ra ngoài như thế nào. “Xong rồi! Tuyệt trắng, người biết như thế nào đi ra ngoài sao?”

Tần Túy Nguyệt hỏi ngựa yêu, ngựa trắng mở to mắt tròn, vô tội nhìn nàng.

Ánh mắt kia, làm cho Tần Túy Nguyệt buông tha cho ngựa yêu “Thật là, hỏi người cũng vô dụng.” Nàng nói thầm cùng sai bước với tuyết trắng.

“Xem ra, chúng ta chậm rãi tìm đường đi ra ngoài mới được.” Nàng thì thào nhớ kỹ, khi đang muốn cười tuyết trắng rồi đi, lại nghe đến bốn phía truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ.

Nàng ngẩn ra, ngẩn đầu vừa nhìn, chỉ thấy hơn mười cái nam nhân cao lớn mặc phục sức dị tộc theo rừng cây đi ra, chậm rãi vây quanh lấy nàng.

Tần Túy Nguyệt làm mặt lạnh, tay nhỏ bé nắm chặt dây cương, mắt đẹp cảnh giác nhìn này đàn người đang vây quanh lấy chính mình.

“Người chính là thái tử phi Hãn Long quốc?” Đứng ở bên trong đoàn nam nhân cao lớn mở miệng, đôi mắt yên lặng nhìn nàng.

Tần Túy Nguyệt nhìn về phía nam nhân, người nọ có diện mạo nhã nhặn, có thể nói anh tuấn, nhưng ánh mắt kia không hiểu vì sao làm cho nàng cảm thấy rất quen.

Nàng nhin không được nhíu mày, mà nam nhân tựa hồ có cảm giác cùng nàng giống nhau, ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng.

“Tiểu Nguyệt nhi?” Đột nhiên, nam nhân kinh ngạc kêu gọi.

Tần Túy Nguyệt cũng lập tức trừng lớn mắt “Tiểu Đạt?”

Mới trước đây nàng từng bị hoàng đế phụ thân đưa biên cương chơi, kết quả nàng chạy lung tung, không cẩn thận chạy tiến vào trong rừng rậm, rơi vào cạm bẫy thợ săn, chính là lúc không biết nên như thế nào mới phải thì Tiểu Đạt xuất hiện cứu nàng.

Rồi sau đó cơ hội mỗi ngày nàng đều cùng Tiểu Đạt chơi cùng một chỗ, thẳng đến hoàng đế phụ thân phải rời khỏi, nàng mới lưu luyến rời Tiểu Đạt, nói lời từ biệt kia đã là chuyện của mười mấy năm trước.

“Người như thế nào lại ở đây?” Nàng nghi hoặc nhìn hắn, lại nhìn về nam nhân trước mặt.

“Người..... Chính là thái tử phi tân nhậm của Hãn Long quốc?” Biểu tình nam nhân phức tạp, ánh mắt xẹt qua một chút hào quang.

Tần Túy Nguyệt không đáp lời, nhìn nam nhân vây quanh chính mình liếc mắt một cái, hỏi lại: “Người muốn bắt ta? Vì sao?” Nghĩ đến hắn muốn xác nhận nàng có phải hay không phải là thái tử phi Hãn Long quốc, chẳng lẽ.....

Nàng sanh mắt to, không thể tin kinh hô “Người, người sẽ không phải chính là Đạt Ba.....”

Nam nhân không đáp lời, biểu tình cũng đã nói hết thấy.

“Không thể nào..... Vì sao?” Nàng không hiểu, nàng vẫn nghĩ đến Tiểu Đạt chính là con của thợ săn bình thường mà thôi.

Đạt Ba thở dài, con người đen yên lặng nhìn nàng “Vì sinh tồn, ta không thể không làm như vậy, thần phục Hãn Long quốc, cuộc sống tộc của ta cũng chưa từng tốt qua một lần.”

“Ta không hiểu.” Tần Túy Nguyệt nhíu mày.

“Hàng tháng, tộc của ta đều phải cống hiến lương thực cố định cho Hãn Long quốc, trong đó còn phải trải qua bọn quan tham ô tại biên cương, bọn họ đem tất cả lương thực đều lấy hết, chúng ta như thế nào sống nữa?”

Đạt Ba lạnh lùng nói, khuôn mặt nhã nhặn mang theo phần hận.

“Trừ bỏ phản kháng, cướp đoạt, chúng ta không có lựa chọn khác, nhưng là Hách Liên Sí cũng không để ý đám tham quan này, ngược lại còn quét tộc của ta, những người trong tộc của chúng ta chết đi khiến ta hận hắn, vì thế bọn ta không thể dễ dàng tha thứ cho người của Hãn Long quốc.”

Nghe xong lời hắn nói, trực giác Tần Túy Nguyệt vì Hách Liên Sí nói chuyện “Nhưng các người phản kháng, cướp đoạt, cũng là đối với dân chúng vô tội của Hãn Long quốc mà làm, hơn nữa các người còn chém giết dân chúng, liền bởi vì như thế, Hách Liên Sí mới có thể dẫn binh bình định các người.”

Giải quyết phương thức có rất nhiều loại, không nhất thiết phải lựa chọn cách này.

“Ta nhớ rõ Hách Liên Sí khi xử phạt tham quan, đều cắt chức sung quân biên cương, vĩnh viễn không thể ở lại Hãn Long quốc.”

“Thì tính sao?” Đạt Ba run rẩy nghiêm mặt cảm tức nàng “Cái hận trong tộc của ta vẫn đang tồn tại, không báo thù, làm sao nói với những người đã chết đi?”

Tần Túy Nguyệt không đồng ý nhìn Đạt Ba, đang muốn mở miệng, lại nghe đến tiếng vó ngựa.

“Đạt Ba!” Ngồi ở trên ngựa đen khuôn mặt anh tuấn Hách Liên Sí lạnh lùng, theo sau là một đám người vây quanh rừng cây.

“Phượng Nhi, nàng không có việc gì đi?” Hách Liên Sí nhanh chóng đi đến bên người Tần Túy Nguyệt, lo lắng nhìn nàng.

Mới vừa rồi hắn vẫn đi phía sau theo nàng, nhưng nửa đường lại bị bọn người của Đạt Ba vây quanh cản trở, làm cho hắn không nhìn thấy bóng dáng nàng.

Hắn vừa vội vừa giận, rất nhanh giải quyết những người đó, dẫn thủ hạ nơi nơi tìm kiếm bóng dáng của nàng, chỉ sợ nàng gặp chuyện không may.

“Ta không sao.” Tần Túy Nguyệt lắc đầu, nhìn đến binh lính của Hãn Long quốc đã vây quanh rừng cây, không khỏi lo lắng nhìn về phía Đạt Ba. Hắn là bạn còn nhỏ của nàng, nàng không muốn nhìn đến hắn chết đi.

“Lực Khắc.” Hách Liên Sí phân phó thuộc hạ đi đến bên cạnh “Hảo hảo bảo hộ Vương phi.”

“Vâng.” Lực Khắc lập tức suất lĩnh vài người đem Tần Túy Nguyệt canh giữ ở góc.

“Đạt Ba, lần này nhìn ngươi chạy đi đâu!” Hách Liên Sí gọi lên môi, cuống vọng nhìn Đạt Ba, vừa mới nói, đã vội công kích.

Bọn lính lập tức công hướng địch nhân, mà Hách Liên Sí nhảy xuống ngựa, một mình cùng Đạt Ba đối chiến.

Hai người đao cùng nhau đánh, phát ra thanh âm do đao kiếm va chạm, mạo hiểm chiến đấu làm cho Tần Túy Nguyệt nhìn đến kinh hồn táng đảm.

Nàng xem đến vẻ mặt cuống ngạo của Hách Liên Sí, chỉ công không tuân thủ đao pháp làm cho người ta sợ hãi, vài giây sau, đao Đạt Ba đều cắt qua quần áo của hắn, nhưng hắn cũng không để ý, ngược lại ôm lấy cười mãnh liệt phản kích.

Chỉ chốc lát sau, tình hình chiến đấu đã rõ ràng, binh lính sớm chế trụ địch nhân, còn lại Hách Liên Sí cùng Đạt Ba đối chiến.

“Hộc!” Đột nhiên tới một kích làm cho Đạt Ba miệng chưa xốt, đao trên tay rơi xuống, chân nhũn, rơi cả mình xuống thân, ói ra ngụm máu, nhưng hắn không cam lòng yếu thế nhanh chóng nhặt lên đao nhỏ bỏ lên, lập tức công hướng Hách Liên Sí.

“Tốt lắm.” Hách Liên Sí cười to, đao trên tay lập tức lướt qua, so với vài chiêu nhỏ của Đạt Ba thì hắn sớm cảnh giác.

Ngay tại đao muốn xẹt qua cổ Đạt Ba cổ, Tần Túy Nguyệt rút cuộc nhịn không được.

“Dừng tay!” Nàng lập tức thi triển khinh công, rất nhanh che ở Đạt Ba trước mặt.

Hách Liên Sí ngẩn ra, lập tức thu hồi đao “Phượng Nhi?” Hắn nheo lam mắt.

“Ngô..... Khụ khụ.....” Đạt Ba ôm ngực, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Tần Túy Nguyệt. “Tiểu Nguyệt nhi.....”

Đạt Ba xưng hô làm cho Hách Liên Sí nháy mắt lạnh mặt “Phượng Nhi, nàng nhận thức hắn?”

Tần Túy Nguyệt không nói, lo lắng nhìn về phía Đạt Ba “Tiểu Đạt, ngươi không sao chứ?”

Đạt Ba lắc đầu “Tiểu Nguyệt nhi, không cần lo cho ta.”

“Không được!” Hắn từng đã cứu nàng một mạng, nàng không thể trơ mắt nhìn hắn chết. “Hách Liên Sí, ta không cho phép ngươi giết hắn”

“Nàng không cho phép?” Hách Liên Sí lạnh lùng nhú mày, giọng điệu mềm nhẹ lại rét lạnh, khuôn mặt anh tuấn cũng không mang mỉm cười, lãnh ngạo làm cho người ta run rẩy.

Hắn như vậy, là lần đầu tiên Tần Túy Nguyệt nhìn đến, tâm nhịn không được chấn động.

“Không ai có thể ra lệnh cho ta, liền ngay cả nàng cũng không được.” Hách Liên Sí lạnh giọng nói. Dao lập tức giơ lên. Ánh đao bắn về phía Đạt Ba.

“Không!” Tần Túy Nguyệt lập tức dùng tay áo ngăn cản, dưới tình thế cấp bách, đoạt lấy dao nhỏ của Đạt Ba đối với Hách Liên Sí phản kích.

Ánh đao lướt qua. Tần Túy Nguyệt thét lớn một tiếng, dao nhỏ trên tay rơi xuống, miệng bị mạnh mẽ lực đạo động đến vỡ ra “Ngô! Đạt Ba..... Đi mau!” Nàng cầm tay đổ máu rống to.

Đạt Ba chần chờ nhìn Tần Túy Nguyệt một cái, xoay người thoát đi, mà binh lính còn lại lập tức đuổi theo.

“Không cần đuổi theo.” Hách Liên Sí ra tiếng quát bảo ngưng lại, lam mâu âm lãnh bình tĩnh nhìn Tần Túy Nguyệt.

Tần Túy Nguyệt cúi đầu, nắm tay đang chảy máu, không nói một câu.

Nàng không cần nhìn hắn liền có thể cảm giác được lửa giận của hắn, không tự chủ được, thân thể run lên.....

8. Chương 8

Tần Túy Nguyệt im lặng theo Hách Liên Sí trở lại lều, Sha na vừa thấy đến nàng, lập tức kinh hô ra tiếng.

“Vương phi, tay của người như thế nào đổ máu? Tiểu nhân lập tức giúp người cầm máu.”

Tần Túy Nguyệt ngẩng đầu, còn chưa mở miệng, âm thanh của Hách Liên Sí đã lạnh lùng nói: “Lui ra!”

“Nhưng là Vương phi.....” Phát hiện không khí không đúng, Sha na chần chờ.

“Ta nói lui ra!” Hách Liên Sí âm ngao nhìn về phía Shana.

Sha na nhẹ thở hổn hển, không dám lại chần chờ, nhanh chóng rời khỏi lều.

“Vương phi của ta, nàng có phải hay không nên cho ta cái giải thích?” Lam mâu lạnh lẽo nhìn về phía Tần Túy Nguyệt, nhìn đến biểu tình nàng lạnh lùng, lửa giận càng lớn.

Nữ nhân chết tiết này! Lại ở trước mặt của tất cả binh lính che chở cho loạn đảng, thậm chí vì Đạt Ba cùng hắn dùng đao chém vào nhau.

Nàng cũng biết hành động của nàng làm cho hắn bị chê cười. Thân là thái tử phi Hãn Long quốc, thế nhưng trước mặt của hắn mặt che chở nam nhân khác?

Mà nàng cư nhiên còn làm mặt lạnh. Một bộ dáng không sao cả, càng chọc giận hắn.

Đạt Ba cùng nàng là quan hệ gì? Hắn nghĩ đến hai người xưng hô vô cùng thân thiết, lòng đổ kị hiện lên mâu.

“Tần Túy Nguyệt, ta muốn nàng mở miệng!” Hách Liên Sí phẫn nộ chế trụ cằm dưới Tần Túy Nguyệt, tay vì lửa giận mà không hề khống chế.

Đau đớn từ dưới truyền đến, Tần Túy Nguyệt hất đi tay Hách Liên Sí, chán ghét hắn dùng khẩu khí ép hỏi. Cho dù nàng thật sự làm sai, nhưng giọng điệu chất vấn của hắn lại kích khởi cao ngạo của nàng.

Nàng ngẩng đầu quát cường nhìn hắn “Người muốn giải thích như thế nào liền giải thích như thế đó.”

Hách Liên Sí nheo lại lam mâu, lời của nàng càng kích lên lửa giận của hắn, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng “Phượng Nhi, chọc giận ta đối người không tốt đâu, trả lời ta, Đạt Ba cùng người là quan hệ gì?”

“Ta không cần trả lời người.” Tần Túy Nguyệt cao ngạo nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cho dù bộ dáng hắn cuồng làm cho nàng sợ hãi đến run run, nhưng vẻ mặt lại vẫn quát cường bất tuân “Đây là chuyện ta cùng Tiểu Đạt, ta không cần trả lời vấn đề của người.”

“Chuyện nàng cùng Tiểu Đạt?” Hách Liên Sí lặp lại một lần, bạc môi đùa cợt gợi lên. “Tần Túy Nguyệt, nàng còn nhớ rõ của nàng thân phận chứ? Nàng là thái tử phi Hãn Long quốc, lại trước mặt binh lính mặt che chở loạn đảng, nàng có biết nàng đã phạm tội!”

“Thái tử phi này, ta tuyệt không muốn làm!” Tần Túy Nguyệt mím môi, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ chán ghét “Nếu không phải người giam cầm ta, ta căn bản sẽ không đến cái nơi chết tiệt này làm thái tử phi!”

Nàng chán ghét thân phận này, chán ghét bị bắt buộc, càng chán ghét chính mình một lần lại một lần khuất phục ở trên tay hắn.

Tại đây quốc gia, nàng giống như là cái người từ ngoài đến, trừ bỏ Sha na cùng Thu na, không có người cùng nàng nói chuyện, ánh mắt bọn họ xem của nàng rất xa lạ..... Ở Hãn Long quốc, nàng cảm thấy rất cô độc, nàng chán ghét nơi này. Càng chán ghét hắn!

“Chết tiệt, nàng!” Lời của nàng chọc giận hắn, hắn phẫn nộ giơ lên tay, muốn hạ xuống, nhưng dừng lại một chút.

“Người muốn đánh nhau ta sao?” Không cho chính mình sợ hãi, nàng cao ngạo nâng lên cằm “Không sao cả, cứ đánh đi!”

“Nàng.....” Nắm quyền, Hách Liên Sí cảm tức nàng, cặp mắt đẹp kia đối với hắn không có cảm tình, có khi là có bài xích.

Nàng không thuộc về hắn —— biểu tình của nàng h như vậy nói cho hắn biết.

“Nàng có kháng cự như thế nào thì sự thật cũng không thay đổi, Tần Túy Nguyệt, nàng là thái tử phi của ta, nàng thuộc về ta!” Hắn lãnh giận nói, giống như cảnh cáo nàng, cũng trấn an chính mình.

“Không bao giờ thuộc về người, cho tới bây giờ cũng không. Mặc kệ người làm như thế nào, ta sẽ không thuận theo người.” Nàng chán ghét biểu tình hắn muốn nàng phục tùng hắn.

Nàng không phải là con mồi, nàng sẽ không ngoan ngoãn nghe lời, lại càng không trở thành sủng vật thuận theo hắn!

“Phải không?” Hách Liên Sí cười lạnh “Vậy chúng ta liền thử xem xem!”

Hắn một phen bắt nàng, thô bạo xé rách quần áo trên người nàng.

“Hách Liên Sí! Người muốn làm cái gì?!” Tần Túy Nguyệt kinh sợ nhìn Hách Liên Sí, phẫn nộ giãy dụa muốn đẩy ra hắn.

“Ta muốn làm cái gì? Nàng không biết sao?” Lửa giận làm cho hắn mất đi lý trí, thầm nghĩ giữ lấy nàng, chứng minh nàng là của hắn.

“Không! Người không thể!” Tần Túy Nguyệt sợ hãi rống, đôi mắt nhìn về phía lều bên ngoài, bên ngoài còn có một đồng người, hắn không phải ở nơi này làm như vậy.

Biết nàng sợ hãi, Hách Liên Sí đem nàng đặt ở trước cửa. Bàn tay to thô bạo xóc áo ấm lên, dùng sức kéo tiết khổ xuống.

“Nàng có thể kêu lớn tiếng một chút, làm cho người bên ngoài biết nàng có bao nhiêu lương.” Hắn ở nàng bên tai nói xong liền cởi bỏ lưng quần, không để ý phản kháng của nàng, cứng rắn xâm nhập hoa huyết chật hẹp.

“Ngô!” Tần Túy Nguyệt cắn môi dưới, nhịn xuống đi đau đớn của hạ. Thân thể đau đớn mà run run. Cánh môi cũng bị nàng cắn đến chảy máu.

“Xem nàng có thể chịu bao lâu đâu? n?” Ngậm lấy vành tai của nàng, hắn tà khí cười, lửa giận cùng dục hỏa làm cho lam mâu chuyển thâm.

Một tay tham nhập áo, làm càn vuốt ve tuyết nhũ, một tay kia đi tới trước hoa huyết trên ghẹo hoa bối, lại dùng ngón cái kéo hoa châu non nớt.

Trong ngực để tuyết lưng, hấn rất nhanh động mông, không để ý vách tường hoa chưa ẩm ướt, xỏ xuyên qua lại hoa huyết chật hẹp.

“Ngô ngô.....” Ra vào của hấn, cùng ma sát buộc chặt vách tường hoa, làm cho nàng càng cảm thấy đau đớn, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên tái nhợt, mồ hôi lạnh tích lặc.

Nhưng môi cùng tay của hấn cũng không ngừng trêu ghẹo thân thể của nàng, đau đớn rất nhiều, lại mang đến điểm tê dại khoái ý. Hai cảm giác xung đột kích thích thân thể của nàng, hoa huyết hơi hơi thẩm ra chất lỏng, trơn bóng thiết nóng ra vào.

“Cảm giác được sao? Mới vài cái nàng liền ẩm ướt.” Ngón tay kéo làm hoa châu, rút ra hoa dịch ẩm ướt, nam tính thô dài tùy ý ra vào, cổ ý cọ xát chỗ trơn mềm mẫn cảm nhất của nàng.

Hấn so với nàng còn hiểu biết thân thể của nàng, càng biết nên như thế nào khơi mào dục hỏa của nàng. Làm cho nàng khuất phục ở dưới thân hấn, giống nhau chỉ có cách này làm cho hấn cảm giác nàng là của hấn.

Cỡ nào cũng thật đáng buồn!

Hách Liên Sí gọi lên đùa cợt cười, bàn tay to vuốt ve tuyết nhũ, lời kéo nhũ tiêm, nóng thiết theo ra vào va chạm mông thịt tuyết trắng.

“Ngô a.....” Tần Túy Nguyệt rớt cuộc nhịn không được rên rỉ, uyển chuyển yêu kiều từ nhỏ miệng phun ra “Không.....”

Nàng không cho chính mình sa vào, cố gắng nhịn xuống ngâm thanh. Hai người cách lều vải mỏng manh làm như vậy, thanh âm của nàng nhất định sẽ bị nghe thấy!

Nhưng hấn cũng không cho nàng như mong muốn, nóng thiết đại độ cong xỏ xuyên qua huyết trơn mềm, ngón tay cũng nhẹ dặt hoa bối ẩm ướt, quấy ra càng nhiều yêu dịch.

Xỏ xuyên qua lại của hấn nóng rực làm cho nàng cảm thấy từng trận mất hồn khoái ý, rõ ràng không muốn, thân thể cũng không từ tự chủ hưởng thụ đứng lên.

Nàng nhịn không được bắt lấy lều vải, nâng lên tuyết đồn, hoạt động thân mình, hòa đón theo của hấn tiến vào, làm cho hấn có thể đi vào càng sâu.

Lang thang phối hợp của nàng làm cho Hách Liên Sí nở nụ cười, bạc môi phun ra trào phúng “Phượng Nhi của ta, nàng không phải không cần sao? Nhưng lại nàng lẳng như vậy.....”

Lời nói trào phúng chấn hồi lý trí Tần Túy Nguyệt, nàng cả kinh, nhanh chóng muốn thoái lui; Nhưng hấn thế nào cho nàng thoát đi? Bàn tay to nhanh cầm chặt tuyết đồn, ở khi nàng muốn lui, đem nàng lôi kéo, động mông đi về phía trước dùng sức va chạm.

“A a –” Đột nhiên kích thích khoái cảm đi tới làm cho Tần Túy Nguyệt nhịn không được lên tiếng cao ngâm, hạ phúc hưng phấn co rút nhanh, đem nóng thiết hấp thật chặt chẽ.

“Đúng, chính là loại tiếng kêu này, lớn tiếng một chút, làm cho tất cả mọi người nghe thấy.” Hách Liên Sí gâm nhẹ, bàn tay to thô lỗ đem quần áo trên người nàng kéo đến thắt lưng, hai luồng tuyết nhũ no đủ chính theo va chạm của hấn mà dao động.

Hình ảnh hai người giao triền ánh ở trên ở lều vải, hình thành cảnh tượng lãng mĩ.

“Không.....” Tần Túy Nguyệt nhịn không được khóc, kiều ngạo cùng tôn nghiêm của nàng không còn sót lại chút gì “Ta hận người..... Hách Liên Sí.....”

Hách Liên Sí thân thể cứng đờ, khuôn mặt anh tuấn gọi lên một chút chua xót vô vị. “Phải không? Vậy hận đi!”

Trong nói nhỏ, nóng thiết liên tục luật động trong thủy huyết, quấy ra trạch trạch yêu dịch, bàn tay to cũng đi theo hưởng lên trên cầm một đoàn tuyết nhũ.

“Ô a.....” Tần Túy Nguyệt thấp khóc, nhục nhả cảm tra tấn nàng, vừa vận thân thể lại không khỏi chủ động hưởng thụ vui thích hấn cấp cho nàng.

Hoa vách tường co rút nhanh, từng trận khoái ý co rút cũng không làm nàng xa lạ. Rõ ràng chán ghét, lại nhịn không được đạt tới đỉnh cao trào.

“Ồ..... Ta hận ngươi.....” Nàng hận hẳn đem nàng biến thành như vậy, dâm dăng ngay cả chính nàng đều cảm thấy xa lạ.

Nghe được nàng một câu lại một câu hận, Hách Liên Sí nhắm mắt lại, nóng thiết tình tường cảm nhận được bao vây chật hẹp của nàng, thân thể hai người kề sát nhau, mồ hôi giao hòa. Vừa ý, lại như vậy bàn xa xôi.

Hắn nở nụ cười, cười đến chua xót, nam tính nóng rực rất nhanh ra vào thủy huyết, hẳn nghe khóc kêu của nàng, nam tính thô dài nhiều lần nhập vào chỗ sâu nhất.

“n a.....” Tần Túy Nguyệt nhịn không được cao ngâm, vách tường hoa truyền đến rất nhanh co rút lại “Không cần.....” Nàng chán ghét thân thể của chính mình, chán ghét phản ứng như vậy.

Hách Liên Sí ra sức tiến lên vài cái, mới hướng vào mông. Làm cho bạch dịch nóng rực phun nhập hoa huyết. Mối tắc của hắn dán lên tai của nàng. Thanh âm rất nhỏ, rất nhỏ, nhỏ đến chỉ có hắn mới nghe thấy.

“Phượng Nhi, nàng nói, ta nên làm sao với nàng bây giờ.....”

Mắt kia, khóc đến sưng đỏ, môi, cũng bị nàng cắn nát, khuôn mặt nhỏ nhắn còn sót lại nước mắt, bộ dáng tiều tụy đáng yêu làm cho người ta thương xót.

Hách Liên Sí thật sâu nhìn nàng, cánh tay đem nàng ôm vào trong lòng.

Chỉ có khi ngủ say, nàng mới có thể ngoan ngoãn nằm ở hắn trong lòng, dịu như con mèo mề, mà không hề là cao ngạo như dã phượng.

Lam mâu phiếm nhu, khuôn mặt anh tuấn gợi lên một chút bất đắc dĩ. Bởi vì nàng, hẳn mất đi lý trí!

Da thịt tuyết trắng vì hắn cuồng nộ mà lưu lại dấu vết, chiếu vào da thịt tuyết trắng thượng rõ ràng làm cho người ta nhìn thấy ghê người, có thể nói vừa rồi hẳn thô bạo cỡ nào.

Nàng luôn có thể kích hắn, mặc kệ lấy lòng như thế nào, sủng nịch như thế nào, hẳn có làm như thế nào cũng không có được lòng nàng.

Thân thể âu yếm nhau, nhưng lòng của nàng lại cách hắn rất xa, làm cho hắn muốn bắt như thế nào cũng không được.

Nắm không được lòng của nàng. Làm cho hắn khủng hoảng, lại gặp được nàng che chở nam nhân khác, vì thế, bộ dáng nàng cùng Đạt Ba vô cùng thân thiết kích khởi lòng đố kỵ của hắn.

Nàng chưa bao giờ đối hắn như vậy, nàng đối hắn chỉ có lạnh lùng cùng chán ghét, liền ngay cả vẻ tươi cười, nàng cũng không bao giờ cho hắn.

Rõ ràng là muốn phục tùng của nàng, nhưng đến cuối cùng, ngược lại là tâm của hắn luôn ở bên nàng, trở nên không hề giống chính mình,

“Phượng Nhi, ta nên làm thế nào mới tốt.....” Hắn nói nhỏ ôn nhu hôn tới khóe mắt còn sót lại lệ của nàng, tư vị mặn chát kia, giống như tâm của hắn, chua xót không thôi.

“n.....” Mi dài Tần Túy Nguyệt run rẩy, chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt sương mù vừa thấy đến hắn lập tức nhिễm lên một chút hận ý “Tránh ra!”

Nàng dùng sức đẩy ra hắn, ôm quần áo tránh ở góc, cách hắn rất xa, nhất đối địch trừng mắt hắn.

Nồng đậm hận ý kia, làm đau tâm của hắn, nàng nở nụ cười chua chát như vậy, lam mâu xẹt qua một chút đau đớn “Phượng Nhi, nàng vẫn muốn dùng loại thái độ này đối với ta sao?”

Tần Túy Nguyệt không nói, chính là oán hận nhìn Hách Liên Sí.

Nàng sẽ không quên hắn mới vừa rồi đối với nàng nhục nhã như thế nào, thanh âm của nàng, nhất cử nhất động của hai người, thẹn khóc kêu lên.... Bởi vì hắn, tôn nghiêm nàng cố gắng duy trì nháy mắt biến mất.

Nàng hận hẳn!

“Nàng liền thật sự hận ta như vậy sao?” Nhìn nàng, hấn thấp hỏi.

Nàng xoay mặt qua một bên, lạnh lùng nói: “Hách Liên Sí, ngươi còn muốn làm cái gì? Có phải hay không muốn ta chết, mới có thể giải thoát từ trên tay ngươi?”

Lời nói lạnh lùng lại đã thương người làm cho hấn nhắm mắt lại, thanh âm khàn khàn nói: “Nàng nói, muốn như thế nào nàng mới có thể không hận ta.....”

“Trừ phi ngươi chết!” Nàng trừng hướng hấn, liễu lĩnh gào thét: “Trừ phi ngươi chết! Hách Liên Sí, trừ phi ngươi chết, nếu không ý hận của ta vĩnh viễn tồn tại.....”

Nhìn đến khuôn mặt anh tuấn chưa xốt kia, điên cuồng hét lên còn lại rốt cuộc nói không nên lời, chỉ có thể kinh ngạc nhìn hấn.

“Phải không.....” Hách Liên Sí khinh trào nở nụ cười “Có lẽ, ngày nào đó sẽ thực trở nên mong muốn của nàng”

Hấn một bên nói nhỏ, tay một bên nhẹ vỗ về mặt của nàng “Trận quyết đấu này, có lẽ từ đầu tới đuôi, đều là ta thua.” Nói xong, hấn buông tay, xoay người rời lều đi.

Mà nàng, kinh ngạc nhìn bóng dáng của hấn.

Lời nói của hấn, nàng không hiểu, tuy vừa ý, lại không hiểu vì sao đau lên.....

Tần Túy Nguyệt lẳng lặng ở trên giường, tấm điện to như vậy chỉ còn nàng một người.

Quan hệ của nàng cùng Hách Liên Sí đã đến đáy cốc, từ khi đại điển sắp bắt, hấn không hề đến tấm điện, mỗi đêm đều chỉ có nàng một mình đi ngủ.

Nàng đảo cái thân, dùng sức ôm chần, đem mặt vùi vào, mơ hồ, chần còn lưu lại hương vị của hấn...

Nhắm mắt lại, dùng sức hất đi chần, phiền muộn ngồi dậy.

Cuối cùng nàng muốn gì? Hách Liên Sí không hề quán quít lấy nàng, nàng nên cao hứng! Nàng hận hấn, ước gì vĩnh viễn không cần nhìn đến hấn.

Nhưng là, nàng lại không hiểu cảm thấy càng cô độc.

Chuyện nàng che chở Đát Ba sớm truyền ra, hiện tại người chung quanh xem nàng trừ bỏ ánh mắt xa lạ, còn có chán ghét, liền ngay cả Sha na cùng Thu na cũng rất ít cùng nàng nói chuyện.

Mà Hách Liên Sí cũng không xuất hiện trước mặt của nàng, nàng nghe nói hấn gần nhất đều cùng Đóa Lệ Nhi cùng một chỗ, nghe người trong cung nói, hấn rất có thể sẽ nạp Đóa Lệ Nhi làm sủng phi.

Mà nàng Vương phi này, tương đương là thất sủng.

Khi thất sủng nàng, lại vẫn là bị nhốt tại trong nhà giam này, bay không ra, tịch mịch cắn lòng của nàng, trong óc, luôn không tự chủ được nghĩ đến hấn.

Nghĩ đến lời nói trong ngày đó của hấn, nàng không hiểu hàm ý trong lời nói của hấn, nghĩ đến biểu tình chưa xốt của hấn, nàng không hiểu hấn vì sao sẽ lộ ra biểu tình như vậy, như là bị thương.....

Nàng không hiểu hấn.....

Tần Túy Nguyệt nhẹ nhàng mà thở dài, phủ thêm ngoại sam, chậm rãi đi ra cung điện.

Thời gian đêm dài, trong cung một mảnh yên tĩnh, gió lạnh thổi tới, nàng nhịn không được run lên, thân thể rét run, mà tâm cũng lạnh giống nhau.

Lúc trước, nàng cũng không cảm thấy lạnh, bởi vì hấn luôn ôm nàng, truyền ấm áp cho nàng.....

Phát hiện chính mình lại muốn đến Hách Liên Sí, Tần Túy Nguyệt cả kinh, nhịn không được dùng lực lắc đầu, muốn loại bỏ hấn trong đầu.

Đáng chết! Nàng rốt cuộc là làm sao vậy?

“Tiểu Nguyệt nhi!” Đột nhiên, một tiếng nhẹ gọi truyền đến.

Tần Túy Nguyệt sửng sốt một chút, kinh ngạc quay đầu nhìn về người đang tới.

“Đạt Ba?!” Nàng trừng lớn mắt, không thể tin nhìn Đạt Ba “Người..... Người như thế nào đến đây?”

Hoàng điện Hãn Long quốc, hấn vào bằng cách nào?

“Ta tìm đến người.” Phủ y phục dạ hành màu đen Đạt Ba đi đến trước mặt Tần Túy Nguyệt, đôi mắt nóng bỏng nhìn nàng.

“Tìm ta?” Tần Túy Nguyệt nhú mày.

“Tiểu Nguyệt nhi, ta biết người không phải tự nguyện gả cho Hách Liên Sí, người hận hấn, người muốn rời đi hấn, đúng hay không?”

Mấy ngày nay hấn vẫn vụng trộm quan sát, phát hiện nàng ở Hãn Long quốc cũng không được hoan nghênh, liền ngay cả Hách Liên Sí cũng đối nàng làm như không thấy, luôn cùng Đóa Lệ Nhi cùng một chỗ.

Tần Túy Nguyệt mím môi “Người muốn nói cái gì?”

“Tiểu Nguyệt nhi, cùng ta hợp tác, cùng nhau giết chết Hách Liên Sí, vậy người có thể rời Hãn Long quốc đi.” Đạt Ba bắt lấy tay Tần Túy Nguyệt “Đến lúc đó, ta có thể mang người rời đi.”

Tần Túy Nguyệt sửng sốt một chút, lập tức giãy tay hấn, mi tâm nhíu chặt chẽ “Đạt Ba, người đang nói linh tinh gì thế? Giết Hách Liên Sí?” Nàng nghĩ đến bộ dáng Hách Liên Sí bị thương, tâm tê rần, hoàn toàn không thể chấp nhận.

“Đúng vậy, Tiểu Nguyệt nhi, chỉ có giết Hách Liên Sí, người mới có thể tự do.” Nhìn ra chần chờ của nàng, Đạt Ba chạy nhanh nói: “Tiểu Nguyệt nhi, chẳng lẽ người vẫn muốn ở lại đây, không nghĩ trở về sao?”

“Không!” Tần Túy Nguyệt lắc đầu “Ta nghĩ trở về.”

Nàng không nghĩ sẽ ở trong này, không nghĩ sẽ ở lại nhà giam không có ẩm áp.

Nhưng là..... Vừa nghĩ đến sẽ hoàn toàn rời xa Hách Liên Sí, nàng lại không thể nào cao hứng được

Đạt Ba hí mắt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mê hoặc kia, thử hỏi: “Tiểu Nguyệt nhi, chẳng lẽ người yêu Hách Liên Sí sao?”

“Không!” Tần Túy Nguyệt lập tức sợ hãi rống, lớn tiếng phản bác: “Ta mới không yêu hấn, ta hận hấn! Ta hận chết hấn!”

Về mặt nàng kích động, vội vàng phủ nhận, thân thể run run, tâm kích liệt nhảy lên, đôi mắt có kinh hoảng cùng trốn tránh.

Nàng mới không yêu hấn! Nàng không có khả năng yêu hấn.....

“Vậy giúp ta! Tiểu Nguyệt nhi, chỉ có hấn chết, người mới có thể tự do.” Đạt Ba nhìn Tần Túy Nguyệt, đôi mắt xẹt qua một chút hào quang “Vẫn là người yêu hấn, cho nên luyến tiếc giết hấn?”

“Không! Ta không có yêu hấn!” Tần Túy Nguyệt rống to, muốn chạy trốn, khủng hoảng làm cho nàng mất bình tĩnh, trực giác hướng ứng “Được, ta giúp người!”

“Tốt lắm.” Nghe được nàng đáp ứng, Đạt Ba nở nụ cười. “Tiểu Nguyệt nhi, ngày kia người đem hấn dẫn tới mặt sau rừng cây, nhớ kỹ, chỉ có thể có hấn một người, biết không?”

“Àn.....” Tần Túy Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, đôi mắt lý đã có mờ mịt, mâu nhi nhẹ hí, nhìn ngón tay chính mình khẽ run.

Tâm, rất loạn, rất loạn, loạn đến chính mình không rõ.....

9. Chương 9

Chính là hôm nay.....

Tần Túy Nguyệt đi vào chuồng, nhẹ vỗ về tuyết trắng, cánh môi mím lại, khuôn mặt nhỏ nhắn có mờ mịt.

Hôm nay, chính là ngày Đạt Ba nói, nhưng là nàng lại không biết nên làm cái gì bây giờ.

Hai ngày nay nàng cũng chưa nhìn đến Hách Liên Sí, điều này làm cho nàng nhẹ nhàng thở ra, mà nàng cũng chưa từng nghĩ tới sẽ chủ động đi tìm hắn.

Theo bản năng nàng muốn trốn tránh kế hoạch Đạt Ba, chẳng đến hôm nay, nàng vẫn là không biết nên làm như thế nào.

Thật sự muốn giết Hách Liên Sí sao?

Nàng thật sự muốn hắn chết sao?

Nàng không biết, thật sự không biết.....

“Tuyết trắng, người nói ta nên làm như thế nào đây?” Khuôn mặt nhỏ nhắn dán lên mặt tuyết trắng, Tần Túy Nguyệt mờ mịt hỏi, mê hoặc đầu lại trống rỗng làm cho nàng phân biệt được rõ ràng.

Tâm tư Bình tĩnh khôn khéo sớm bị cảm xúc bối rối che đậy, làm cho nàng vô kế khả thi*, cũng sẽ không được tiếng lòng chân chính của chính mình, cả người nàng đều rối.

(*không còn kế nào để thực hiện)

“Nàng ở chuồng ngựa làm gì?”

Bỗng dưng, một chút thanh âm trầm thấp theo phía sau truyền đến.

Tần Túy Nguyệt cả kinh, xoay người nhìn về phía Hách Liên Sí, mà cặp lam mâu kia cũng yên lặng nhìn nàng, ánh mắt hai người nhìn nhau, gắt gao nhìn chằm chằm đối phương, chặm chặm không dời.

Hắn..... Ánh mắt gian cường ngạo đường như biến mất, lam mâu thâm trầm làm cho người ta không thấy rõ suy nghĩ, khuôn mặt anh tuấn coi như gầy yếu.

“Như thế nào không nói lời nào? Vẫn là ngay cả suy nghĩ muốn nói chuyện với ta cũng không muốn?” Hách Liên Sí gợi lên cười, tươi cười mang theo một tia khinh trào.

Tần Túy Nguyệt muốn mở miệng, lại không biết nên nói cái gì, đành phải quay đầu tiếp tục vuốt ve tuyết trắng.

Lòng của nàng thẳng thẩn nhảy lên, tâm bối rối làm cho tay nàng cũng run rẩy.

“Muốn đưa tuyết trắng ra ngoài trượt đi sao?” Hắn đi vào phía sau nàng, thân thể ấm áp dán lưng của nàng, nàng lập tức ngửi được hơi thở nam nhân thuộc loại của hắn.

Kia, làm cho nàng run sợ.

Thấy nàng không nói, tay Hách Liên Sí quấy lấy thắt lưng của nàng, đem nàng ôm lên lưng tuyết trắng, chính mình cũng leo lên lưng ngựa, ngồi ở phía sau nàng.

Tần Túy Nguyệt không phản kháng, ngoan ngoãn ngồi, lưng thẳng, tùy ý Hách Liên Sí điều khiển dây cương, đưa tuyết trắng sai bước ra đi.

Thấy lưng nàng cứng ngắc, tay Hách Liên Sí ôm thắt lưng của nàng, đem tấm lưng của nàng tựa hướng trong ngực của hắn “Yên tâm, ở trên ngựa, ta sẽ không ăn nàng.”

Lời nói của hắn làm cho mặt của nàng đỏ lên, cắn cắn môi, lại rời không được ngực của hắn, liền buông lỏng chính mình mềm mại dựa vào hắn.

Vừa dán vào ngực ấm áp, mấy ngày nay luôn cảm thấy lạnh như băng, tịch mịch, mà hiện nay tâm như bị thổi nóng, cảm giác ấm áp, làm cho thân thể buột chặt cũng đi theo trầm tĩnh lại.

Nàng không thể không thừa nhận, nàng mong nhớ ấm áp của hắn.

Cảm giác nàng mềm mại ở trong lòng hắn, mâu quang Hách Liên Sí nóng lên, bàn tay to nhịn không được đem ôm nàng thật chặt, luyến tiếc buông ra.

“Muốn..... Muốn đi đâu?” Tần Túy Nguyệt cắn môi, nhịn không được mở miệng.

“Đến mặt sau rừng cây!” Phía sau Hách Liên Sí trả lời.

Mặt sau rừng cây?! Tần Túy Nguyệt cả kinh, lập tức ngồi thẳng thân mình.

Đó không phải là rừng cây mà Đạt Ba hẹn nàng hay sao? Như thế nào mà khéo, nàng chưa mở miệng, hắn liền mang nàng đến rừng cây?

“Làm sao vậy?” Hách Liên Sí nhíu mày, khó hiểu nhìn Tần Túy Nguyệt.

“Ta.....” Nàng xem hắn, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, nhưng lại không biết muốn nói gì, đành phải quay đầu nhìn về phía trước.

“Không, không có việc gì.” Nàng lắc đầu, hàm răng lại cắn chặt môi, khuôn mặt nhỏ nhắn có chần chờ cùng luống cuống.

“Phải không.....” Hách Liên Sí nheo mắt, cũng không nói.

Không khí của hai người trong lúc này trầm ngưng, trừ bỏ tiếng vó ngựa, không hề có thanh âm gì.

Tần Túy Nguyệt thân thể run rẩy, mắt thấy càng lúc càng tới gần rừng cây, lòng của nàng toàn bộ bối rối đứng lên.

Nàng biết Đạt Ba liền dẫn người ẩn nấp trong rừng cây, chỉ cần đi vào, bọn họ sẽ bắn tên công kích, lấy mệnh Hách Liên Sí.

Hắn sẽ chết..... Sau đó, nàng sẽ tự do, không hề bị giam cầm.

Đây là nàng muốn, không phải sao?

Nhưng là vừa nghĩ đến hắn trúng tên, bộ dáng máu tươi đầm đìa, nàng liền kinh hãi.

Nghĩ đến cặp kia lam mâu sẽ khép lại, không bao giờ nhìn nàng nữa, nàng liền hoảng hốt.

Nghĩ đến ngực ấm áp phía sau không hề ôm nàng, không hề cho nàng ấm áp, tâm nàng liền lạnh.

Nàng không dám tưởng tượng..... Không muốn!

Nàng không muốn hắn chết!

“Không cần đi tới! Trở về! Chúng ta trở về!”

Ở trước khi gần tới, nàng nhịn không được đoạt lấy dây cương, muốn cho tuyết trắng quay đầu, rời rừng cây đi.

Mà Hách Liên Sí vẫn trầm mặc lại mở miệng. “Vì sao? Nàng không phải muốn ta chết sao?”

“Ngươi.....”

Tần Túy Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Hách Liên Sí, một đôi lam mâu trầm tĩnh hiện lên chút sáng tỏ, nàng lập tức lắc đầu.

“Không..... Ngươi có biết..... Ngươi như thế nào.....” Nàng không hiểu, hắn biết tất cả kế hoạch, vì sao còn phối hợp với nàng, một mình một người cùng nàng đến rừng cây?

Hách Liên Sí khẽ vuốt mặt Tần Túy Nguyệt, thanh âm trầm thấp “Nàng muốn ta chết, nàng muốn tự do, không phải sao? Ta đây thành toàn nàng!”

Từ đầu tới đuôi, hắn đều biết cả!

Bao gồm Đạt Ba vào cung tìm nàng, cũng là hắn cho người ta thả lỏng đề phòng, là hắn ngầm đồng ý.

Kế hoạch giết hần, hần cũng sáng tỏ, mà lựa chọn xuất hiện ở chuồng, cũng là hần tự nguyện, hần cam tâm nhảy vào trong cạm bẫy.

Nàng không mở miệng, nhưng hần thuận theo tâm ý của nàng mà làm; Không nghĩ tới, cuối cùng một khắc, nàng lại đổi ý.

Vì sao?

“Người.....” Tần Túy Nguyệt trừng mắt Hách Liên Sí, không thể tin lắc đầu. “Người điên rồi sao? Người biết rõ hết thấy, lại còn mang ta đến rừng cây.....”

Hần vì sao phải làm như vậy? Cặp lâm mâu tràn đầy cảm tình kia, rốt cuộc muốn nói cho nàng cái gì?

Mà lại vì sao, lòng của nàng không xong mà nhảy lên, ngực tràn đầy tình cảm kia lại nói lên cái gì?

“Nàng hận ta, hận muốn ta chết, không phải sao?” Nhìn nàng, hần hơi hơi gợi lên một chút cười, tươi cười chua xót. “Nàng từng nói qua, muốn nàng không hận ta, trừ phi ta chết, không phải sao?”

Nàng là nói qua, nhưng là nàng không biết hần sẽ nhớ rõ như vậy, biểu tình hần của hần hiện tại làm cho lòng của nàng rất đau.

Hần là bá chủ cuồng ngạo nha! Cuồng vọng tự đại nhưhần, như thế nào lộ ra loại biểu tình cô đơn lại thương tâm này? Biểu tình..... Là vì nàng mà sinh ra sao?

“Vì sao..... Người vì sao muốn như vậy.....” Nàng không hiểu, hoảng hốt loạn cả lên, mâu nhi nhanh xem xét hần, không hiểu tâm tư của hần.

“Ta cũng không biết.” Hần thật sâu nhìn nàng “Có lẽ ngay từ đầu ánh nhìn từ nhỏ khi đầu tiên nhìn đến nàng, ta đã bị nàng thu phục.”

Cho nên, mới có thể chấp nhất muốn được đến nàng như vậy; Nhưng cũng không cần thận làm thương nàng.

Mà thương tổn nàng, là chuyện hần không muốn làm nhất!

“Người.....” Tần Túy Nguyệt nói không ra lời.

Ánh mắt của hần làm cho nàng sợ hãi, kia đã man đoạt lấy đã biến mất, còn lại thâm tình nồng đậm, nhưng lại so với mâu quang đoạt lấy càng làm cho nàng sợ hãi.

Hần như vậy, bảo nàng làm sao kháng cự.....

Nàng trốn tránh không mở mắt, không dám nhìn “Đi mau! Đạt Ba mai phục ngay tại phía trước.” Nàng nói nhỏ, khi đang muốn giục ngựa rời đi, một đám người cũng đã vây quanh bọn họ.

Cầm đầu Đạt Ba cao hứng nhìn Tần Túy Nguyệt “Tiểu Nguyệt nhi, làm tốt lắm! Người thật sự đem hần mang đến.”

“Không.....” Nhìn bọn người của Đạt Ba cầm cung tiễn vây quanh, Tần Túy Nguyệt mím môi “Đạt Ba, không nên động thủ!”

“Tiểu Nguyệt nhi?” Đạt Ba nhíu mày.

“Ta không muốn hần chết!” Tần Túy Nguyệt kiên định nhìn Đạt Ba.

Đạt Ba nheo mắt lại “Tiểu Nguyệt nhi, ta không có khả năng buông tha cho hần, nếu người muốn bảo hộ hần, như vậy.....” Hần giơ tay lên.

“Đạt Ba?!” Tần Túy Nguyệt kinh ngạc nhìn Đạt Ba, bộ dáng hần sẵn giọng vô tình làm cho nàng sáng tỏ, hần sớm không phải là Tiểu Đạt khi nhỏ mà nàng quen biết.

Nàng nhắm mắt lại, cúi đầu nở nụ cười. Là nàng quá ngây thơ rồi!

Hách Liên Sí ôm chặt lấy Tần Túy Nguyệt, lãnh ngạo nhìn về cung thủ bốn phía, cuối cùng nhìn về phía Đạt Ba.

“Đạt Ba, nếu người dám làm thương nàng, ta sẽ cho người trả giá lớn!” Không ngại lại khí phách cuồng vọng làm cho mọi người kinh hãi.

Đạt Ba nhin xuống trái tim bằng giá, khinh thường nở nụ cười “Hách Liên Sí, ta từng cho người dò xét kỹ, các người chỉ có hai người, trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của ta! Tiểu Nguyệt nhi, đành phải thực xin lỗi người.” Hắn nhắm mắt nhìn về phía Tần Túy Nguyệt.

Tần Túy Nguyệt không nói, chính là lạnh lùng nhìn Đạt Ba, ánh mắt hàn băng kia làm cho Đạt Ba chợt dạ, cũng không cho rằng chính mình có sai.

Đạt Ba ngẩng đầu, lạnh giọng làm nói: “Bắn tên!”

Hách Liên Sí nhanh chóng rút ra đao, ánh đao ở bốn phía tha một vòng, chém đứt mũi tên nhọn đang bắn tới.

Tần Túy Nguyệt chạy nhanh nâng lên dây cương, “Tuyệt trắng!” Nàng đá bụng ngựa, làm cho tuyết trắng chạy như điên, ý đồ thoát đi vòng vây.

Đột nhiên, Hách Liên Sí dùng sức vỗ tuyết trắng một chút “Tuyệt trắng, chạy mau!” Rống hoàn, hắn một mình một người rơi xuống đất.

“Không!” Tần Túy Nguyệt sợ hãi rống, quay đầu nhìn Hách Liên Sí.

Đã thấy hắn nhếch môi cười, không ngại mà đối diện vây quanh, cặp lam mâu yên lặng nhìn nàng “Phượng Nhi, đi trốn trước đi!”

Nói xong, hắn rất nhanh xông lên phía trước, ánh đao bắn quá, gọn gàng giết chết một người.

Bóng đen mũi nhọn xuyên qua, mạo hiểm hiện lên mỗi một tia sát khí, bốn phía chém giết địch nhân; Nhưng mũi tên ngày càng nhiều, nhất nhất sượt qua quần áo của hắn, bắn ra tung tóe máu.

“Không cần!” Tần Túy Nguyệt sợ hãi rống, bất chấp nguy hiểm, lập tức từ lưng tuyết trắng nhảy ra, thi triển khinh công bay về phía vòng chiến.

“Phượng Nhi!” Nhìn đến nàng lại đây, Hách Liên Sí sanh mắt to, đao bật ra ngân quang, đảo qua địch nhân, lập tức ôm lấy nàng “Chết tiệt! Sao không nghe lời nói của ta?”

Thấy nàng thiếu chút nữa trúng tên, hắn nhin không được hướng nàng rống giận.

“Phải đi thì cùng nhau đi.” Tần Túy Nguyệt bình tĩnh nhìn Hách Liên Sí, nhìn đến trên người hắn miệng vết thương thật to lại nhỏ, tâm liền đau.

Đều là nàng, mới có thể hại hắn rơi xuống tình thế này, nàng phải phụ trách!

“Nàng.....” Trừng mắt hắn, Hách Liên Sí tức giận đến không biết nên nói cái gì.

“Tốt lắm, vậy cho các người cùng làm đôi uyên ương đồng mệnh dưới tuổi vàng!” Đạt Ba nhìn về phía Tần Túy Nguyệt “Tiểu Nguyệt nhi, người tha thứ ta.”

Tần Túy Nguyệt không nói, chỉ là lạnh lùng nhìn Đạt Ba, Hách Liên Sí lập tức dùng đao chém, ánh đao tảo ra mạnh mẽ uy lực, tay hắn ôm lấy Tần Túy Nguyệt, phi thân cách ly trận cung tên.

Vì tránh né, bọn họ chỉ phải trốn đến rừng cây. Mũi tên nhọn theo một phía mà đến, bọn họ né tránh, mà Hách Liên Sí vẫn che chở Tần Túy Nguyệt, không cho nàng bị thương tổn gì.

Phút chốc, bốn phía truyền đến tiếng vó ngựa, Tần Túy Nguyệt lập tức cười lên “Là viện binh Hãn Long quốc.”

“Thái tử!” Suất lĩnh Lực Khắc lập tức vọt vào rừng cây, dẫn theo binh lính công hướng địch nhân.

“Đáng chết!” Vừa thấy đến viện binh, Đạt Ba biến sắc, không cam lòng thấp rửa, lập tức kéo cung hướng Hách Liên Sí vọt tới.

“Hách Liên Sí!” Tần Túy Nguyệt kinh kêu.

Hiện ra mũi đao phiếm lạnh như một đóa hoa , nhanh chóng chặt đứt mũi tên .

Có thể đạt tới ba tên bắn ra sau, thủ hạ hần cũng đi theo đem tên bắn ra —

“Phượng Nhi” Khóe mắt phát hiện tên phóng tới. Hách Liên Sí rống to, đao không kịp chém đứt mũi tên nhọn, chạy nhanh xoay người bảo hộ nàng. “Ngô!”

Mũi nhọn bắn trúng ngực Hách Liên Sí, máu tươi phun đến trên mặt Tần Túy Nguyệt, nàng trừng lớn mắt, máu ầm ập làm cho nàng kinh hãi.

“Không.....” Nàng thấp lểm bầm, nhìn đến Hách Liên Sí rồi ngã xuống thân mình “Hách Liên Sí ——”

10. Chương 10

Máu loãng nhiễm lên nước trong chậu, trong tấm cung, không khí nghiêm trọng lan tràn.

Tần Túy Nguyệt lẳng lặng đứng ở một góc, nhìn ngự y cố gắng cầm máu, nhưng là máu vẫn không ngừng chảy, muốn dùng thể nào cũng không được.

Nước trong chậu vốn trong suốt, liền rất nhanh biến thành đỏ tươi, làm cho nàng xem nhìn thấy ghê người.

Liền ngay cả quần áo của nàng, trên mặt, trên tay, tất cả cũng là vết máu, nhưng mà đều là máu của hần —— hần đỡ tên cho nàng, cứ như vậy ngã vào trước mặt nàng.....

Mà nàng, lại cái gì đều làm không được. Chỉ có thể trở mắt nhìn hần rồi ngã xuống, may mắn Lực Khắc lập tức đỡ bại Đạt Ba, rất nhanh cuời ngựa đem hần đưa về cung điện.

Mà nàng, cứ như vậy bị quên đi.....

Cước bộ của nàng không tự chủ được đi theo bọn họ, trở lại Hãn Long quốc, trở lại tấm cung hai người.

“Ngự y, thế nào?” Hoàng hậu sốt ruột hỏi.

Ngự y già nua vuốt chòm râu, biểu tình trầm trọng “Tên vừa vặn bắn trúng ngực, tiểu nhân không dám dễ dàng nhỏ tên ra, sợ vừa rút tên ra, máu sẽ không ngừng chảy, đến lúc đó.....” Hần dừng lại không nói.

“Không.....” Hoàng hậu trắng cả mặt, thiếu chút nữa thân thể hư nhược. “Không được! Người nhất định phải cứu Sí nhi, nếu không nhỏ tên, có sẽ chết nha!”

“Tiểu nhân biết, nhưng là..... Nếu nhỏ tên, sợ máu chảy nhiều.....” Ngự y không nắm chắc, không dám động thủ.

Những lời này toàn truyền đến tai Tần Túy Nguyệt, sắc mặt của nàng đi theo tái nhợt đứng lên, kinh ngạc nhìn Hách Liên Sí.

Hần sẽ chết.....

Ba!

Đột nhiên, hai má truyền đến một trận đau đớn, Tần Túy Nguyệt ngây ngốc ngẩng đầu nhìn về phía Đóa Lệ Nhi.

Đóa Lệ Nhi phẫn hận nhìn Tần Túy Nguyệt, “Đều là người! Nếu không phải người, Sí ca ca cũng sẽ không bị thương, người chết tiết là người! Là nữ nhân như người!”

Chết tiết là nàng.....

Đúng vậy, nàng cũng hiểu được nàng đáng chết, nhưng là vì sao..... gười nằm ở trên giường cũng là hần?

“Đều là người! Vì sao người trúng tên không phải là người?” Đóa Lệ Nhi khóc gào thét, tay lại tặng thêm cho Tần Túy Nguyệt một cái tát.

“Đóa Lệ Nhi, dừng tay!” Đạt Tân vương lên tiếng quát bảo ngưng lại.

Đóa Lệ Nhi chỉ phải dừng tay, không cam lòng hừ lạnh một tiếng, phần nộ nhiên thu hồi tay.

“Túy Nguyệt công chúa,” Đạt Tân vương nhìn về phía Tần Túy Nguyệt, ánh mắt lạnh lùng “Thân là thái tử phi, người lại cầu kết cùng loạn đảng cùng nhau thương tổn thái tử, cho dù người là công chúa Thiên triều, chúng ta cũng vô pháp tha thứ. Người tới! Đem nàng áp vào đại lao.”

Tần Túy Nguyệt không nói, cũng không phản ứng, lẳng lặng cho người ta bắt lấy, xoay người đi hướng cửa.

“Dừng..... Dừng tay.....” Thanh âm mỏng manh theo giường truyền đến, Hách Liên Sí khởi động thân mình, “Buông..... Buông nàng.....ra.....”

“Sí nhi, người không nên cử động!” Hoàng hậu chạy nhanh đỡ lấy hắn.

“Buông..... Buông nàng ra.....” Hách Liên Sí không để ý tới, cũng không để ý động tác chính mình làm cho máu tươi lại lần nữa chảy ra, lam mâu suy yếu nóng cháy nhìn về phía cửa, cắn răng nói: “Không..... Không cho phép..... Đụng nàng.....”

“Sí nhi?” Đạt Tân vương nhíu mày.

“Sí ca ca, tên trên ngực người chưa nhỏ, không nên cử động nha!” Đóa Lệ Nhi kinh hô, tay muốn Hách Liên Sí nằm xuống.

Mà Tần Túy Nguyệt kinh ngạc nhìn hắn, nàng xem đến máu không ngừng theo miệng vết thương chảy ra. Nhưng hắn lại vẫn là kiên trì đứng dậy che chở nàng.

“Lực..... Lực Khắc!” Hách Liên Sí thanh âm run nhẹ kêu to thuộc hạ.

“Có thuộc hạ.” Lực Khắc chạy nhanh đáp lại.

“Hộ, hộ tống công chúa trở về..... Không..... Không được để những người khác làm thương nàng..... Làm cho nàng bình yên vô sự hồi Thiên quốc.....”

“Thái tử.....” Lực Khắc kinh ngạc ngẩng đầu, trên mặt đã có chút không tuân thủ.

Hách Liên Sí sắc giọng nhìn Lực Khắc. “Nghe. Nghe thấy không.....”

“Vâng!” Ngay cả không cam lòng, Lực Khắc vẫn là cung kính trả lời.

Nghe được thuộc hạ hưởng ứng, Hách Liên Sí vừa lòng nhắm mắt lại, thở sâu, nhẫn nhịn đi sự đau đớn từ ngực truyền tới, mới lại chậm rãi mở mắt nhìn về phía Tần Túy Nguyệt, “Nàng..... Tự do.”

Tần Túy Nguyệt ngẩn ra, ngây ngốc nhìn Hách Liên Sí, mà hắn, môi nhất câu, tầm mắt dần dần mơ hồ, lại cố ý muốn nàng xem đến mặt nàng, thấy rõ ràng, đem nàng thật sâu khắc ở đáy lòng.

Có lẽ, đây là lần cuối cùng liếc mắt một cái.

“Nàng.... không còn bị nhốt..... nàng..... được tự do.... không còn thuộc loại ta..... chỉ..... chỉ thuộc chính mình.....”

Nàng tự do?

Hắn không hề giam cầm nàng, nàng được đến tự do như nàng mong muốn.....

Cẩn môi, Tần Túy Nguyệt nói không nên lời nói, cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể ngây ngốc nhìn hắn.

Hách Liên Sí đổ về trên giường, vô lực nhắm mắt lại “Lực Khắc..... Mang nàng trở về.....” Hắn mệnh lệnh nói, thanh âm mỏng manh lại kiên định.

“Vâng!” Lực Khắc đi hướng cửa, lạnh lùng nhìn về phía Tần Túy Nguyệt “Công chúa, thỉnh cùng tiểu nhân đi.”

Tần Túy Nguyệt nhìn Lực Khắc liếc mắt một cái, lại quay đầu nhìn về phía giường, nhưng Hách Liên Sí đã nhắm mắt lại, không hề xem nàng.

Mà những người còn lại, ánh mắt xem đến nàng đều là lạnh lẽo, nàng cúi đầu, xoay người lẳng lặng đi ra cung điện.

Nàng, tự do.

Hắn không hề giam cầm nàng, rốt cục nàng có được tự do như nàng mong muốn.

Nhưng vì sao, nàng lại một chút cũng không cao hứng

Từng bước đi của nàng rất nặng nề, nặng đến nỗi làm cho cước bộ của nàng không đi nổi, rất muốn quay đầu, rất muốn nhìn hắn một cái.....

Hắn thương nặng như vậy, tên không nhỏ, hắn sẽ chết; Nếu nhỏ tên, hắn không nhất định sẽ sống, mà hắn sẽ bị thương, đều là bởi vì nàng.....

Khi lên xe ngựa, nàng nhịn không được dừng lại cước bộ. Một khi lên xe ngựa, nàng liền không thể quay đầu, rốt cuộc nhìn không tới hắn.

Nhìn xe ngựa, Tần Túy Nguyệt chần chờ.

“Công chúa, thỉnh lên xe.” Lực Khắc lạnh lùng nói.

Nàng xem hướng Lực Khắc, tầm mắt lại mơ mơ màng màng, tâm co rút đau đớn, nàng cắn chặt môi, phảng phất muốn cực lực nhịn xuống cái gì đó.

“Đứng lại!” Đóa Lệ Nhi mở miệng gọi lại nàng “Đây là gì đó của người, phải đi cùng nhau mang đi!”

Tần Túy Nguyệt vừa quay đầu lại, Đóa Lệ Nhi đã đem một cái túi nhỏ quăng cho nàng.

Của nàng này nọ?

Tần Túy Nguyệt cúi đầu nhìn túi xa lạ, ngón tay xuyên thấu qua vải dệt tốt nhất, đụng đến vật cứng rắn gì đó bên trong. Nàng mở sợi dây thừng ra, đổ ra đồ vật bên trong cái túi nhỏ.

Vừa thấy đến vật này, nàng ngẩn người sanh mắt to.

Đó là một đôi vòng tai, ngọc thạch màu tím lóng lánh ánh hào quang lân lân.

Đây là vòng tai ngọc nàng rơi mất, như thế nào ở trong túi?

“Túi nhỏ là thái tử vẫn luôn mang theo trên người, vật bên trong thái tử không cho người khác xem, cũng không cho người ta đụng đến.” Lực Khắc ở một bên mở miệng nói.

Tần Túy Nguyệt nhìn về phía Lực Khắc, một hồi lâu lời nói của hắn mới tiến vào trong tai.

Hắn vẫn mang theo.....

Nhìn về phía vòng tai, nàng nghĩ đến hắn đối với nàng sủng nịch, bất luận nàng như thế nào khóc lóc om sòm, quật cường, hắn luôn ôm lấy cười, đau sủng nhìn nàng. Nàng muốn, nàng yêu thích, không cần nàng nói, hắn sẽ làm cho người ta đưa đến trước mặt nàng.

Hắn nói hắn muốn nàng phục tùng, nàng chán ghét khẩu khí của hắn, còn có bộ dáng cuồng ngạo, cho nên nàng trốn, cho nên nàng luôn kiêu ngạo mà nhìn hắn, không dễ dàng khuất phục.

Nhưng nàng lại chưa từng nghĩ tới, hết thảy mọi việc hắn làm cho nàng, sớm vượt qua ý nghĩa phục tùng.

Nàng bị cao ngạo che mắt, làm cho nàng xem không rõ, làm cho nàng trầm nghĩ trốn tránh, không nghĩ cũng không dám đi biết tâm của hắn.

Nàng sợ chính mình động tâm, sợ chính mình vạn kiếp bất phục, nhưng lại không nghĩ tới, khi nàng muốn chạy trốn..... Liền đại biểu nàng đã động tâm!

Quật cường này, chính là không nghĩ làm cho hắn dễ dàng được đến, chính là không nghĩ làm cho lực chú ý của hắn dời đi trên người nàng. Nàng muốn hắn vẫn chú ý nàng, vẫn đuổi theo nàng.

Nhưng là, phương thức nàng lựa chọn chính là —tổn thương hắn, cũng tổn thương chính mình.

“Ồ.....” Tần Túy Nguyệt che miệng lại, lệ ản nhẵn hồi lâu ý rớt cuộc nhin không được rơi xuống.

Nàng biết nàng sai lầm rồi, nàng không nên kiêu ngạo như vậy.

Là kiêu ngạo của nàng làm cho hấn bị thương, là kiêu ngạo của nàng làm cho nàng cảm thấy cô tịch, nàng tổng cảm thấy chính mình bị khóa ở trong này, lại chưa từng nghĩ tới buông ra đi tiếp nhận tất cả.

Nàng sai lầm rồi! Mà sai của nàng, lại làm cho nàng mất đi hấn.....

“Không.....” Tần Túy Nguyệt ngẩng đầu, liêu linh chạy về hướng cung điện.

“Này! Người làm cái gì?” Đóa Lệ Nhi cả kinh, nhanh chóng đuổi theo Tần Túy Nguyệt.

“Hách Liên Sí!” Tiến tẩm cung, Tần Túy Nguyệt lập tức kêu to, đẩy ra người ngăn cản nàng, đi đến trước giường “Hách Liên Sí! Tên trên người người để ta nhỏ, ta không cho phép người chết!”

Nàng thở sâu, cầm đoạn tên trên ngực hấn.

“Người làm cái gì?” Hoàng hậu tiêm hô, “Người tới a! Mau bắt lấy nữ nhân này!”

“Tránh ra! Không cho phép tới gần!” Tần Túy Nguyệt nổi giận gầm lên một tiếng, ngạo khí thế bắn về phía mọi người, sợ tới mức tất cả mọi người đều dừng lại cước bộ.

“Ngô.....” Hách Liên Sí chậm rãi mở mắt ra, trong lúc mông lung, hấn dường như thấy nàng, dường như nghe thấy thanh âm của nàng..... Là ảo giác thấy sao?

“Phượng..... Nhi.....”

“Ta ở đây.” Tần Túy Nguyệt khóc hô: “Người không được phép chết! Ta sẽ không cho người chết! Nếu người dám chết, ta không chỉ sẽ hận người cả đời, còn có thể hận người kiếp sau, kiếp sau sau nữa.....”

Nàng sẽ vĩnh viễn hận hấn! Hấn cướp đi lòng của nàng, đừng nghĩ cứ như vậy đem nàng bỏ lại.

“Nàng.....” Khóc..... Nàng như thế nào khóc..... “Đừng, đừng khóc.....”

Nàng không phải hận hấn sao, lần đầu tiên nàng cũng bảo hận hấn: Mà lần này. Như thế nào lại khóc.....

“Người phải sống! Nếu người còn sống, ta sẽ đối với người cười, cả đời đối với người cười” Nàng nói, tay nhỏ bé nắm lấy đoạn tên.

Nghĩ đến tên vừa rút ra, máu tươi sẽ phun ra, nàng nhớ rõ bạn tốt thần y Tô Dạ Đồng nói qua, ngực có mấy chỗ huyết đạo cầm máu, cho nên khi đem tên rút ra, nàng rất nhanh điểm lấy huyết đạo, không thể có một tia sai lầm.

“Nàng.....” Hấn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nàng ản ướt lệ, giống như trong mắt nàng nhìn ra cái gì, tâm không khỏi nhảy nhót đứng lên. “Được.....Không chết.....”

Hấn muốn nhìn tươi cười của nàng, muốn nàng cả đời đối hấn cười.

“Tốt, người đáp ứng của ta.” Bắt tay vào làm, nàng cúi đầu khê hôn lấy môi của hấn, sau đó ngẩng đầu, cắn răng một cái, dùng sức rút ra mũi nhọn.

Máu lập tức phun ra, nàng rất nhanh điểm lấy huyết đạo cầm máu, muốn cho máu ngừng, nhưng máu tươi lại vẫn càng không ngừng chảy.

Không! Như thế nào lại như vậy?!

Nàng kinh hoảng chạy nhanh che miệng vết thương, muốn máu ngừng, nhưng máu vẫn không ngừng chảy, thậm chí đem tay nàng nhiễm hồng toàn bộ.

“Không.....” Nàng rõ ràng điểm lấy huyết đạo, chẳng lẽ nàng điểm sai rồi sao?

Nàng ngẩng đầu nhìn hướng Hách Liên Sí, mắt của hấn đã nhắm lại, khuôn mặt anh tuần tái nhợt, nàng cảm giác được nhiệt độ cơ thể của hấn chậm rãi, chậm rãi chuyển vì lạnh.....

“Không.....”

Mũi tên đã rút ra, hần hề thở ra hơi thở, chỉ còn lại có ầm áp máu.

“Không cần.....” Không cần đối nàng như vậy..... “Người nói người sẽ sống, người đáp ứng của ta! Hách Liên Sí! Người đáp ứng của ta –”

“A! Người nữ nhân này, đều là người —” Hoàng hậu khóc hô.

Có người tiến lên kéo Tần Túy Nguyệt ra, phải kéo nàng cách Hách Liên Sí rời đi.

“Không cần! Tránh ra!” Tần Túy Nguyệt dùng sức đẩy ra người bắt lấy nàng, đi hướng giường, kiên quyết ôm lấy miệng vết thương còn đang đổ máu.

“Hách Liên Sí! Người đã đáp ứng ta, người nói người sẽ còn sống, ta không cho phép người chết! Ta không cho phép người chết.....”

Nàng không cho phép! Nàng không cho phép!

Nàng không cho phép hần bỏ lại nàng một người.....

“Hách Liên Sí –”

11. Chương 11: Kế Thúc

Đêm, thâm trầm.

Hách Liên Sí chậm rãi mở mắt ra, ngực truyền đến từng trận buồn đau.

Nhưng đau đớn nói cho hần, hần còn sống.

Phượng Nhi.....

Vừa nghĩ đến nàng, khi đang muốn đứng dậy tìm nàng, lại cảm giác được cánh tay hơi trầm xuống, hần quay đầu, nhìn đến Tần Túy Nguyệt nằm úp sấp ngủ ở một bên, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt mà tiêu tụy.

Vươn tay ngón, hần nhẹ nhàng đẩy ra tóc dính ở mặt nàng, trong khi ngủ nàng cảm giác được đụng chạm, lập tức bừng tỉnh.

Trợn mắt mở mắt, liền nhìn đến cặp lam mâu kia.

“Người.....” Nàng ngậy ngốc nhìn hần, chỉ sợ là mộng.

Hách Liên Sí xả môi “Nàng nói sẽ cười cho ta xem.”

“Người..... Ngu ngốc!” Tần Túy Nguyệt nở nụ cười, nước mắt nhưng cũng nhịn không được ngã nhào, thanh âm của hần thô ráp khàn khàn, cũng là thanh âm đẹp nhất cả đời nàng từng nghe qua.

“Như thế nào vừa khóc..... Nàng nói sẽ cười.....” Tay hần muốn lau đi nước mắt trên mặt của nàng, nhưng tay lại nâng không lên.

Tần Túy Nguyệt cầm tay hần, khuôn mặt nhỏ nhắn ảm ướt nước mắt nhẹ cọ lòng bàn tay của hần “Thật tốt quá..... Người tỉnh..... Rốt cục tỉnh.....”

Nàng còn tưởng rằng, hần sẽ liền như vậy mà đi.

May mắn Tô Dạ Đồng vừa vặn cùng vị hôn phu đến Hãn Long quốc tới thăm nàng, nàng vừa thấy đến Tô Dạ Đồng, lập tức khóc hô cầu nàng cứu hần.

Tổn rất nhiều công phu, hần mới có hô hấp, mới lại sống trở về, mà máu trên miệng vết thương cũng ngừng.

Chính là hần mất máu quá nhiều, hôn mê mấy ngày, mà nàng vẫn luôn ở bên người hần, không dám rời đi.

“Ta thích nàng lo lắng cho ta.” Hấn nói nhỏ, biểu tình nàng ôn nhu vừa vui trộn lại hòa tan tâm của hấn, làm cho tâm của hấn cũng đi theo ấm áp.

“Ngu ngốc!” Nàng thấp mắng, tức giận trừng mắt hấn “Người nếu dám chết, dám bỏ lại một mình ta, ta vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho người!”

Nghe được lời của nàng, cặp lam mâu kia yên lặng nhìn nàng “Nàng sẽ không trốn? Nguyên ý thuộc về ta sao?”

Cắn môi, nàng lắc lắc đầu “Không trốn, không bao giờ chạy thoát nữa! Người ở đâu, ta liền ở đó với người, phục tùng người.....”

Nàng nói xong, tâm lại lo lắng, chỉ sợ hấn chiếm được nàng, đối nàng sẽ không còn yêu thương

Giống như nhìn ra lo lắng của nàng, Hách Liên Sí cúi đầu nở nụ cười “Nàng biết vì cười người làm phi, hoàng đế phụ thân của nàng đã mở ra điều kiện gì chứ?”

“n?” Nàng kinh ngạc nhìn hấn “Điều kiện?”

“Đúng, ta nói ta muốn nàng, cha nàng có chết cũng không chịu, mặc kệ ta nói như thế nào, hấn chính là không nói ra tung tích của nàng, ta cùng hấn giằng co đã lâu, sau lại, hấn đưa ra giấy hiệp ước” Hấn nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói “Trên hiệp ước viết, muốn lấy nàng làm phi, hằng năm ta phải miễn phí dâng lên ba ngàn con ngựa, hơn nữa, nếu trừ nàng ở bên ngoài dám nạp phi tần khác, Hấn Long quốc từ nay về sau thuần phục cho Thiên triều, trở thành phụ quốc.”

“Cái gì, cái gì?” Tần Túy Nguyệt trừng lớn mắt, kinh ngạc nhìn hấn “Người người ký?”

Rõ ràng đây là hiệp ước không bình đẳng nha!

“Đương nhiên! Bằng không ta như thế nào cưới được nàng?” Hấn mở mắt ra nhìn nàng, lam mâu là biến thành vẻ mặt say lòng người.

“Người.....” Tần Túy Nguyệt ngây ngốc nhìn hấn, nhin không được nở nụ cười “Ngu ngốc, người ngu ngốc!”

Những lời này, hấn vì sao ngay từ đầu không nói? Càng nên dùng tư thai cuồng vọng như vậy xuất hiện ở trước mặt nàng, thật sự là ngu ngốc!

Nàng mắng, nhưng nước mắt cũng không ngừng rơi, như thế nào cũng không ngừng được.

“Đừng khóc.....” Bàn tay to ôn nhu lại kích động lâu đi lệ trên mặt nàng “Phượng Nhi, nàng nói muốn đối ta cười nha!”

Hấn không thương nàng khóc, chỉ yêu nàng cười a!

“Ngu ngốc!” Nàng nín khóc mỉm cười, tươi cười tuyệt mỹ làm cho hấn xem đến hoa mắt, tâm toàn bộ say.

Đây là lần đầu tiên nàng đối hấn nở lên nụ cười lúm đồng tiền, nhin không được, hấn cũng ngây ngốc nở nụ cười.

Thấy ngây ngô cười, của hấn Tần Túy Nguyệt cười đến càng sáng lạn.

“Đứa ngốc!” Nàng cúi đầu hôn lấy môi của hấn “Người phục tùng ta! Tâm của ta là người! Vĩnh viễn đều thuộc loại người.”

Lời nói say lòng của người tình làm cho lam mâu hấn biến nhu, bạc môi nhiệt tình duyên lấy cánh môi mềm mại.

“Phượng Nhi, tâm của ta đã sớm là người.”

Ai phục tùng ai, thì đã sao! Quan trọng là, tâm bọn họ âu yếm, không hề kiêu ngạo, chỉ còn lại có nồng đậm yêu.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-da-phuong-bi-han-long-giam-cam>